

DRAGE MAGI

ALTERET

J.C. SPRINGBOURNE

Drage Magi 3 Alteret

Af J.C. SpringBourne

© Copyright 2023 - af Jesper Skjærbæk

ISBN: 9798378383405
#DrageMagi

Version 1.1
@JesperSB

Coveret er lavet med Midjourney AI.

Cover Text:

Mørket dækkede verdenen. Det var så de farlige fjender fra UnderMørket, kunne angribe overflade racerne.

Men der var noget bagved dem; et eller andet som var forkert. Måske er det de forkerte, som de kæmper mod.?

Endnu en gang tager vennerne ind i spillet Drage Magi, for at opleve spændende, intense eventyr...

Men spillet er måske mere end bare et spil. Nogle spiller bliver fanget af spillet, og dræbt for deres sjæle.

UnderMørket:

Under den verden, som du kender, ligger der utallige dybe huler og gigantiske grotter, kaldet UnderMørket. Verdener som sjældent bliver set af menneskelige øjne. Forbundet med kilometer på kilometer af snørklede tunneler og lange, mørke gange, nogle så brede som motorveje...

Table of Contents

0: Intro.....	6
1: Bymuren.....	9
2: Drage Vrede.....	13
3: Forgiftede.....	17
4: Gurn Thurim.....	21
5: Guiden.....	25
6: Den hemmelige Sti.....	29
6: Hulen.....	33
7: Regnen.....	39
8: Healer.....	44
9: Mørke-elveren.....	50
10: Grevinden.....	54
11: Mørke-elver Præster.....	58
12: UnderMørket.....	62
13: Gennemført.?	67
14: Portalen	72
15: Festen.....	76
16: Speed-Run.....	82
17: UnderMørket, del 1.....	87
18: UnderMørket, del 2.....	93
19: Fanget.....	98
20: Flugten.....	102
21: Skolegården.....	107

22: Forfra.....	111
23: Del To.....	115
24: Del 2, Part 2.....	120
25: Kort Besøg.....	124
26: Krigs Planen.....	128
27: Slaget.....	132
28: Byens Hær.....	138
29: Drage mod Dæmon.....	142
30: Modgift.....	147
31: Hjemme Igen.....	152
32: Valget.....	157
33: Yugoloth.....	161
34: Gedemanden.....	165
35: Dimensions Basaren.....	168
36: Pesten.....	173
37: Glemte Mission.....	178
38: Epilogen.....	182

o: Intro

Sirak var den yngste af en muslimsk børneflokk på tre. Hans store-søster læste biologi på universitetet, og hans store-bror var tæt på at blive professionel fodbold spiller.

Sirak viste ikke hvad han ville være. Han vidste hvem han ville være. Han ville være helt.

Hans far havde håbet, at han ville blive en Eman som hans ynglings onkel. Sirak havde læst koranen, men det tiltalte ham ikke. Jo, det var sejt at står foran en gruppe, og lede dem.... Men han ville lede dem mod gobliner, eller mørke-elver... ikke mod moralsk fordærv...

Hans værelse var en god størrelse, og han havde delt det i mange år med hans store-bror, men nu var store broren flyttede på et fodbold akademi. Han savnede lidt hans bror og at bo sammen med ham, det mindede ham lidt om, når orkerne sov samme i spillet...

Han lagde sig på sengen. Han havde brugt hans egne penge på VR-udstyret. De hvide briller trak han ned foran øjnene. Spillet startede...

Velkommen til Drage Magi Version 3.

I en galakse fyldt af stjerner, de fleste med deres egne planeter, var der en speciel stjerne. En lille Gul Dværg stjerne kaldt Arka. På en enkelt planet kaldt Erde, som drejede omkring stjernen, levede Elver, Orker, og Mennesker.

Der var mange andre racer, men de var de største racer, som var nemmest at se, på overfladen.

Menneskene kaldte landet Asu. I byen Isca Dumnoniorum levede vores helte. Byen var omringet af en hær, bestående af mørke-elver, mørke-dværg, og andre onde væsner.

Byen kaldte på en helt. En person som forstod hvad det betød at være en rigtig helt.

Krigen gik godt for Ældre-Hjernen ... Da den havde fanget, og torturede magikeren, havde den fået et nyt våben. De første forsøg gik dårligt, men det var i orden, så længe han og hans gruppe kom tættere på målet.

Målet var at vinde krigen, som altid...

To måneder tilbage havde en af hans tjenere haft succes, med at suge sjælen ud af en slave. Så var næste trin, lige til. Bruge sjælen til at lave et magisk våben, så hans soldater blev stærkere.

Jo bedre våben, jo stærkere sjælen, jo stærkere blev hans soldater, og jo nemmere var det at dræbe hans fjender.

Jo nemmere kunne han vinde krigen én gang for alle, og gøre UnderMørket til hans alene.

En af hans tjenere kom ind i lokalet, hvor han lå og flød i. Tjeneren bukkede, men Ældre-Hjerne vidste allerede hvad tjeneren ville sige. Han spurte, mest for sjov: "Det virkede?"

Tjeneren nikkede og smilte, med alle fire lilla fangearme som vrikkede i glæde: ”Første magiske våben er klart.”

Nu måtte de til at fange flere levende ofre, men det var nemt nok. Intet skulle stå i hans vej.

1: Bymuren

De fire drenge sad på bymuren. Det var en del af arbejdet, som alle i byen skulle gøre. De havde bare fundet på at gøre det sjovt.

Der var en fjende lejr placeret en lille kilometer væk. Fjenden havde også vagtposter hele vejen rundt om byen. De var alle placeret udenfor rækkevidde af buer.

Sam kiggede på lejren: ”Kunne vi lave en kanon.? Jeg kunne sikkert finde tegninger og planer online.”

Henrik nikkede: ”Og så skal vi lige bruge tyve år på at lærer at støbe dem, og kobber, og de tusinde andre ting som vi også mangler.?”

Rune havde fundet en kikkert, imellem de gamle ting fra hans afdøde mester. De havde placeret den her, så de forskellige vagter kunne bruge den til at holde øje med fjende lejren. Det havde flere gange forhindrede et angreb.

Han lagde den på bordet ved kanten af muren: ”Vi kunne lave en katapult. Det er jo bare simpel fysik.”

Sirak havde hans sabel ude og fægtede lidt med den: ”Jeg har set en mission, som vi kunne tage.”

De andre kiggede på ham. Sirak spillede ork, og det var sjældent orker fik vigtige missioner. De spillede mest kæmper. Våben i hånden, og ud over kanten.

Han kiggede på de andre, som ventede på hvad hans opgave var. Det kunne have været noget simpelt som at hente brænde, eller bruge portalen til at hente mad til byen.

En af fugle-menneskerne fløj ned fra en høj højde, for at undgå fjendens pile. Det var et af budene, som kongen havde ansat, til at sende beskeder frem og tilbage, imellem byen og hovedstaden. Den baskede med vingerne, og landede bag ved vennerne.

De kiggede på den, men den landede på jorden bag ved muren, og gik væk fra gruppen.

Da belejringen af byen startede, flyttede orkerne portalen til den næste by. Mange døde, men det var en succes. Vennerne havde alle fået side-missioner, med at hente mad eller andre forsyninger igennem portalen.

Kongen havde fået besked om belejringen, og var ved at samle en hær, for at undsætte byen. Drengene håbede på at de kunne deltage, når undsættelsen kom.

De andre ventede på Sirak og hans mission. Han smilte: ”Det tog mig noget tid, men det er en mission på den anden side af bjerg-kæden...”

Sam rejste sig op, og nåede næsten til Siraks orke midte: ”Men det er jo her krigen skal udkæmpes.?”

Sirak puttede hans sabel tilbage: ”Ja. Men vi er stadig for lave i niveau til at kunne kæmpe i de store slag. Dette er en Udforsknings mission.”

Sirak fandt en stenstol og satte sig på den:
”Der er en stor ørken på den anden side af bjerget.
På grund af vinden kommer oftest fra denne side,
er den anden side meget tør...”

Rune legede lidt med hans vandrestav: ”Ja.
Vinden taber vand, når den bliver tvunget over
bjergene. Det sker mange steder på Jorden.”

Henrik nikkede: ”Men på grund af skyerne,
så er der lidt koldere...?”

Sam nikkede også: ”Så vi skal vandre i en
ørken. Hvad er der i den ørken.?”

Sirak smilte hans brede ork smil: ”En glemt
by. Tabt af tiden. Forbandet af tiden, for glemte
forbrydelser.? Jeg læste ikke det hele.”

Henrik kiggede over bymuren, ud mod
fjenden, som ikke havde rykkede på sig i en uge:
”Vi kan vil godt lave en lille side mission.”

Zest kom gående op ad trappen, op til de fire
drenge: ”Så hvad taler vi om.? Piger, fodbold eller
mad.?”

Hun kiggede på Sirak, imens hun sagde det
sidste. Han havde overvejet at skifte til bager i
spillet, men var stadig for glad for eventyr.

Sam sagde til hende: ”Skal vi udforske en
glemt by i ørkenen.?”

Henrik smilte mod Sirak: ”Han har endeligt
fundet en mission, hvor han skal udforske noget.”

Siraks store helt var 'Simbad Søfaren', og han
elskede at læse hans eventyr. Han stod op: ”Jeg
skal lede en mission, mod en glemt by.”

Han lavede en stor fagt hen over hans hovedet: ”Den forbudte by. Glemte af tiden.”

Zest nikkede til ham: ”Så hvad er missionen, og hvornår tager vi afsted.?”

Sirak kiggede på de andre: ”Vil I andre også med.? Den er åbent for op til ti i gruppen.?”

Sam sagde: ”Jeg er klar, men vi mangler bare en hel masse vand.”

Zest smilede: ”Jeg kan skabe vand.”

Hun havde hendes vandrestav og slog lidt efter Runes. Den nye religion, som hun havde fundet og hjulpet med at sprede havde hjulpet meget. Tre andre i byen havde fået præst-evner. De kunne heale små skader, og skabe lys. En enkelt gang havde det stoppede fjenderne, fra at komme over muren.

Rune slog tilbage. Det var måske ikke det rigtige for en troldmand og en præst, men det var jo bare et spil. Og de var jo bare børn som legede.

Rune var blevet byens troldmand, efter at hans mester var død. Der var ikke meget at gøre, som troldmand, fordi der var en god magiker i byen. Han nikkede mod Sirak: ”Jeg vil gerne væk fra byen. Så kan jeg træne min drage magi, hvor det ikke kan ses.”

De aftalte at tage af sted.

Henrik sagde: ”Hvis vi skynder os, så kan vi måske når tilbage til det store slag.”

Zest rystede på hovedet: ”Jeg syntes hele tiden at der er store slag, i dette spil.”

2: Drage Vrede

Rune og hans mor gik på by-muren. Der var en smal del, hvor de måtte gå på enkelt række, men ellers kunne de følges. De kunne se sumpen mod nord, hvor de havde været angrebet af pirater. Der var et mørkt sky-dække, som skjulte solens stråler, og holdt dagene mørke og fugtige.

Hun havde brugt de sidste uger på at hjælpe Esther, troldmandens kone med at komme sig over tabet af hendes mand. De havde været sammen i over tre århundred, fordi han var drage troldmand og hun var elver.

Runes mor sagde: ”Så du vil udforske en glempt by, i stedet for at hjælpe med at løfte belejringen.?”

Rune nikkede: ”Jeg er stadig ikke stærk nok til at være med i rigtige slag... Det er ingen i gruppen, måske med undtagelse af Zest.”

De stod til siden, da en gruppe soldater kom gående. Rune var troldmanden, og ingen spurte ham, hvor han gik hen, ud over hans venner.

De gik igennem et af tårnene på muren, og soldaterne rejste sig. En af de ældre rejste en hånd: ”Herre Troldmand.?”

Rune genkendte ham. Det var en af by vagterne, som for et år siden, ville have råbte efter ham. Han nikkede til vagten: ”Ja. Hvad sker der.?”

Vagten trådte tre skridt ud fra tårnet og pegede mod et hjørne af muren: ”Der plejer ikke at være mørkt i det hjørne.”

Rune kiggede og en af de andre vagter tilføjede: ”Der var en hæler som hang ud der. Tre-fingrede Brian.”

Rune kiggede på dem og nikkede. Han havde en vinter solgt noget til Brian, så de havde råd til brænde. Han kiggede ud over kanten: ”Så hvad skete der med Brian?”

Den ældre af vagterne sagde: ”Død i kniv kamp, for tre år siden.”

Rune nikkede og gjorde sig klar til at kaste hans lys besværgelse. Han lukkede øjnene og fandt tegnet i hans hovedet. Tegnet, hænderne, og så kommandoen.

Lyset forlod hans hænder, og bevægede sig ned mod hjørnet. Der var en mørk skikkelse, som stod dernede. En sort kåbe dækkede over personen, eller personerne.

Lyset blev afbrudt, af en mod-besværgelse. Vagten råbte: ”Alarm. Mørke-elver.”

Rune kiggede igen, og der kom et eller andet flyvende forbi hans hovedet. Han trak hovedet til sig og hørte et velkendt råb. 'Gamdrakh yorzarosh'

Det betød noget ala Den røde Magiker, så det passede meget godt. Han smilte et kort sekund. De vidste hvem han var, og havde fundet på et navn for ham. En form for respekt.

Hans mor havde også kiggede, ud over kanten. Hun var ikke så heldig.

Hun skreg, og greb hendes ansigt. Der var en rød streg hen over hendes kind.

Den yngre af Vagterne trak hende tilbage, og hen til tårnet, som var en meter væk, fra deres placering. Den ældre havde taget et skjold frem, og sagde til Rune: ”De bruger forgiftede pile.”

Rune stod op og kiggede mod mørke-elferne som gemte sig i det falske mørke. Dragen inde i ham begyndte at rejse sig. Den kom frem hver gang han blev sur, og nu var han ikke bare sur, men også bange.

Der kom en gruppe soldater løbende hen mod det sted de stod. Den ældre vagt, lagde en hånd på Runes skuldre: ”Du skal i dækning.”

Rune flyttede vagtens hånd, og hans øjne var røde, som ilden i hans mave. Ilden i hans mave rejste sig op, og mødte kulden i hans hovedet.

Han kiggede mod mørke-elferne, og talte et sprog, som var ældre end elverne, ældre end bjerg-kæden mod vest.

Et gigantisk lyn flækkede skyerne, og ramte det sted hvor de onde stod. De blev sprængt til atomer. Der var ingen blod, knogler, eller hud tilbage. Henrik kom løbende: ”Rune. Hvad skete der.?”

Rune kiggede på Henrik med ild i hans øjne, og sagde: ”Min mor....”

Henrik kiggede på Runes mor. En af soldaterne havde trukket hende ind i tårnet, og hun sad og trak vejret besværet. Han spurte soldaten: ”Hvad skete der.?”

Vagten fortalte det.

Zest kom løbende fra den anden retning af muren. Hun knælede ned ved Runes mor og rørte ved hendes kind: ”Hun er blevet forgiftede. Hvem gjorde det?”

Henrik kiggede på Rune: ”Rune har dræbt dem.”

Zest rejste sig og sagde: ”Så ved vi ikke hvordan vi skal fjerne giften.”

3: Forgiftede

De sad sammen i Troldmandens hus, og kiggede på hinanden. Runes mor lå i værelset, ved siden af køkkenet.

Præsten havde fået stoppede giften. Han havde ikke tid til at hjælpe meget, fordi mange andre havde behov for hjælp.

Han stod ved døren: ”Jeg kan ikke stoppe det, kun nedsætte hastigheden.”

Han havde hans vandrestav i hånden, og stod med begge hænderne på den og klemte den: ”Tiden er ved at løbe ud.”

Zest genkendte tegnene fra præsten, som vidste at han ikke var glad, for at sige det han sagde: ”Jeg giver hende en uge til at leve i.”

Sirak rejste sig og gik rundt om bordet: ”En uge til at finde en modgift. Så må vi opgive min mission.?”

Sam nikkede: ”Runes mor er vigtigere.”

Henrik nikkede og præsten bukkede til dem: ”Jeg vil hjælpe det jeg kan, men uden at vi kender giften....”

Han rystede på hovedet, imens han gik ud af huset, og Zest lukkede døren efter ham. Sam sagde: ”Så vi skal finde nogle mørke-elver og overtale dem til at hjælpe os.?”

Sirak kiggede på Zest: ”Du er vel den som er tættest på mørke-elver. Kender du nogle.?”

Zest kom hen til bordet og satte sig: ”Nej. Dem ved magikernes tårn, var de eneste jeg har mødt, og talt med.”

Sam rejste sig i stolen, og kiggede på Esther, troldmandens enke som kom ud af rummet. Hun smilte, lidt bedrøvet: ”Hvad end I gør, så gør det hurtigt.”

Hun kiggede på Rune: ”Du kan tale med hende nu.”

Rune rejste sig og gik med tøvende, slæbende trin ind i det værelse han havde sovet i.

Hans mor lå med en ekstra tyk dyne over sig. Han satte sig på hug ved hendes hovedet, som var næsten gemt imellem hovedet gæret, og den store dyne.

Han græd: ”Undskyld mor.”

Hendes arm kæmpede med at komme ud under dynen. Hun hviskede: ”Min søn. Du handlede, måske rigtigt eller forkert.”

Der var en mørk rande, rundt om såret. Hun pegede mod en lille reol, som havde et skrin stående: ”Læs brevet, når jeg er borte.”

Han kiggede på reolen. Han rystede på hovedet: ”Men jeg slog dig ihjel?”

Hun smilte: ”Døden kommer til os alle. Hvordan vi handler på den... Det er det som er vigtige.”

Rune rejste sig: ”Jeg vil lede efter en modgift.”

Hans mor hostede og hendes ansigt fortrak i en smerte grimasse: ”Så gør du noget aktivt.”

Han kom ud af værelset: ”Vi angriber mørke-elferne direkte. Hvem er med mig.?”

Henrik smilte: ”De vil vente os der.?”

Sirak nikkede: ”Vi kan samle orker og.. ”

Han kiggede på Zest, og forsatte: ”Og elver. Et stort angreb.”

Sam grinte: ”Dværgene skylder os også en hjælp.”

De havde fået besked fra dværgenes rige. De havde vundet en sejr, og kastede den mørke væsner ud af deres by. Mest takkede været, Sirak og hans besked fra hans mester.

Zest stod med hendes vandrestav: ”Vi kunne også angribe et andet sted.”

De andre kiggede på hende. Hun havde fundet et håndtegnet kort over verdenen. Hun smilte et lumsk smil: ”Hvor ved vi at de findes.. Disse mørke væsner.?”

Sam havde kravlede ned af hans stol, og gættede: ”De er ude af dværge byen.”

Sirak nikkede: ”Og fordrevet fra Magikernes by.?”

Henrik nikkede: ”De er da lige dér.?”

Han pegede mod vinduet, og tænkte på mørke-elfer lejren.

Han kiggede på skyerne udenfor. Der var et sted mere, hvor de vidste at de mørke væsner kunne opholde sig. Han nikkede til Zest: ”Det er en skør plan.”

Zest nikkede til ham: ”De vil aldrig vente os dér.”

De andre havde ingen ide, om hvad de talte om. Men nu havde de en plan.

4: Gurn Thurim

Rune havde talt med magikeren i byen Gurn Thurim. Han havde stadig de tre signal sten, så han kunne tale med nogle af de andre magiker. Magikeren havde beskrevet det tegn, som var på portalen i deres by.

Der var også tegn på de to portaler, som havde stået omkring Runes by, men Rune havde bare aldrig lagt mærke til dem. Det er sjovt som nogle ting først bliver set, når man er blevet gjort opmærksom på dem.

De havde pakket deres rygsække og stod ved portalen. Rundt om dem stod der også en del flygtninge. De håbede på at slippe væk fra krigen, og alle steder var bedre end her. Et par barbarer ønskede også at komme hjem, til deres is-tundra mod nord.

Rune kiggede mod huset. Hans mor kunne dø, hvis han ikke handlede hurtigt nok. Bare fordi han havde drage magi, eller vrede inde i maven. Og hvad mon som stod i brevet.?

Rune lagde en hånd på portalen. Der stod fire soldater, med deres våben fremme, ved portalen. De vidste ikke, hvor portalen blev åbnet fra eller til. Flere gange havde de mørke væsner prøvet at komme igennem den. Til det punkt, at de havde hængt en messing klokke med en besked: 'Ring hvis du ser fjenden.'

Rune kastede besværgelsen, som åbnede portalen til Gurn Thurim. Byen lå på bagsiden af bjerg-kæden, og med tre vandløb, som kom ned fra bjerget. Få kilometer væk skiftede græs-sletten til ørken.

De gik igennem portalen, og blev fulgt af en del flygtninge. De kom ud på et torv i byen. Der stod en vagt, som råbte og pegede: ”Flygtninge, følg gaden til hoved torvet.”

Han kiggede på Rune i hans røde kåbe, og de andre, som lignede rejse-vante eventyr. Han pegede mod en gut i en hvid-gul kåbe.

Rune og hans venner gik hen til ham.

Resten af dem, som kom igennem portalen, blev ledt igennem byen af by-vagten.

Magikeren i den hvid-gule kåbe smilte: ”Rune.? Du ser yngre ud, end dit billede.”

Rune nikkede: ”Ja. Jeg er speciel.”

Magikeren ledte dem igennem byen, imens han beskrev den: ”Vi blev angrebet i starten, men kun af gnomer. De var ikke så svære at klare, og resten løb, da nogle orker kom os til hjælp.”

Sirak smilte: ”Vi hjælper altid gerne. Især mod gnomer.”

Han grinte til Sam: ”Dem kan jeg klarer på mit niveau.”

Henrik spurte fra bagest: ”Der skulle ligge en by mod Vest i ørkenen.?”

Sirak nikkede mod ham: ”Ja. Vi fik en mission til at udforske den.?”

Den gule magiker nikkede lidt afslappede: ”Der ligger nogle ruiner, men by.? Så skal det være Havne byen... Jeg ved det ikke.”

Han ledte dem ind i hans hus, og satte dem ned omkring hans bord. Han stod for enden med hans stav: ”Så hvorfor ville I til denne by.? Vi er ikke under angreb, eller har nogle ressourcer.?”

Rune fortalte hans historie, og tilføjede: ”Vi leder efter mørke-elver, og dem som laver skyerne... Er de mørke elver, eller hvem er det.?”

Magikeren satte sig, og sagde: ”Jeg ved det ikke. Der er en sti op mod bjerget... Ja, der er mange. Men der er en hemmelig sti, som kan lede dig.., jer der op.”

Zest spurte: ”Så hvad skete der her.? Krigen gik forbi, med meget lidt berøring.?”

Magikeren nikkede: ”Vi blev ramt, men heldigvis så var det på en helligdag. Her i byen lukker de portene og havde en faste dag, så dem som angreb, stormede en lukket port.”

Han kiggede på Sam: ”De kan åbne porten, hvis folk banker på... men en hær, så stiller de spørgsmål.”

Sam havde som normalt svært ved at sidde ved bordet: ”Så de forsvandt.?”

Magikeren nikkede, og skiftede hans øjne til Henrik: ”Ja. De fleste løb ud i ørkenen. Så længe skyerne dækker himlen, så længe kan man rejse i ørkenen.”

Det var det som Sirak havde tænkt.

De aftalte at låne et værelse hos magikeren og drage op mod bjerget næste dag.

Magikeren havde en guide som kunne hjælpe dem, hvis de var åben for alle slags hjælp. Resten af byen var fyldt med flygtninge. Både fra de små bygder som lå på eller omkring bjerget, men også fra dem som boede på græs-sletten.

Det var ikke sjovt at bo i en hytte i det åbne, når der var grupper af mørke væsner, som flakkede rundt, og angreb alle de nemme mål.

5: Guiden

Magikeren grinte mod Zest: ”Så I har ikke problemer med andre racer.?”

De stod i huset, og var ved at gøre klar til at rejse op af bjerget. Rune havde set hvor skyerne var tættest, og det var stedet de sigtede på.

Zest nikkede mod Sirak, som jo var en ork, og hun sagde: ”Hvis folk opføre sig pænt, så ...”

Magikeren nikkede, og ledte vennerne ud af huset: ”Godt. Jeg kan ikke forlade byen. Ikke så længe vi har risiko for at blive angrebet, igen.”

De gik i gennem den fyldte by. Der var en lille smule mere ro i byen, end i deres hjem by, fordi by-portene stod åbne. De mørke væsner havde angrebet dem dumt.

Det var en diskussion, som Henrik, Sam og Sirak havde haft, over den sidste måned. Sirak havde en glæde for gamle eventyr, Græske, romerske og selvfølgelige arabiske, og havde tænkt på en vis trojansk hest....

Magikeren førte dem hen til porten, som blev åbnede af fire soldater.

Der var også to skov elver, som holdt lang buer. Zest nikkede til dem, og de udvekslede et par ord. Hun var høj elver, men dette var som at møde sin kusiner... I forhold til at møde mørke-elfer.

De pegede mod bjerget og sagde på dansk:

”Der er mange fare, og vi er sikker på at der er mørke-elver deroppe.”

De kom ud og stod uden for porten, som stod på klem. To menneske vagter, og de to skov elver stod ved porten.

Magikernen sagde: ”Jeg følger dem til den lille skov dér.”

Soldaterne nikkede til ham, og gik ind i gennem porten. Han smilte efter dem: ”Det er ikke noget de burde vide nået om...”

Rune gik ved siden af ham og sagde: ”Vi er alle sammen noget andet...”

Magikeren nikkede og smilte mod en gruppe af kampesten: ”Her er jeres guide.”

Zest gik forrest hen til de store sten, som næsten alle var forskellige slags grå med lidt mos. Hun sagde: ”Så hvem er vores guide.? En af dem som boede på bjerget, før skyerne kom.?”

Magikernen nikkede og pegede på en af kampestenene: ”Ja. Han redde mit liv, og ja. Vi er venner, hvis sådan noget findes.”

Sam fik Sirak til at hjælpe ham op på en af stenene: ”Jeg kan ikke se ham.? Hvor er han.?”

Magikernen tog hans stav og slog to gange på den af stenene, som var den samme slags grå farve over hele kampestenen: ”Her er han. Han hedder Zufem.”

Sirak rystede på hovedet: ”Det er da er trolde navn.?”

Kampestenen begyndte at smelte om til en humanoid.

Efter et øjeblik, blev toppen af stenen til et ansigt: ”Hvem er der.?”

Sam grinte oppe fra hans plads på en af de andre kæmpesten: ”En rigtig trolde. Så har jeg set det med.”

Sirak havde sablen ude, og råbte: ”Alle trolde er onde.”

Henrik stoppede Sirak: ”Mange siger at alle orker er onde..”

Sirak kiggede på ham, og efter et øjeblik grinte han lidt pinligt: ”Ups. Min onkel sagde...”

Han kiggede på trolde, og fjernede hans sabel: ”Undskyld. Jeg, af alle, burde vide bedre.”

Trolde havde ikke ændret ansigts udtryk. Efter et minut vente han sig mod magikeren: ”Venner.?”

Magikeren nikkede med store bevægelser, og tilføjede langsomt: ”Ja. De skal op af vores sti.”

Trolde vente sig langsomt mod vennerne: ”Farlig tur.”

Zest sagde: ”Trolde kan ikke gå i sol lys.”

Magikeren nikkede på hovedet: ”Det er næsten rigtigt. De kan ikke i direkte sol, men i dette mørke kan de.”

Trolde begyndte at gå mod bjerget. Magikeren sagde: ”Følg ham. Han går i én hastighed, og kigger først om andre følger efter ham, efter en time.”

Gruppen fulgte efter trolde. Nu havde de valgt denne sti, denne vej op af bjerget.

Trolden gik hurtigt, så Sam måtte løbe efter dem. Sirak havde taget hans rygsæk, så Sam ikke havde noget ekstra at bærer.

Magikeren stod og kiggede efter gruppen. Han rystede på hovedet. Ikke alle trolde var onde, men denne her var. Det var en del af prisen, han havde betalt for at redde hans eget liv.

Sam kiggede tilbage, og så det udtryk i magikerens ansigt. Det var først senere, at han satte tingene sammen.

6: Den hemmelige Sti

Vejen gik op ad, mod bjergets top. Der var nogle spredte grønne nåle træer, som hang fast på de stenede bjerg-vægge. Stien havde lidt mudder, og nogle får totter med græs.

Efter en time kiggede trolden på dem, og så ud over græs-sletten. Han ventede til gruppen var samlet, og så, uden et ord, forsatte han. De andre stoppede og kiggede ud over græs-sletten. Sirak pegede mod ørkenen: "Der ligger den by som jeg vil finde, og give mit eget navn."

Henrik vendte sig og gik efter trolden: "Du ved godt at det ikke virker på den måde?"

Sam fulgte efter Henrik: "Alexandria er da opkaldt efter ham, der..."

Zest smilte: "Der er flere med det navn, fordi han erobrede dem."

Rune som var bagerste, fordi han var i dårligst form, sagde: "Zest. Du skal ikke give ham gode ideer."

Vennerne vandrede godt derop af. Det var måske unikt at have en trolde til at føre dem, men de havde fulgt mange andre guider.

Trolden talte ikke meget, men forsatte op ad. En gang stoppede han og kiggede på stien, som delte sig. Han vente sig og kiggede på vennerne. Han stod og tænkte over et eller andet. Efter et minut sagde han, langsomt: "Fjerne mørke?"

Zest rystede på hovedet, pegede på Rune:

”Først finde mørke-elver.”

Trolden nikkede langsomt med hovedet, og vente sig mod en af stierne. Han gik af den, og den begyndte at gå ned af, før den drejede op ad igen.

Henrik gik forrest og sagde: ”Vi kommer tættere på det sted...”

Sirak nikkede lige bag ham: ”Måske er det dér, der er flest mørke-elver.”

Det blev mørkt inden de var nået op til stedet. Trolden stoppede ved et udhæng, som havde en lille flad afsats, som de kunne holde pause på.

De satte sig og lavede et lille bål. Trolden blev bange, da Sam tændte ilden. De plejede at skiftes imellem, hvem som gjorde det.

Sirak, Henrik og Sam gjorde det med pinde, på den gammeldags måde.

Zest havde en flintesten, og havde lært at tænde ild på den måde. Hun havde et stykke stål, og slog dem mod hinanden.

Rune brugte hans lille besværgelse, som gjorde en lille flamme. Der var en ild som brændte dybere i ham, men han var bange for at åbne for den. Ville det være lige så svært, at lukke for igen, som med dragen.?

De havde alle øvede sig i de forskellige måder at gøre det på, fordi de var børn, og elskede at udfordre hinanden.

Trolden kiggede på ilden, og holdt sig på afstand. Det var ved at blive mørkt, og her i højden, blev det hurtigt meget mørkt.

De lagde sig til at sove, men sørgede for at have en vagt. De var tæt på fjende område, så det var bare klogest.

Da verdenen blev lys, næste morgen, begyndte de at vågne igen. Ilden var næsten brændt ned, og trolden stod lidt væk og kiggede på den. De sad og kiggede ud over verdenen. Der var byen, de havde kommet ud af, som var lige nede for bjerget. De kunne også se en lille by, som lå op af bjerget mod syd. Der var endnu en by, en havneby, mod vest, på den anden side af græs-sletten. Der var antydningen af noget stort vand tæt på den by.

Hovedstaden lå bag ved bjerge-kæden, mod syd, men de kunne ikke se den fra deres placering.

De rejste sig, og Sirak slukkede det sidste af det lille bål. Henrik havde talt mod at tænde bål, fordi andre kunne se det. Men de andre havde stemt for det.

Trolden kiggede på Sirak, som både kunne tænde og slukke ild. Der var få ting, trolden frygtede som ild.

De begyndte at gå op ad igen, men nu virkede trolden forvirret. Den stoppede et par gange, og drejede tilbage. Den talte lidt til sig selv, men ikke på et sprog vennerne kunne genkende.

Sirak hviskede på Orkesk til Rune: "Hvad siger den.?"

Rune gik forbi trolden, og lagde en hånd på skuldren af den, som du gør, når du passer nogle...

Han sagde kommandoen og nu forstod han trolden, ved hjælp at kobber ringen på hans hånd.

Rune blev ved med at smile, og sagde på orkesk til Sirak: ”Den var bange for din ild. Ellers havde den dræbt os i nat.”

De andre forstod også lidt orkesk, og kiggede på hinanden.

Trolden var ved at lede dem til deres død...

Hvordan kunne de slippe fra den.?

6: Hulen

Henrik kiggede på Rune, og forsatte snakken på orkesk : ”Hvornår gemte du sidst.?”

Rune kiggede på trolden, som gik foran dem: ”Hos magikeren.”

Sam sagde: ”Gem nu, så vi har en backup...”

Rune rystede på hovedet: ”Har prøvet, det kan jeg ikke. Fjender for tæt på.”

Zest kiggede på bjerg-siden og den lille sti, som de gik op af: ”Så hvad ved vi om 'dette væsen'.?”

Hun nikkede et kort nik mod trolden: ”Ild, magi og hvad ellers.?”

Sam kiggede på Sirak, som om de talte om noget andet: ”Ild eller magi. Min dolk kunne måske...?”

Sirak havde trukket hans sabel frem, og sagde: ”Jeg har kun ork styrke og våben. Rune, kan du noget.?”

Rune nikkede: ”Ild og magi, men ikke i den størrelse.”

Henrik smilte til Rune: ”Dragen...?”

Sam grinte: ”Du sagde du ville træne det.?”

Zest nikkede også til Rune: ”Vi stemmer for dragen.”

Rune nikkede til dem, og sagde: ”Vi skal finde et sted at gøre det.”

Sirak reagerede hurtigt, og snublede med vilje. De andre gik hen for at hjælpe ham op.

Trolden vendte sig, og skulle til at sige noget. Zest stoppede ham, og sagde: ”Vi skal bruge et sted at hvile os.”

Trolden nikkede og begyndte at gå ned af en skjult sti. Stien var skjult mellem to grønne buske, men trolden gik igennem dem.

De andre 'hjalp' Sirak med at gå ned af den lille sti. Efter måske hundred meter, kom de til en lille hule, som var skjult bag endnu en busk. Åbningen var kun en lille meter høj, og trolden lod vennerne gå først ind.

Henrik trak hans sværd, som måske var magisk. Den havde fået en form for magi, fra den dæmon de havde sluppet fri under magikernes tårn. Nu stod han og holdt det, imens de andre kiggede rundt i den lille hule. Rune havde kastede hans lys på loftet, da de gik ind: ”Jeg kan ikke skifte her. Der er for lidt plads.”

Trolden kiggede ind, og kiggede op på det magiske lys, som Rune havde sat på loftet.

Zest sagde: ”Måske kan vi bare skræmme den væk. Den er bange for magisk lys.?”

Sirak havde hans sabel fremme og stod ved siden af Henrik, ved indgangen: ”Jeg stemmer for at dræbe den.”

Sam nikkede til ham: ”Ja. Det er måske lidt forkert, men hvis vi skræmmer den væk, så jagter den os bare senere... I nat.”

Henrik sagde: ”Jeg vil ikke gøre det, medmindre den angriber mig.

Jeg er blevet kaldt mange ting på banen, uden af det gjorde de andre onde.”

Henrik spillede offensive midtbane IRL, var kaptajn på andet holdet og havde scoret næst-flest mål i fodbold klubbens sidste sæson. Endnu en grund til at de ville have ham op på første holdet.

Zest stod bagerste i hulen, og kiggede på væggen: ”Jeg kan velsigne os, så det bliver nemmere at kæmpe.”

Sam havde trukket hans lille dolk, som var magisk. Det havde været troldmandens dolk, men på en måde havde Sam fået den. Troldmanden havde lært Sam, hvordan han skulle bruge magien, så på en eller anden måde havde han 'givet' den til Sam.

Sam havde dolken, og kiggede på ædelstenen i den: ”Så håber jeg at det virker.”

Han gav den til Sirak: ”Du er stærkere, og dit sværd virker ikke så godt mod trolden.”

Sirak tog den, og Sam gentog den magiske kommando, som affyrede en flamme.

Sirak kiggede på Rune: ”Du har min ryg.?”

Rune nikkede og gik hen til Sirak. Han havde lært en besværgelse, som skabte tre-fire magiske missiler. Han stod ved siden af Sirak, som råbte på dansk til Trolden: ”Hvorfor vil du dræbe os.?”

Henrik tilføjede: ”Gå væk, eller vi vil dræbe dig.”

Trolden kiggede ind af den lave indgang: ”Kom med mig, til mørke-elver.”

Zest rystede på hovedet: ”Måske ved den ikke, at vi ved det.?”

Sam gik frem foran Sirak: ”Du ville dræbe os.?”

Trolden kiggede ud mod bjerget: ”Hjælpe til at finde mørke-elver.?”

Rune trådte tættere på indgang: ”Jeg hørte dig sige, at du ville dræbe os.?”

Trolden rystede på hovedet. Den havde svært ved at forstå dem.

Sirak trådte hen til indgangen: ”Jeg slår den ihjel nu. Så kan jeg blive til en helt.”

Han ventede på at trolden kiggede ind i hulen igen, og så stak han dolken i ansigtet på trolden.

Den satte sig dybt i troldens ansigt, men Sirak nåede ikke at affyre flammen, fordi trolden trak ansigtet hurtigt væk.

Trolden hylede og prøvede at trække dolken ud af ansigtet. Sirak trak hans sabel, og råbte: ”Jeg angriber den.”

Han løb ud af hulen, meget forover bøjet. Trolden stod i vejen, men Sirak ramte den, og skubbede den ud over den lille sti.

Sirak prøvede at ramme trolden med hans sabel, men hans angreb blev afbøjet på troldens overarm.

Sam var den næste ude: ”Grib dolken, og sig kommandoen.”

Sirak havde vendt ryggen til trolden, og prøvede at lave et baglæns spark mod dens mave.

Det ramte og fik trolden til at bukke sammen.

Næste ude af hulen var Henrik, med hans magiske sværd: ”Sirak, stop. Du har såret den, og der er ingen grund til at dræbe den.”

Rune var den næste ude, og han kastede hans magiske missiler. Fire magiske, røde lyn ramte trolden på dens brystkasse.

Sidst kom Zest, og hun kastede hendes præste lys mod trolden, og ramte dens pande. Lige over hvor dolken havde sat sig fast.

Trolden slog om sig med hans store arme, men ramte ingen.

Sirak ramte trolden flere gange med hans sabel, men uden den store effekt.

Sam dukkede sig, kom tæt på og fik fat i hans dolk. Han råbte kommandoen, og dolken sendte en flamme lige frem, og ind i hovedet på trolden.

Trolden faldt sammen, og hovedet begyndte at ryge. Henrik trådte frem, for at hugge hovedet af den. Men hans hug ramte kun dens hage, og han mistede grebet på sværdet.

Men trolden var død, og den sank sammen over dens plads.

Sirak trak dolken ud af resterne af dens hovedet, og gav den tilbage til Sam: ”Tak for lån.”

Zest samlede Henriks sværd op og sagde: ”Skal vi bruge hulen til at overnatte i?”

De andre nikkede, Henrik satte sværdet tilbage i skeden og de gik ind i hulen for at sove.

Bålet brændte og Sirak havde et stykke kød hen over ilden. Sam kiggede på Rune: ”Hvad sker der.?”

Rune prøvede at åbne menuen i spillet: ”Jeg kan ikke gemme spillet.?”

Zest satte sig op: ”Hvad er der galt.?”

Rune kiggede på hende: ”Fjender for tæt på.?”

De kiggede alle hen mod indgangen af hulen. Der var en fjende tæt på dem, og det var ikke trolden.

7: Regnen

Rune vågnede næste morgen. Han havde svært ved at sove, fordi tiden var ved at løbe ud. De havde brugt to dage på at komme op af bjerget, og hans mor havde Max en uge tilbage at leve i.

Han rejste sig fra hans plads i hulen.

Der var en lille smule lys, som kom ind af hulens åbning. Busken som dækkede for åbningen, gjorde af det lys som kom ind i hulen, var en lille smule mere grønt end normalt.

Hulen havde været god til at sove i, og de havde lavet et bål, for at hjælpe på temperaturen.

Sam sad ved åbningen, fordi han havde sidste vagt. Rune gik hen mod ham, og Sam kiggede på ham. Han gjorde tegnet for stilhed, og Rune begyndte at liste, tættere på.

Sam kiggede ud af åbningen og hviskede: ”Mørke-elverne fandt trolden i nat, og kiggede efter os, men de kunne ikke finde vores hule.”

Rune satte sig på hug, ved siden af Sam, og hviskede: ”Så er de her stadig?”

Sam rystede på hovedet: ”Nej. Måske... Jeg ved det ikke.”

Rune fik øje på resterne af trolden, som stadig sad sammen sunket på kanten af stien. Den havde ændrede sig, og det tog ham et øjeblik at se hvad som var sket. Sam smilte: ”Åbenbart er trolde arme en delikatesse for mørke-elver.”

Rune nikkede til Sam. Troldens arme var blevet skåret af. Han kunne se lidt af den ene skulder, og det som var tilbage af knoglen inden i.

De andre begyndte at røre på sig, og Rune gik tilbage til dem. Han sagde til Zest: ”Vi skal finde en mørke-elver i dag. Tiden er ved at løbe ud.”

Hun nikkede: ”Vi skal nok nå det.”

Sirak bevægede sig på hans lille tæppe: ”Vi er tæt på der hvor de laver skyerne.. Så burde vi også være tætte på mørke-elver.”

Henrik rejste sig fra hans plads: ”Hvis det ikke er nogle andre som laver skyerne.”

Zest rejste sig og strækte hendes smidige elver krop. Henrik smilte til hende, og så tog han ti armbøjninger.

Sam kom tilbage fra åbningen i hulen: ”Der har været mørke-elver forbi her til morgen... Så det skulle være nemt at spore dem.”

Sam havde de næst-bedste øjne, og de bedste øre... Eller også ignorerede folk ham, og talte mere frit, når han var der.

De forlod hulen, og fandt en sti som gik op ad. Stien var smal og havde spor efter geder, eller måske får. Der var forskellige dyr, som levede på overfladen af bjerget.

Da stien nåede en top og gik hen over en lille bjerg-ryg, kunne de se deres mål.

Der var en blå lys-kegle, som pegede op mod himlen. Der hvor den ramte, var der hvor skyerne var tættest.

Der var lidt regn, som begyndte at falde.

De befandt sig måske en kilometer fra stedet, hvor det blå lys kom fra. Det så ud til at regnen faldt stærkere og stærkere, jo tættere man kom på stedet.

Sirak gættede: ”Det lyder logisk. Jo flere skyer, jo mere regn.”

Sam nikkede: ”Så burde vandet, jo skabe nye vandløb.?”

De gik over den lille ryg på bjerget, og forsatte ned af. Det regnede lidt, imens de gik ned af, og der var små vandløb, som Sam havde forudsagt. Han spurgte: ”Så hvor løber vandet hen.? Der var jo ikke mere på denne side.”

Sirak gik bag ham og sagde: ”Næh, ellers havde de vil sagt det i byen.”

Zest rystede på hovedet, og brugte hendes vandrestav til at teste dybden på et vandløb: ”Du mener, ham magikeren, som sendt os af sted med en morderisk trolde.?”

Rune nikkede til hendes kommentar: ”Ja. Jeg ville gerne tale med ham igen. Om han vidste, hvad han gjorde.?”

Henrik holdte en hånd oppe for at de andre skulle holde mund. De satte sig ned på hug, fordi Henrik gjorde det.

Der var en sti som gik ned af, og igennem nogle lave bjerg træer. Henrik pegede på den lille skov, og noget bevægede sig imellem træerne.

Der gik nogle folk igennem træerne, og de kunne ikke se dem ordentligt i regnen.

Zest havde en kaste-kniv klar, og Sam listede sig nærmere. Sirak havde en hånd på hans sabel. Den larmede lidt, når den blev trukket, så derfor ventede han med at gøre det.

Henrik trak langsomt hans sværd, og det var svært at høre det, i den lette regn.

Rune havde hans 'magiske missiler' besværgelse klar, selv om han aldrig havde brugt den i regnvejr.

Den fremmede gruppe kom ud af træerne neden for og gik op ad, mod vennerne. Sirak trak hans sværd og begyndte at løbe ned mod dem.

Henrik rystede på hovedet. 'Hvorfor ville orker altid angribe først?'

Han begyndte at løb efter Sirak, da gruppen kiggede op. Det var en gruppe af mennesker, og Sirak ramte den første i gruppen.

Rune lukkede hans øjne og fremsagde besværgelsen. Fire røde missiler forlod hans hånd og ramte de fire personer bagest i gruppen. De faldt alle fire ned og var døde.

Der stod en enkelt mand tilbage, som Sirak ramte og halshuggede.

På under ti sekunder, var gruppen blev dræbt, og Sirak begyndte at undersøge dem.

Sam kom frem til gruppen, og søgte de som Rune havde dræbt: "Hvordan gjorde du det?"

Rune stod med åben mund og kiggede på dem, som han havde dræbt: "Det ved jeg ikke. Kan det have noget med regnen at gøre?"

Henrik lagde hovedet på skrå: ”Tja. Strøm ledes bedre i våde elementer... Men magi.?”

Zest kiggede på de seks døde mennesker: ”Så var de medhjælper for de mørke-elver.?”

Henrik holdt afstand til de døde, og kiggede på hende: ”Hvad mener du.?”

Hun kiggede på gruppen, og spurgte Sirak: ”Var du sikker på at de var fjender.?”

Sirak rystede på hovedet: ”Nej, men de var på vej op til stedet.?”

Sam kiggede op og spurgte: ”Lige som os.?”

Henrik nikkede: ”Vi kunne ikke komme her op, fordi vi var for lavt niveau, sidste gang. Måske fandt denne gruppe en måde.?”

Rune nikkede: ”Måske har vi dræbt, en gruppe spiller, som var på en anden mission.?”

Sam nikkede: ”Sirak. Næste gang, så vent med at angribe.?”

Sirak stod op og nikkede. Han havde fundet lidt guld, og nogle simple våben. Han kiggede på Rune: ”Prøv at gem, igen.”

Rune nikkede, gik ind i menuen og efter et minut, rystede han på hovedet igen: ”Fjenderne er stadig for tæt på.”

Henrik spurgte Sirak: ”Hvorfor angreb du dem.?”

Sirak rystede på hans hovedet: ”Det er det, en helt gør. Handler først, og tænker senere...”

Sam smilte i den stille regn: ”Nu ved du hvorfor orker, så ofte bliver til skurke. I glemmer at spørge, om det er i orden at slå ihjel.”

8: Healer

Det var svært at se noget, i halv mørket fra skyerne og regnen. Regnen gjorde det også svært at hører noget. De stod nedenfor stedet, hvor skyerne blev samlet. Måske en lille kilometer op og rundt om et klippestykke.

Eller sådan så det ud, herfra.

Henrik havde guidede de andre ind ved siden af en bjerg-side. Han kiggede op på stedet, som lå tæt på dem: ”Så hvad skal vi gøre.? Vente her på en mørke-elver, eller angribe dem som skaber skyerne.?”

Sirak kiggede på Rune: ”Vi er her for at fange en mørke-elver.?”

Rune nikkede: ”Jeg har ingen problemer, hvis vi gør begge ting samtidigt.”

Sam prøvede at vride hans blå hat, som var drive-våd: ”Jeg er ved at blive forkølet, men angrib lyder som en god plan.”

Rune rystede på hovedet og tilføjede: ”Jeg kan stadig ikke gemme.”

Zest, som den sidste, foreslog: ”Hvis vi angriber stedet, så kan vi måske skræmme dem, og så fange en mørke-elver.?”

De nikkede til hinanden, og begyndte at bevæge sig op af den sidste sti mod stedet.

Efter et par hundred metre, kom nogle imod dem. Henrik løftede en hånd, men den anden gruppe drejede til siden.

Zest gættede: ”Det er svært at se og hører noget i regnen.”

Sam nikkede: ”Mørke-elver er ikke vant til regn, så måske...”

Sirak nikkede til Sam: ”Ja. De bruger det meste af deres liv under jorden.”

Henrik signalerede at de kunne bevæge sig frem ad igen. Gruppen kravlede op ad de sidste par hundred meter.

De havde nået den sidste klippe, som dækkede for stedet, som lavede skyerne. Henrik signalerede at de skulle dække sig, og de flyttede alle hen en klippe-udspring, og knælede ned.

Henrik kiggede frem bag klippen. Efter et øjeblik trak han hovedet tilbage: ”Der er et alter af en art... og måske ti personer.”

Rune nikkede: ”Det er måske lige som portalen. En magisk ting, som alle med mana kan betjene, hvis du kender den rigtige kommando.?”

Sam grinte: ”Og som du kan bruge på en anden måde, fordi du er troldmanden.?”

Sirak smilte til Sam: ”Så den kan sende skyerne væk, i stedet for at tiltrække dem.?”

Zest pegede med hendes vandrestav mod to folk, i mørke kutter, som kom gående op af denne samme sti de brugte: ”Sirak. Gør din Ork ting.”

Sirak træk hans sabel og råbte højt, imens han svingede sablen over hans hoved. Han begyndte at løbe mod dem, i gennem regnen og de blev skræmt.

Han nåede frem og prøvede at slå efter den første. Sablen gled ud af hans hånd, fordi håndtaget var vådt af regnen. Den ramte personen, gav et klang, som havde den ramt metal og røg tilbage mod Sirak. Bladet borede sig ind i hans venstre overarm, og sad og vippede der. Der kom lidt rødt blod ud, som begyndte at løbe ned af den regn våde grønne ork arm.

Rune og Sam havde fulgt efter Sirak. Sam løb med hovedet ind i maven på den anden af personerne, i den mørke kutte og slog luften ud af den person.

Rune havde stadig 'magisk missil' besværgelsen i hans hovedet og fremsagde den. Han ramte den første person med tre røde lyn, som ristede kroppen. Skyerne tilføjede et ekstra hvidt lyn og et højt tordenskrald, til Runes besværgelse, som om de havde lyst til at deltage.

Sirak havde en hånd på hans sabels håndtag, og prøvede at trække den ud. Rødt blod på hans arm løb hurtigere ned af den grønne ork hud, og blev blandet med regnen.

Sam havde fundet hans magiske dolk frem, og pressede den mod maven på den overlevende.

Zest og Henrik kom hen til dem. Personen havde en mørk kutte på, som dækkede ansigtet. Henrik trak den tilbage og Zest udbrød: "Det er en Mørke-elver."

Hendes ansigt havde elver træk, ligesom Zest, men huden var meget mørk, nærmest glinsende sort.

Zest tænkte på farven på hendes flintesten.

Sirak havde stadig sablen i hans venstre arm, men tilføjede: ”En ung kvindelig mørke-elver.”

Sam spurte: ”Taler du dansk.?”

Mørke-elveren rystede på hovedet, og sagde på elvisk: ”Det er et grimt sprog. Jeg forstår det, men taler det ikke.”

Zest spurte hende på elvisk: ”Hvordan skaber I skyerne.?”

Hun svarede og pegede: ”Der er et alter. Hver femte time skal vi aktivere det.”

Henrik kiggede på Siraks skade: ”Skal jeg trække den ud.?”

Sirak nikkede og sagde: ”Måske skal vi ligge en forbindelse først.? Stoppe blodet fra at løbe ud.”

Sam begyndte at visitere pigen: ”Hun har ingen våben.?”

Zest havde hendes vandrestav pegende mod hende: ”Måske er hun en præst, eller bare en ung pige.?”

Pigen sagde: ”Og jeres piger bærer ikke våben.?”

Sam grinte op mod hende: ”Næh. Der er ikke mange som bærer våben hos os. Kun eventyre, og soldater.”

Sirak og Henrik begyndte at trække sablen ud af hans arm, og pigen spurte Zest: ”Må jeg får hans stødtænder, når han dør.?”

Zest smilte: ”Som et trofæ.? Skal du ikke selv slår dem ihjel.?”

Pigen nikkede, men tilføjede: ”Det er nok mere.. i krig og sådan.”

Henrik fik sablen ud, og den havde ramt en stor blodårer, fordi en rød stråle af blod pumpede ud. Som ramte den i forvejen regn mættede jord. Henrik sagde: ”Nogle som har en forbindelse.?”

Zest sagde til Sam: ”Du har hende.?”

Sam nikkede, og Zest gik hen til Sirak. Hun lagde hendes hænder på stedet, hvor blodet kom ud, og bad en bøn. Efter et øjeblik, stoppede blodet med at pumpe ud. Der var stadig en lille smule blod, som dryppede. Henrik forbandt det, og grinte til Sirak: ”Så er du klar til at være ork helt igen.”

Sirak havde mistede lidt farve i ansigtet: ”Hej. Det var Zests ide, at angribe.”

Rune nikkede: ”Sirak har ret. Zest sagde angrib, og vi gjorde det.”

Pigen kiggede på Zest, med et mærkeligt udtryk i ansigtet: ”Hvordan gjorde du det.?”

Zest kiggede på hende: ”Jeg er præst og kan heale...”

Zest kiggede på Sirak: ”At orker så også har en stærk forfatning, det hjælper.”

Pigen rystede på hovedet: ”Men han burde være død.? Det var et banesår, som burde have dræbt ham...”

Pigen rejste sig og blev ved med at ryste på hovedet: ”Er det fake.?”

Hun gik hen til Sirak og rørte ved hans arm.

Henrik havde forbundet såret, men hun skubbede den til side: "Hvorfor ville I fake, at du kan heale.?"

Sam havde søgt den anden mørke-elver og fundet en pæn dolk, som han tog og en metal brynje under kutten: "Så skal vi videre.?"

Henrik gav Sirak hans sabel: "Du skal ikke lege med den."

Mørke-elver pigen spurte Zest: "Kan du lærer mig at være en præst.?"

Zest kiggede på Rune: "Vi kan gøre en form for bytte handel.?"

9: Mørke-elveren

Mørke-elveren rystede på hovedet. Hun kiggede fra Rune til Zest: ”Men hvis de er døde.. hvis han ikke kan huske deres klan farver, så kan jeg ikke hjælpe.?”

De havde fundet en lille hule, hvor de kunne være i ly for regnen. Zest havde vist hendes præste-evner ved at kaste lys på loftet af den lille hule. Hun kiggede på Rune og sagde på dansk: ”Hvad kan du huske.? Bælte farver, våbenskjold, eller bare deres våben.”

Hun vendte sig mod Pigen: ”Vores kriger udsmykker deres våben. Gør jeres det samme.?”

Mørke-elveren nikkede: ”Ja, det er vist meget normalt. Vores klan gør det ikke, fordi vi er magiker... Eller jeg er bare en tjener, som ikke har meget magi.”

Rune rystede på hovedet: ”Det gik så hurtigt. Trolddommen flød, og jeg dræbte dem.”

Sam kunne forestå lidt af det de to elver talte om: ”Så hvorfor er du ikke blevet kriger.?”

Hun rystede på hovedet: ”Min familie er tjener, og vi tjener magikerne.”

Hun kiggede ud på regnen: ”Hvor længe regner det, sådan normalt.? Det er min først tur..”

Henrik stod ved siden af Sirak, som sad tæt på udgangen. De havde talt om hvordan de skulle angribe alteret.

Lige nu var de bare udkigs mænd, fordi de var så tæt på stedet, hvor ting skete.

Sirak spændte hans venstre overarm: ”Zests magi virkede hurtigt.”

Henrik sagde: ”Jeg tror det hedder velsignelse eller bøn.”

Sam kom hen til dem: ”Så kan I se noget.?”

Henrik stak hovedet udenfor, og efter et øjeblik trak han det tilbage: ”Næh. Det regner... Det er lige omkring det.”

Sirak kiggede over mod mørke-elveren: ”Så kan hun hjælpe eller ej.?”

Sam rystede på hovedet: ”Næh. De er vist ikke i den samme gruppe. De bruger forskellige gifte, alt efter hvilken en gruppe de er i, tror jeg.”

Sirak nikkede mod regnen udenfor hulen: ”Det ville også give mest mening. Min far bruger andre krydderier end min onkel, på den anden side af bjerg-kæden.”

Henrik nikkede: ”Fordi de har forskellige ting til rådighed.”

Rune kom hen til dem, og han så sluk-øret ud: ”Hun kan ikke hjælpe mig. Hvad skal vi så gøre.?”

Sam kiggede på pigen: ”Tja. Det er vel forkert at slå hende ihjel.?”

Henrik trådte hen mod Rune: ”Hvordan har du det.?”

Rune rystede på hovedet: ”Det var et lang skud, men jeg har endnu ikke opgivet håbet.”

Sirak rejste sig og kiggede ud i regnen: ”Vi kan angribe alteret. Så vil skyerne vel forsvinde.?”

Henrik nikkede og sagde til Zest: ”Vi angriber alteret. Vil din veninde hjælpe.?”

Sirak smilte: ”Vi kan også binde hende, så de andre mørke væsner ikke ved, at hun hjalp os.?”

Zest gik hen til de andre: ”Hun bliver her.”

Hun kiggede på hende: ”En trold dræbte hendes mester, så hun søgte ly herinde.”

Sam kiggede på pigen: ”Endnu en trold. Jeg dræbte den sidste...”

Det tog ham et øjeblik, før han forstod at det var en løgn, som Zest havde sagt. Sirak smilte: ”Næste gang, så skal du bare bruge magi. Det virkede for os.”

De begyndte at gå ud af hulen, og bevæge sig tættere på alteret. Henrik kiggede frem fra klippestykket, som han gjorde sidste gang. De var måske hundred meter fra alteret. Han trak hovedet hurtigt tilbage: ”Der er en lille hær...”

Sirak pegede på det sted, hvor de havde overfaldet de to mørke-elfere: ”Liget er blevet fjernet.”

Der var kun en lille smule rødt blod fra Sirak og et mørkt mærke, hvor kroppen havde ligget. Sam sagde: ”Der er ork blod tæt på en død mørke-elfer. Det lyder ikke så godt.”

Pigen havde listede bag ved dem, og hun sagde: ”Han var royal, og han ejede mig.”

Zest nikkede, så blikket i pigens øjne og forstod hvad det virkelig betød:

”Så er du fri nu, eller...?”

Pigen rystede på hovedet: ”Nej. Men måske kan jeg sende de andre i en anden retning.”

Hun gik forbi dem, og op mod alteret. Sirak rystede på hovedet: ”Er hun på vores side, eller deres, eller ...?”

Henrik havde trukket hans sværd: ”Det vil de næste minutter afsløre.”

Han stod og kiggede på pigen, som løb hen mod den lille hær enhed. Hun råbte noget, imens hun pegede mod det sted, vennerne var gemt.

Henrik sagde: ”Jeg gætter på at de næste minutter bliver spændende.”

Sirak kiggede på Rune: ”Stadig ikke muligt at gemme.?”

Rune rystede på hovedet.

Sam spurgte: ”Kan vi kalde på dragen.?”

10: Grevinden

Hun løb hen mod gruppen af mørke-elfer soldater, igennem den stærke regn og råbte til dem: ”Der er en gruppe bag mig, som slog min tjener ihjel.”

Lederen havde trukket hans våben, men genkendte den royale kvinde, og bukkede mod hende: ”Grevinde... Vi ved det. Hvad skal vi gøre.?”

Hun var nået helt hen til ham og sagde: ”Vi skal fange dem. En af dem er en elver præst.”

Lederen rystede på hovedet: ”Deres nåde... Vi har da også præster.”

Han pegede mod fire præster, i sorte kutter, som stod ved alteret: ”Hvorfor skal vi ... ”

Hun afbrød ham: ”Nej, Tjener. Hun er en ægte præst. Jeg så hende heale et Banesår, som burde have dræbt orken i gruppen.”

Lederen bukkede hurtigt og spurte så: ”Hvad skal vi gøre.?”

Hun kiggede på alteret: ”Split din gruppe, og send dem til hver side, så de tror alteret er ubevogtet.”

Han vendte sig mod en af de andre: ”Kurdregeith; Tag din gruppe på den anden side af den bakke. Jeg tager mine mod nord.”

De bukkede begge til pigen, og begyndte at bevæge sig væk.

Henrik havde svært ved at se noget i gennem regnen. Han havde en gang spillet en fodbold kamp i så meget regn. Det havde været svært at se fra midten af banen og til målene i hver ende. Den kamp var blevet stoppet...

Krig har et andet sæt regler.

Han prøvede at se hvad der skete, over ved alteret. Det så forkeret ud, men efter et minut, var der kun præsterne tilbage.

Han kiggede på Sam, som ikke kunne se hvad der skete: "Et eller andet virker forkeret. Det så ud som om de bukkede for hende.?"

Sirak stod tæt og kiggede på Zest: "Hun sagde hun var tjener.?"

Zest nikkede: "Ja. Den anden, den som I dræbte var hendes ejer..."

Hun kiggede på Sam: "Men... Hos elver går tjeneren eller vagten forrest.?"

Rune havde hans røde kåbe op over hans ansigt: "Kunne det havde ændrede sig på de mange år.?"

Sirak grinte i regnvejret: "Det vil være logisk at den vigtigste gik bagerst. Der er større chance for at blive angrebet forfra."

Sam slog til Sirak: "Især når der er orker til stede. De mangler taktisk forståelse."

Sirak slog tilbage, men nikkede: "Ja. Det er jo rigtigt. Desværre."

Henrik kom tilbage fra hans plads: "Så det er en fælde. Hvad skal vi gøre.?"

Rune rystede noget at vandet af hans kuttet top, og sagde: "Det er jo ikke vores mission at angribe alteret."

Sirak nikkede og pegede ned af bjerget: "Vores mission er at udforske ørkenen."

Zest kiggede på Rune: "Men vi skal finde medicin til din mor.?"

Rune nikkede: "Jeg tror at vi skal lede nærmere vores hjem. Hvis det er en form for klan specifik ting ... Ala orkerne."

Sirak var jo næsten eksperten på klaner, og sagde: "Så ville det være dem tæt på vores hjem, som vi skal tale med."

Sam kiggede mod en sti, og fangede Zests opmærksomhed: "Kommer der nogle.?"

Zest stod i regnen og prøvede at lytte, imellem regndråberne. Efter et øjeblik, kiggede hun på på Sam og så på de andre: "En gruppe skjuler sig, måske hundred meter den vej. De kommer ikke nærmere... endnu."

Henrik trak hans sværd: "De venter på at, vi vil angribe alteret. Og så løbe tilbage denne vej."

Han smilte til Sirak: "Hvad siger orken.? Angrib eller trække sig tilbage.?"

Sirak grinte med regnen løbende ned af ansigtet og hans bare grønne ork overkrop: "At vi burde havde gemt, inden vi var nået så lang."

Sam sagde: "I version et, kunne du gemme hele tiden. Version to, ikke tæt på fjender... Nu er der hele områder, hvor du ikke kan gemme."

Zest pegede på stien mod alteret: ”Vi løber den vej, og så forsætter vi lige igennem.”

Henrik nikkede og rettede på hans våde stål hjelm: ”Elver prinsessen har en plan.”

Han vendte sig mod stien. Zest slog ham i enden med hendes vandrestav, og han hoppede lidt i sjov. Og så begyndt de at gå op mod alteret.

De tre andre kiggede på hinanden, og så begyndt de at gå efter Zest og Henrik.

Det var umuligt at sende signaler i regnen. Den stoppede dig fra at se langt, og lyde blev dæmpede eller helt væk. Men lederen kunne se at gruppen, begyndte at bevæg sig mod alteret. Det var en ung gruppe eventyrer, så det burde være nemt at slå dem ihjel.

Han kiggede en ekstra gang på elveren med vandrestaven, som de skulle fange i live.

Grevinden havde magt, men hans fraktion kunne få mere, hvis de fangede en rigtig præst.

Eller måske var det bedre for hans klan, at hun døde i kamp.?

11: Mørke-elver Præster

Henrik var den eneste i gruppen, som ikke havde vand direkte i ansigtet, fordi han gik med metal hjelm. At hjelmen så var iskold, og regnen trommede hurtigt, larmende på hans hjelm, det var så ikke så heldigt. Men det hjalp ham med at se i regnen, fordi han undgik regn i øjnene.

Gruppen gik op mod alteret, som de nu kunne se.

Det var en guld søjle, som var fire kantet og cirka en meter høj. Der var syv små ædelsten, af forskellige farver, som stod på metal pinde, rundt om søjlen. Hver skinnede i deres farve.

Søjlen havde et blå lys, som skinnede mod skyerne. Det blev svagere og svagere, som om det var ved at blive slukket.

Rune råbte: ”Ædelstenene driver alteret. Hvis jeg gætter rigtigt, skal vi bare fjerne en af dem.”

Sirak havde hans sabel fremme, skreg og løb mod præsterne. Han havde tørret håndtaget af, så han ikke mistede grebet igen, håbede han.

Sam og Henrik var lige bag ham, og de havde begge våben fremme. Rune og Zest kom bagerst, og brugte tiden på at kigge efter de to grupper soldater, som burde være i nærheden.

Sirak nåede den første præst og svang hans sabel, lige ind i maven på ham. Den ramte, og hans angreb kastede præsten tilbage mod alteret.

Sam havde en lille kaste-kniv, som han kastede mod en af de andre præster, men den ramte bare præstens skulder, og gav ingen skade.

Henrik havde hans sværd over hovedet og huggede en tredje præst, og sværdet gik ned igennem skuldren. Præsten sank sammen, og en lille rød flaske, faldt ud af hans hånd.

Den sidste præst råbte noget på et magisk sprog, og området blev dækket af mørke.

Rune kastede hans lys besværgelse, og mørket forsvandt, næsten lige så hurtigt som det var kommet. Præsten havde vendt sig væk.

Zest havde hendes kaste-kniv, og satte den i hovedet på præsten, men den ramte med håndtaget først, og han blev bare slået i gulvet.

Sirak havde ramt den første præst igen, før han opdagede at præsten allerede var død.

Sam løb med hovedet først ind i maven på den, som han havde ramt, og ramte mere siden end midten, men drejede præsten rundt.

Jorden omkring alteret var mudret, så da præsten faldt, ramte han jorden med ansigtet først, og blev blændet af mudret og vandet.

Henrik havde stukket den præst, han havde ramt med sværdet en gang til, og sværdet trængte hele vejen igennem maven på præsten.

Zest ramte den sidste præst, ham som var blevet blændet, med hendes vandrestav, så han holdt op med at bevæg sig.

De stod et øjeblik og kiggede på scenen.

Fire mørke-elver præster, som var nede.

To var døde, og to slået ud.

Rune gik hurtigt hen til alteret. Han stod og kiggede på de forskellige ting. Han lagde mærke til at, selv om alt andet var drivende vådt af den konstante, stærke regn, så var det ikke sådan med alteret.

Han kunne se, regndråberne som ramte både ædelstenene, metal pinde under dem og den centrale søjle... men det var som..

Regnen forsvandt fra alteret, som slik til en børnefødselsdag. For et sekund siden var det dér, og så var det forsvundet.

Sam kom hen til ham: ”Så skal vi tage ædelstenene.?”

Sirak havde stukket de to bevidstløse præster, så nu var de alle døde. Henrik havde sagt noget om krigens regler, men orker og mennesker, har forskellige regler.

Sirak sagde: ”Er alteret guld, så tager jeg det...?”

Henrik havde knælede og bedt en bøn for at lede de døde sjæle til verden på den anden side. Han havde også lært lidt fra Zest og hendes religion. Han rejste sig og sagde: ”Det vil måske stoppe dem, fra at starte alteret igen.”

Zest stod og kiggede rundt, efter de to grupper af mørke-elver soldater: ”Burde de to grupper ikke have angrebet os.?”

Henrik rystede på hovedet mod hende: ”Vi kender ikke deres taktik.”

Sam vendte sig fra ædelstenene og sagde:

”Måske spiller hende pigen, et dybere spil?”

Rune kiggede på Zest igennem regnen: ”Kan du finde fælder?”

Sam rakte hånden op: ”Jeg kan, men ikke magiske fælder.”

Zest rystede på hovedet: ”Næh. Jeg er jo ikke den, som sætter dem op. Det er vores tjener.. kongens...”

Sirak grinte, med hans ansigt vådt af regnen: ”Jeg kan være test personen.”

Han trak sablen igen og kiggede på Rune. Rune nikkede og trådte et skridt tilbage. Sirak stak sablen hen til den nærmeste ædelsten, som var stor og rød med et gult lys i midten. Den faldt ned fra pinden og landede i mudret under alteret.

Sam sagde: ”Måske er det ikke...”

Han nåede ikke at sige sætning færdig, før alteret stoppede med at sende det blå lys op.

Rune ramte en af de andre ædelstene, med hans vandrestav, den faldt også ned og blev begravet i mudret: ”Den var kun sikret mod magi, ikke ork evner.”

Zest fløjtede: ”Der kommer nogle.”

Den unge mørke-elver pige, kom gående op af stien som de havde benyttede.

Henrik sagde: ”Ryg mod ryg. Indtil vi ved hvad som der sker.”

Sam og Rune flyttede tættere på hinanden, og det samme gjorde Henrik og Sirak. Så var det bare at håbe, at mørke-elveren, var på deres side.

12: UnderMørket

Regnen var begyndt at stilne af, imens pigen kom hen til vennerne. De holdt deres våben klar, fordi 'var hun ven eller fjende' .?

Pigen smilte og pegede mod et højde drag. Hun talte godt dansk: "Vi har jer omringet."

Sirak kiggede på Rune: "Du kan tilkalde dragen."

De havde aftalt at omtale Runes evner på den måde, fordi så kunne han skjule hans evner... eller hvad det nu var.

Rune kiggede på Henrik, som sammen med Zest gik hen mod pigen: "Lad os hører pigens foreslag."

Henrik havde hans sværd pegende på pigen: "Så tror I at I kan angribe os. Vi har ødelagt alteret."

Pigen kiggede skræmt på alteret, som ikke længere havde det blå lys rettede mod himlen. Hun rystede fortvivlet på hovedet: "Hvad har I gjort.?"

De andre gik også lidt tættere på hende. Sam sagde: "Vi har stoppede jer. Nu kan I kravle tilbage i jeres huller."

Hun rystede på hovedet, og kiggede mod himlen, og regnen som var helt holdt op: "Men det kan vi ikke."

Sirak pegede på hende med hans sabel:

”Denne verden er vores. Forsvind tilbage til jeres egen verden.”

Der kom en enkelt mørke-elfer, i læder brynje, ned fra gruppen mod nord. De kunne genkende soldaten, som var leder af den lille hærgruppe.

Pigen kiggede mod ham, og gav ham nogle håndtegn. Han stoppede halvvejs, men holdt hans mørke-elfer sværd fremme. Sværdet var halvrundt som Siraks sabel, men tykkere på midten, og havde nogle modhager ved håndtaget.

Hun rystede på hovedet: ”Vi ville ikke denne krig.”

Sam sagde: ”Så er det dumt at angribe os...”

Hun prøvede at stoppe ham fra at tale, med en hånd.

Zest holdt hendes vandrestav vandret og stoppede de andre fra at gå tættere på hende: ”Giv os den korte version.”

Pigen træk vejret dybt et par gange, og så startede hun: ”Vi lever i UnderMørket. Det er en stor verden som ligger under jeres verden. Den er større, fordi den er på mange niveauer. Tunneler, huler, grotter.. Nogle så store, at jeres byer kunne være derinde...”

Hun kiggede på skyerne over dem: ”Vi ser aldrig lyset fra solen. Vores øjne kan ikke klar det.”

Hun smilte til Zest: ”I har måske valgt det bedre liv, men ”

Hun rystede på hovedet: ”For cirka et år siden udbrød der krig.”

Hun holdt en hånd oppe, for at forklare: ”Der er altid små slag, mellem os og de andre beboer i UnderMørket.”

Hun kiggede mod alteret: ”Men denne gang var det anderledes. Der er flere forskellige Mørkelver. En af de mere skræmmende klaner kaldes Shadar-Kai. De bruger døds magi, til at vende vores kriger mod os. Vi blev tvunget op mod overfladen, i denne krig.”

Sam kiggede mod alteret: ”Og så opfandt I dette alter, så I kan leve på overfladen.?”

Hun kiggede på Sam, som var kender, og hun smilede et øjeblik: ”Ja eller nej.. Her er en ting som ikke passer i historien. Det var Shadar-Kai, som gav os den.”

Hun pegede på alteret: ”Jeg kan genkende deres tegn, og deres magi.”

Hun pegede hen mod Rune, som holdt en af ædelstenene i hans hånd: ”Vi bruger sjæle til at drive alteret, som vi lærte fra dem.”

De havde talt så længe at solen begyndte at skinne. Den var tæt på overfladen, fordi den var ved at gå ned. Det var første gang i lang tid, at de havde set solen, rigtigt.

Måske begyndte skyerne at forsvinde ude fra kanten først. Det betød at skyerne på bjerget ville have været forsvundet, den næste dag eller måske inden ugen var over.

Mørke-elver pigen kiggede mod solen, og brugte en hånd til at dække for den nedgående sol: ”Dette er første gang i næsten 25 år, at jeg har set solen.”

Hun kiggede mod Zest: ”Min mor fik mig til at besøge overfladen, da jeg var ung.”

Zest nikkede: ”Mit gæt er at hendes titel er 'Matrone mor'.. og hun er din blod mor.?”

Pigen nikkede: ”Ja. Høj præstinde hos Lloth. Det var derfor jeg var så interesseret i din præste magi.”

Sirak spurte hende, imens han kiggede på lederen af hæren, som stadig stod halv vejs mellem bakken og vennerne: ”Så hvad vil I gøre nu.? Skyerne forsvinder..”

Henrik nikkede til Sirak: ”Er det næste slag, under jorden.?”

Hun rystede på hovedet: ”Vi må vel kæmpe for at få vores UnderMørket tilbage.”

Hun nikkede mod hendes soldat: ”Til vi mødes igen.”

Hun vendt sig og gik to skridt væk: ”Jeg fandt en løsning på det med giften. Men I har ikke lyst til at gøre det.”

Rune trådte frem, og frem stammede: ”Jeg v-vil gerne have din ide.”

Hun nikkede og forklarede: ”Der findes et væsen i UnderMørket, som kan heale alt gift. Den hedder 'Oinoloth', men den kræver mindst hundred kriger, eller en virkelig helt, for at fange.”

Hun drejede væk fra vennerne, og gik hen til hendes soldat. De gik op mod den enhed, som stod oppe på højdetræet.

Sirak grinte og nikkede mod hende: ”Pigen går bagerst, som vi regnede med.”

Soldaten gik tre-fire skridt foran pigen...

13: Gennemført.?

Alteret stod alene i den opgående sol. Skyerne var begyndt at lette den næste dag, men her på toppen af bjerg-kæden, var de der stadig.

Vennerne havde fundet en lille hule, og overnattede der.

De gik ud af hulen, den næste morgen. Sirak stod og kiggede på alteret. Det havde mistet noget af glansen, efter at regnen havde stoppede. Men der var sket noget andet.

Dagen før havde den lignet en guld søjle, med en form for magisk aura. Nu lignede den mere en glas søjle, med et svagt lys inde fra.

Sam kom hen til Sirak: ”Så den er ikke guld... var det bare glas og magi.?”

Sirak nikkede og spurte Rune: ”Kan det være det.? Var det bare en illusion.?”

Rune nikkede: ”Eller endnu værre... Den var fyldt med sjæle, og de forsvandt efter...”

Han pegede mod de pinde, som havde haft ædelstenene på sig. Sirak og Sam havde delt de seks af dem mellem sig, og Rune havde beholdt den sidste af dem. En stor rød ædelsten, som havde et unikt gult lys indvendig. Lyset bevægede sig lidt.

Det var på disse tidspunkter at han savnede den gamle troldmand. Hvad kunne man bruge ædelstenene til, og hvordan lavede man dem.?

Sirak blev vred: ”Yalla. Nu havde jeg endelig fundet noget sejt... og så er det bare glas.”

Han slog på søjlen og den væltede. Han kiggede på Rune: ”Så kan du bruge den til noget.?”

Sam grinte: ”Inden Sirak ødelægger den helt.”

Rune rystede på hovedet: ”Nej. Måske kunne magikerne i tårnet, men hvad skulle jeg bruge den til.?”

Henrik havde rensset hans sværd, og kom hen til de andre: ”Vi går ned af bjerget. Jeg tænker mod magikernes by. Nogle andre ideer.”

De andre rystede på hovedet. Zest rystede også på hovedet: ”Næh. Men jeg ville gerne tale med ham magikeren igen.. Ham som sendte os afsted med en trolde, som ville dræbe os.”

Henrik nikkede: ”Vi skriver ham i bogen, men nu skal vi ned.”

Han kiggede på Rune: ”Skal vi lede efter det monster, som kan heale din mor.?”

Rune rystede på hovedet: ”Nej. Det ved jeg ikke.? Er der ikke en større chance med at de mørke-elver ved byen kender til modgiften.?”

Sirak nikkede: ”Det var det, Zest fik af vide.”

Sam rejste sig op, fra der hvor alteret havde faldet: ”Kan vi nå det.? Min lommeregner siger tre dage er gået.?”

Zest sagde: ”En eller to dage, til at komme ned, og igennem portalen. Og så en dag til at finde en mørke-elver. Lyder som en plan.?”

Hun begyndte at gå hen mod højdedraget som var mod vest. De andre fulgte efter hende.

Vennerne havde nået måske en kilometer ned af bjerget, da de mødte en gruppe på vej op.

De andre var to elver med buer, tre menneske kriger og en blå klædt magiker. Ingen piger, orker, eller kender.

Sirak havde sablen fremme og skulle til at angribe, men Henrik stoppede ham: "Lad os lige se hvad der sker.?"

Rune tilføjede: "Jeg gemte spillet oppe i hulen, så ..."

Sam sagde: "Måske var det fordi at alteret blev ødelagt, at du kunne gemme."

Rune nikkede til ham, og vennerne gav sig til at vendte.

Gruppen kom op til dem, og den forreste elver hilste på Henrik: "Ridder. Må vi spørge om hvilken en side i er på.?"

Henrik holdt hans hænder oppe, og sagde: "Vi er fra byen Isca Dumnoniorum. Vi har stoppede alteret. Så skyerne forsvinder."

Gruppen kiggede på hinanden og talte lidt sammen. Lederen, som var den anden elver sagde: "Var det en svær mission.? Vi hørte en gruppe mørke-elver bevogtede alteret. Måske ti eller flere soldater.?"

Henrik kiggede på Sirak: "De gik væk, og lod os stoppe alteret.?"

Sirak nikkede, og forklarede: ”Ja. Vi skulle til at angribe dem, men en mørke-elver pige fik dem til at gå væk.”

En af menneskerne spurte: ”Så I brugte charme eller overtalelse?”

Zest trådte tættere på: ”Vi dræbte hendes livvagt, og hun ledte dem væk.”

Lederen spurte: ”Så I har ødelagt den?”

Sam rystede på hovedet: ”Næh. Sirak væltede den, men det var bare glas..”

Rune tog hans røde ædelsten frem: ”Dette var det eneste af værdi.”

Lederen kiggede på deres magiker: ”Magiker Stromatolit. Hvad kan du fortælle os om ædelstenen?”

Magikeren i den blå kåbe trådte frem og fremsagde en besværgelse hen mod ædelstenen. Efter et øjeblik sagde han med en mørk, mystik stemme: ”Den er en fin ædelsten, med en stærk sjæl inden i. Den kan lave et magisk våben eller brynje... eller ring.”

Elveren nikkede: ”Vi vil købe den af jer. Fem hundred guld stykker?”

Rune nikkede: ”Okay. Jeg ved ikke hvad den skal bruges til. Jeg er ikke stærk nok endnu.”

Henrik stoppede Sirak, fra at tage hans egne ædelstene frem.

Gruppen fik den røde ædelsten og Rune fik guldet, som var i en stor brun sæk. Han gav den til Sirak, og sagde: ”Du holder dem.”

Sirak tog sækken i hans egen rygsæk, og tog rygsækken på ryggen igen: ”Så må I se om I kan finde andre ting der oppe?”

Lederen nikkede: ”Hvis I ikke har ødelagt alteret, så har I ikke gennemført missionen.”

Sam smilte og pegede op mod himlen: ”Skyerne forsvinder.. Det var vores mål.”

Den anden gruppe begyndte at gå op mod stedet hvor alteret havde stået. En af de menneske krigere sagde: ”Men de kan jo bare sætte den op igen.”

Henrik dækkede Sams mund, fordi Sam havde en evne til at sige de forkerte ting.

De begyndt at gå ned af bjerget, igen. Da det begyndte at blive mørk, kunne Zest se lysene fra magikernes by.

14: Portalen

De nåede til byen, lige inden porten blev lukket for aften. Og så var det en kort tur igennem byen, for at nå frem til Siraks onkels hus og butik.

Der var en duft af stegt kød, måske kylling, som slap ud fra huset. Huset havde også fået en omgang maling, måske betalt med de guld stykker Sirak gav dem sidste gang.

De var glad for at se Sirak og hans venner, og lavede en ekstra portion mad til vennerne.

Sirak satte endnu en gang hans rygsæk fra sig, og den klinkede fra guldet. Børnene smilte til Sirak, og den ældste spurte: "Har du fundet mere guld.?"

Sirak rystede på hovedet: "Det er Runes guld."

Han fandt de tre ædelsten, som han havde taget fra alteret og viste dem frem: "Rune solgte en af disse, og tjente 500 guld stykker."

Børnene tog dem og legede med dem. Siraks onkel sad for enden af deres bord, og grinte lidt. Sam kiggede på ham: "Hvad er det.?"

Onklen sagde: "Han er blevet snydt. En af dine onkler solgte sådan en for ti gange så meget."

Rune nikkede og sagde: "500 guld stykker er mere end jeg har haft eller tjent i hele mit liv."

Han kiggede på Henrik: "Det lød som et godt tilbud.?"

Henrik nikkede og satte sig til bords: ”Det var et godt tilbud, og Rune tjente lidt...”

Sam fandt en plads ved siden af Henrik: ”Det var lidt billigt tænkte jeg, men det var Runes valg.”

De satte sig til bordet, og Siraks tante kom med en ny portion kylling gryde, med ekstra stegte roer.

Den næste morgen fandt vennerne portalen i byen. Den blev brugt til at forbinde byen med magikernes tårn, og fra tid til anden, de andre byer.

Det var en af grundene til at mørke væsners belejring fejlede. Byerne kunne nu hente mad og andre forsyninger ude fra, igennem portalerne.

Sam kiggede på portalen: ”Måske var det derfor de angreb magikernes tårn først. Så det var svært at skabe forbindelser i mellem byerne.”

Han havde ret. Over de sidste tre måneder havde der udviklede sig en helt sær underklasse af portal magiker. De havde én funktion, og det var at forbinde portalerne med hinanden. En god magiker kunne huske fire eller fem portal tegn, og åbne portalen en gang i timen.

Der stod en magiker i grøn kåbe og ventede ved portalen. Han kiggede på gruppen: ”Der går ti minutter til at jeg åbner portalen. Hvor skal I hen.?”

Henrik sagde: ”Til Isca Dumnoniorum.”

Magikeren rystede på hovedet: ”Så skal I vente. Jeg har lige åbnet den for en time siden.”

Han pegede mod en tavle bag ham: ”Her er min tidsplan.”

Zest læste den og sagde: ”Så det er først efter frokost...?”

Han nikkede: ”Magien er svær og tager meget... Men det forstår I nok ikke..”

Han så Rune bagerst i gruppen, i hans røde kåbe: ”I kan spørge jeres egen magiker.”

Sirak smilte: ”Rune, kan du åbne den.?”

Rune nikkede og gik hen til portalen.

Magikeren rystede på hovedet: ”Hvor kender du tegnet fra.?”

Rune smilte til ham: ”Min mester troldmanden Egeknogt, lærte mig de.”

Magikeren blev ved med at ryste på hovedet, måske med en lille smule mere forvirring: ”Men så er du jo den nye...?”

Rune rørte ved portalen, og fremsagde besværgelsen. Hans stemme lød stærkere og dybere: ”Åben portalen.”

Portalens mange sten begyndte hurtigt at lyse med den blå farve. Som spredte sig ind i midten, og efter et sekund kunne man se torvet inde i Isca Dumnoniorum.

De begyndte at træde igennem den, imens magikeren i den grønne kåbe, prøvede at fremstamme noget.

Sam grinte, da han kom ud på den anden side: ”Vi skal ikke nævne at Rune gjorde det tre gange i træk, sidst vi brugte dem.?”

Zest sagde: ”Næh. Jeg tror vi har gjort ham nok mental skade, uden at sige noget.”

Rune vendte på at alle var ude, før han lukkede portalen. Han nikkede til de andre, og så skyndte han sig hen til hans hus.

Døren var ikke lukket, og Rune gik ind i huset. Han næsten løb igennem hovedrummet, og ind til hans mor.

Han fandt hans mor siddende på sengen. Han løb hen og gav hende et knus: ”Du har det bedre.?”

Hun var svag, og havde stadig et sort mærke på kinden, der hvor pilen havde strejfede hende. Hun nikkede men hostede også. Hun hviskede: ”Præsten har være forbi næsten hver dag.”

Esther, troldmandens enke, kom ind i rummet: ”Efter belejringen var hævet, så har han lidt bedre tid.”

De andre kom også ind i lokalet. Esther sagde: ”Jeg må hellere lave lidt mad.”

De andre gik ud i det store fælles rum, og startede på at lave mad sammen, imens Rune fortalte om hans eventyr, til hans mor.

15: Festen

Der skulle være en stor fest i byen.
Belejringen var blevet brudt og krigen var over...

Runes mor havde det bedre, og hun ville have at Rune skulle deltage i festen.

Esther ville blive hjemme og passe hans mor.

Han havde fundet den gamle blå vest frem, og droppede den røde kåbe. Hans vandrestav blev også derhjemme. Det var en fest dag, og de kunne glemme alle de problemer de havde.

Hans mor var stadig forgiftede, men nu da belejringen var løftet, og krigen var over, kunne de få hjælp ude fra.

Solen havde kiggede frem mellem skyerne, og dagen føltes varmere. Verden var blevet et bedre og mere sikkert sted.

Han gik ned af gaden og hilste på de andre folk i byen. De fleste, som havde søgt tilflugt i byen, var startede på at flytte ud, igen. Der var stadig nogle få mørke væsner omkring på højsletten, skjult i huller, men kongens hær ville komme forbi og rydde op.

Nu havde kongen jo brugt tid på at samlet en hær og den skulle vel gøre et eller andet.

Nogle af dem, han hilste på, genkendte ham som troldmanden, andre hilste bare.

Der var en masse borde sat op omkring det store torv, og der var musik, mad og drikke.

Han fandt Sirak og Sam ved et bord tæt på en bod med mad. Siraks familie havde den bod, og hans brødre og søstre løb frem og tilbage i mellem bordene.

Sirak vinkede af Rune, da han så ham. Sam stod op på en bænk, så han kunne se Rune. Han holdt et stort krus øl, da Rune kom hen til bordet: ”Skål på et vel gennemført eventyr.”

Han var lidt sur: ”Jeg prøver at fortælle folk, at vi stoppede alteret, men ingen tror på mig.”

Rune satte sig, og gav en guld mønt til Siraks lillebror, som så hentede en øl til Rune. Sam forklarede: ”De har endnu ikke tilføjet at vi bliver fulde af øl i spillet, eller måske er det speciel for kender. At vi ikke kan blive fulde...”

Sirak kiggede surt på festen: ”Kan du huske den gruppe vi solgte ædelstenen til?”

Rune nikkede, imens han fik et træ krus med øl: ”Ja. Hvad med dem.?”

Henrik kom vandrende i mellem bordene, og satte sig, imens Sirak sagde: ”De har fortalt at de ødelagde alteret.”

Sam grinte: ”Fortæl det værste ved det... Sirak.”

Sirak rystede vredt på hovedet: ”De brugte ædelstenen, som bevis på at de havde gjort det.”

Henrik grinte lidt: ”Så det blev ikke din helte gerning.?”

Zest kom hen til bordet, med tre krus med øl: ”Mor har sat mig til at arbejde... så må jeg feste senere...”

Hun kiggede mod en anden bod, som solgte øl. Der blev råbt efter hende, og hun tilføjede: ”Jeg tror hun mener, når jeg er fyldt 99 år.”

Hun smilte til Henrik: ”Men du skylder mig stadig en dans.”

Hun var forsvundet, inden Henrik fik svaret hende. Henrik kiggede forvirret efter Zest: ”Hun vandt over mig i Fifa...”

Sirak begyndte at grine lidt: ”Så længe det kun er dans, og ikke en rigtigt date...”

Sam nikkede: ”Jeg gemmer mig her, for at undgå det sociale liv. Ikke for at have mere af det.”

Siraks far kom og satte sig: ”Så er der aftensmad.”

Han havde et fad med kød, og hans kone havde et fad med kartofler. Begge fade var lavede, så du kunne tage og spise maden, med en hånd.

Siraks mor satte sig ned ved siden af Rune: ”Så hvordan har din mor det.?”

Rune rystede lidt på hovedet: ”Bedre. Hun var oppe og gå lidt i dag. Vi skulle får hjælp i morgen fra hovedstaden.”

Han kiggede på Sirak: ”At være troldmand har sine fordele.”

Sirak nikkede: ”Jeg vil bare være helt.”

Hans mor sagde: ”Så må du også fortælle nogle om dine eventyr.”

Siraks far nikkede, imens Siraks lillebror kravlede op ved siden af ham, og tog et stykke kød: ”Jeg må ansætte en pr mand.”

Lillebroren som lige havde fået hans første stødtænder sagde: ”Eller at dræbe alle som kommer i nærheden af dig.?”

Henrik grinte: ”Jeg ser hvor du har fået dine kamp ideer fra.”

Efter de havde spist blev bordene rykkede og der blev gjort plads til, at der kunne danses.

Henrik blev tvunget til at danse med Zest, men han viste sig god til det. Rune sagde til Sam: ”Han er jo god til alting andet fysisk, så selvfølgelig også at danse med piger.”

Sirak sad bag dem og lænede sig frem: ”Har du aldrig danset med en pige.? Jeg danser jo med din lille søster, Sofie.”

Rune rystede på hovedet: ”Med mit dårlige ben.? Næh, så er det kun stole dans.”

Sam grinte: ”Jeg har gået til dans i mange år... Ikke lige folke dans, som de danser her...”

Sirak skubbede til Rune: ”Men her i spillet er du jo ikke defekt.”

Rune kiggede på ham, med et smil: ”Er det dét I kalder mig, når jeg ikke er der.?”

Sam grinte: ”Det var det pæneste vi har kaldt dig.”

Sirak slog let mod Sam skuldre, imens Rune kom op og stå. Sangen var over, Zest og Henrik kom tilbage til dem.

Rune sagde med en meget svag stemme: ”Så må jeg hellere prøve det.”

Zest smilte, og tog Rune med ud på dansepladsen. Musikerne spillede en lidt langsom melodi, og Rune prøvede at lære at danse.

De tre andre sad og grinte, men efter et minut, fik Rune styr på det. Det så ikke pænt ud, men han fik da danset.. og med en pige.

Da sangen var over kom de tilbage. Runes ansigt var næsten den samme røde farve, som hans kåbe.

Zest greb efter Sirak: ”Så er det din tur.”

De gik ud og dansede, imens Rune fik vejret. Han fremstammede: ”Hun forventer at man taler og danser, samtidigt... Jeg er troldmand. Jeg kan kun en ting af gangen.”

Sam grinte højtlydt: ”Til fester skal man tale med piger... Sådan har det altid været.”

Da festen var over gik vennerne hver til sit. Rune kom tilbage til huset, og listede ind. Han havde sovet på sofaen den første nat, men nu gik han ind i mors og hans værelse.

Han fandt hans seng og lagde sig ned.

Det var nemt at falde i søvn, efter festen, men det holdt ikke længe.

Midt om natten begyndte hans mor at skribe af smerte. Rune kastede lys besværgelsen på loftet, imens Esther kom ind fra hendes værelse.

Den sorte streg på hans mors ansigt, havde vokset sig større. Den dækkede nu det meste af kinden og øret var næsten helt sort.

Esther løftede morens ansigt, og Rune kunne se at det sorte havde spredt sig til hans mors halspuls åre.

Esther rystede på hovedet: ”Nu har hun ikke langt igen. Giften har nået ind i hjertet.”

16: Speed-Run

Da solen bryd frem på den østlige himmel, var vennerne samlet i huset.

Rune havde brugt natten på at gå frem og tilbage imellem hans mors seng, og tårnet. Han havde kiggede alle de bøger igennem som stod i tårnet. Var der en måde at fjerne giften på.?

Han havde ikke fundet noget.

Præsten havde været forbi, men der var meget lidt han kunne gøre, udover at tale med Rune. Men det hjalp ikke på Runes urolige mave. Hans mave blev kold og prøvede at dreje en hel omgang omkring navlen, hver gang han kiggede på hans mor.

Hun skulle dø, det var kun et spørgsmål om timer... ikke dage.

Rune kiggede på Sam, som havde lånt sofaen til at sove på. Sam havde hængt den magiske dolk på enden af sofaen. Rune kiggede på den, og sagde: "Lån mig dolken. Jeg tager ned i UnderMørket og fanger nogle Mørke-elver."

Han begyndt at pakke en taske, og tog hans røde kåbe frem. Han satte bæltet med dolken, på skrå, hen over hans brystkasse.

Vennerne sad omkring bordet og kiggede på hinanden. Henrik var den som brød stilheden: "Din mor vil dø, inden du finder dem..?"

Rune kiggede vredt på ham: "Måske, men jeg kan ikke gøre andet."

Zest kiggede på den åbne dør, indtil det værelse hans mor lå i: ”Du kunne blive og gøre det godt for din mor.”

Rune kiggede på hende. Hans øjne var røde, efter tåre: ”Jeg kan måske bruge dragen til at finde en løsning.?”

Sirak rystede på hovedet mod Henrik: ”Din mor skal dø. Hvis du tager afsted... så går du glip af det.”

Rune rystede på hovedet: ”Hun har stadig tid.... Jeg har stadig tid.... Måske hvis jeg laver et speed-run.?”

Han havde pakket hans rygsæk, og stod med ryggen til vennerne. Der var ikke meget i den. Han havde planer om at jage Mørke-elver, og kunne rejse med en let rygsæk.

Han kiggede på døren: ”Prøv ikke at stoppe mig...”

Sam hoppede ned fra hans stol: ”Stoppe dig.? Vi skal da med.”

Henrik havde rejst sig og nikkede: ”Du skal på en hurtig mission... Vi kan også løbe hurtigt.”

Han tog hans hjelm og tog den på.

De havde alle rejst sig. Sirak trak hans egen rygsæk frem, og tog den på ryggen: ”Min far gav mig lidt koldt kød med fra festen.”

Sam grinte: ”Så må vi håbe vi får tid til at spise det. Vi vel jo ikke have en sulten ork...”

Rune vente sig og kiggede på hans venner: ”Det bliver død og vold, og halshuggede fjender.”

Zest smilte: ”Nu taler du som en ork.”

Han kiggede på Henrik som sagde: ”De er jo fjender, så jeg er i orden med det.”

Sirak grinte: ”Hej. Jeg var solgt, da du sagde UnderMørket, du behøver ikke at sælge det mere.”

Zest stod tættest på Rune og lagde en hånd på hans skulder: ”Sig farvel til din mor. Du ved ikke om det er sidste gang.”

Rune begyndte at græde, og gik med slæbende skridt ind i rummet.

De stod uden for biblioteket, i skyggen fra Magikernes tårn.

Magikerne havde sat portalen udenfor, så det var nemmere at se hvem som brugte den. At det så også var nemmere at angribe tårnet, og de magiker som gik rundt i gården... det var måske en fejl.

Der stod to vagter og kiggede på dem. Den ældste trådte hen til Rune: ”Magiker. Hvad er jeres ærende hos magikerne.?”

Henrik smilte til Rune: ”De kender dig ikke.”

Rune bukkede let mod dem: ”Vi skal bruge de tunnel som mørke-elverne lavede.”

Vagten kiggede mod et punkt i det fjerneste hjørne af gården: ”Det bliver svært. De er alle blevet lukket.”

Sirak nikkede: ”Så åbner vi dem igen.”

Rune nikkede og de begyndte at bevæge sig i den retning, vagten havde kiggede. Det tog et øjeblik før, at vagten forstod hvad de havde sagt. Han gik efter dem, og sagde til Zest:

”Men de tunneler føre til mørke-elverne?”

Zest nikkede: ”Ja. Det var da også planen.”

Sam som gik bagerst forklarede: ”Vi skal jage mørke-elver, fordi Runes mor er blevet forgiftede af dem.”

Vagten stoppede og rystede på hovedet:

”Men der er sikkert fælder og måske har de selv lukket deres gange?”

Henrik gik forrest og pegede mod de tildækkede indgange: ”Så hvilken en skal vi prøve?”

Sirak tilføjede: ”Og har du en magi, eller skal vi bruge våben og vold?”

Rune kiggede på de tre tildækkede tunnelåbninger, og stod og rystede på hovedet: ”Jeg ved det ikke?”

Inden i ham trak dragen vejret dybt.

Rune smilte og pegede på den største at tunnelerne: ”Jeg bruger dragen. Jeg trænger til at træne ham.”

De andre trådte lidt tilbage og lod Rune have plads.

Han lukkede øjnene og lyttede til dragens åndedræt. Det var ikke svært at skifte, det var svært at holde sig som menneske.

Hans mund blev længere, og huden skiftede farve, til rød. Rød med en metallisk overflade. Hans ben voksede, og kroppen blev længere. Hans arme fik muskler og blev større. Følelsen at have en hale voksede i ham. Hans hoved rejste sig til det var tre meter oppe.

Det sidste var to par vinger, som voksede ud på hans ryg. Han slog et par gange med vingerne, og littede en lille smule.

Henrik havde prøvede at lærer ham, hvordan man trænede muskler. Henriks fodbold venner, kom til skade og skulle trænes op igen, og han brugte det til at prøve at træne Runes defekte ben.

Rune lagde vingerne ned. Han havde et øjeblik tænkt på bare at flyve væk fra det hele. Glemme alt og bare finde en dejlig hule, bygge en hemmelig rede, og begynde at samle noget guld....

Han kiggede på de tre tunneler, som var blevet dækkede til. Han trådte frem mod den første, og snublede en enkelt gang. Det skete når du havde skiftede fra en form til en anden....

Han kom til den største tunnel, og kiggede på de mursten som var muret op foran den.

Rune tog en drage klo, og skræppede i en at stenene. Normalt ville du sigte efter der hvor der var mørtel, men nu var tiden ikke for detaljer, og præcision, men rå drage styrke.

Murstenene blev fjernet, og der var et hul. Hullet var mørket og tunnelen bag ved dreje efter hundred meter. Runes drage øjne kunne se ind i tunnelen. Det så forladt ud, med to hakker og en ødelagt skovl, liggende til den ene side.

Han skiftede tilbage, og stod og kiggede på Henrik. Det hjalp at vente et minut med at gå, efter du havde skiftede...

Henrik smilte til ham: "Så løber vi."

17: UnderMørket, del 1

Under den verden som du kender, ligger der utallige dybe huler og gigantiske grotter. Verdener som sjældent bliver set af menneske øjne. Forbundet med kilometer på kilometer af snørklede tunneler og lange, mørke gange, nogle så brede som motorveje...

Måske med ti kilometer eller mere i dybde forskel. Her nede var det ikke højde forskel, men dybde. Jo længere nede, jo farligere blev de racer som overlevede dernede.

Henrik gik forrest som altid, da de fandt endnu en tunnel som gik ned af. Han stoppede ved en forgrening af tunnelen: "Så er det samme plan som sidste gang. Bare foresætte ned af, indtil vi finder mørke-elferne.?"

Rune gik for en gang skyld lige bag ham. Han plejede at gå bagerst, men dette var hans mission. Han nikkede: "Ja. Eller til vi finder den der oink."

Sam gik i midten af dem, og sagde: "Oinoloth er et lang skud. Jeg spurte Micheal, ham den normale magiker. Det koster noget at den fjerner giften."

Rune kiggede på Sam. Hvorfor havde han ikke tænkt på at spørge Micheal.? Han spurte Sam: "Og hvad er prisen.?"

Sam lagde hovedet lidt på kanten, og prøvede at huske det: ”Halv delen af personens hitpoint, og noget andet.”

Sirak nikkede: ”Og så skal vi finde dyret, og overtale det til at hjælpe.”

Henrik valgt den højre forgrening og gik ned af den tunnel. Den var lidt bedre, og havde tegn fra værktøj. Et par af de stalaktitter, som hang ned fra loftet, var blevet huggede i stykker, så det var nemmere at gå i tunnelen.

Sam løb frem foran gruppen, på hans lydløse måde, så de andre satte hastigheden ned. Han stod ved en åbning i tunnelen, holdt en hånd oppe, for stilhed.

De andre gik så lydløst, som muligt hen til ham og åbningen.

Der lå en stor borg, inden i midten af den gigantiske grotte. Grotten kunne have en mindre by, og stadig have plads til overs.

Borgen var bygget med grå sten og hvidt mørtel. Den havde fem sider, så det ud til fra deres udkigs punkt. Toppen var bygget af røde og sorte sten, med et hvidt skiffer tag. Der var vagter på borgens murer og masser af små skydeskår, som pegede i alle retninger.

Borgen havde en stor sort port i hver af de sider som de kunne se.

En af portene stod åben, og der var en livlig trafik, med trækvogne og folk til fods.

Sam pegede på en stor edderkop, som havde en mørke-dværg, som sad over den.

Dværge pegede på nogle af dem som gik. Zest beskrev det hun så: "Det er fanger. Jeg kan se elver og mennesker."

Sirak spurte hende: "Dine folk eller mørke-elfer.?"

Hun kiggede lidt og sagde: "Skov elver. Jeg troede ikke de levede så tæt på bjergene."

Henrik nikkede til hendes udtagelse: "Måske har de været på rejse, eller mørke-dværge har rejst længere med dem.?"

Zest kiggede på Rune: "Skal vi gøre noget her, eller foresætte ned.? Jeg tror mørke-elferne lever længere nede endnu."

Rune rystede på hovedet, over hendes u-spurgte spørgsmål: "Først min mor..."

De andre nikkede. Zest ville gerne redde hendes race-kusiner, men Runes mor var den, som var i mest livsfare.

Henrik pegede mod en anden tunnel, som de kunne gå igennem, uden at gå for langt ud i den gigantiske grotte: "Den ser ud til at gå ned af."

Han trådte ud af åbningen. De gik ned af en lille sti, og rundt om et hjørne. Henrik gik forrest og ramt ind i et menneske.

Manden var tyndt og næsten nøgen, med kun en slidt lændeklæde og et rusten sværd. Han pegede sværdet mod Henrik, og sagde: "I får mig ikke igen."

Henrik havde en hånd på hans eget sværd, og Sirak havde sablen ude. Henrik sagde: "Okay. Vi vil ikke have dig."

Sirak trådte frem foran Rune: ”Vi leder efter mørke-elferne.?”

Manden kiggede forundret på vennerne. Han holdt sværdet mod Henriks hals: ”Hvorfor gør I det.? I burde forsvinde så langt væk herfra.”

Rune trådte frem og sagde: ”Mørke-elferne har forgiftede min mor. Vi prøver at finde dem... Måske har de en modgift.”

Manden begyndte at slappe lidt af: ”Jeg har været slave hos dem i tre uger. Jeg blev fanget tæt på hovedstaden.”

Han smilte lidt: ”Jeg var landmand... Så de satte mig til at passe deres svampe farm.”

Han flyttede sværdet lidt ned af: ”Jeg slog en mørke-elfer ihjel, og fandt dette sværd. Det er ikke meget værd, men jeg har da dræbt et par gobliner med det.”

Sam kiggede frem: ”Vi har også kæmpede mod gobliner...”

Sirak satte hans rygsæk ned: ”Skal vi spise frokost.? Min far havde jo pakket det kød...?”

Henrik kiggede op på det sted, vennerne havde kommet fra: ”Hvor er det bedst at holde en pause.?”

Manden pegede med sværdet: ”Der er en hule hundred meter, den vej.”

Han kiggede på Siraks rygsæk, imens han slikkede sig om munden. Sirak smilte til ham: ”Der er nok til dig også, hvis du vil.?”

De gik ned af den tunnel, som manden var kommet ud af, og efter hundred meter var der en lille hule.

De satte sig på gulvet. Sirak tog kødet ud, og der var kylling lår, og nogle tynde skiver oksekød. Manden kiggede med bedende øjne på maden, men holdt sig tilbage. Sam gættede på hans problem: ”Sirak. Tag en bid af det, så han ikke er bange, for at det er forgiftede.”

Sirak grinte og tog en tynd skive oksekød i munden. Han tyggede på det, imens han mumlede: ”Det er kun lidt hvidløg, og masser af fedt...”

Han gav en skive til manden, som spiste det. Zest smilte: ”Så fik du mulighed for at spise det.?”

Sirak nikkede og delte de andre ting ud.

Manden spiste, som om han ikke havde fået mad i en måned, hvilket nok var tæt på sandheden.

Efter de havde spist hvad Sirak havde med, begyndte de at tale om vejen ned.

Manden, som hed Steven, var en bonde, og havde en lille gård tæt på hovedstaden.

Han var fanget i starten af krigen, og ført ned i mørke-elvernes by. Han så sit snit til at dræbe den gamle mørke-elver, som holdt øje med ham. Det havde taget ham tre dage af finde en vej op.

Han kunne en cirka beskrivelse af vejen ned. Hans plan havde været den samme som vennernes, bare omvendt.

Find tunneler som gik op ad...

Henrik gav ham en cirka beskrivelse af hvordan de havde kommet ned. Med lidt held kunne Steven være ude inden det blev aften.

Han begav sig afsted mod overfladen, og vennerne begyndte at gøre sig klar til endnu en tur ned af i mørket.

18: UnderMørket, del 2

Stevens forklaring var nogenlunde. Han havde beskrevet de gange som han havde fulgt, selv om det var svært, fordi det havde været mørkt meget at tiden.

Henrik fandt en af dem, som var unik. De andre tunneler var lave eller smalle, men dette var en stor gang. Nærmest en mellem ting mellem en lang, tynd grotte og en gang.

Gulvets farve var lyst i faklens skær, og meget ujævn. Det lignede at det var blevet presset sammen og lagt sig i flere folder, end et gammelt håndklæde. Det var Steven måde at beskrive det.

Henrik havde stoppede gruppen, halvvejs igennem gangen. Han satte sig på hug, pegede på en af tunnelerne som forbandt gangen med UnderMørket... måske. Han forklaret: "Steven sagde at denne tunnel ledte til svampe farmen."

Sirak fandt et lig af en goblin: "Ja. Her er en goblin han har dræbt."

Sam som bar faklen, kiggede også på goblinen: "Så skal vi besøge svampe farmen.?"

Henrik kiggede på Rune, som havde fundet tilbage til hans gamle plads bagerst i gruppen: "Det er vel det bedste sted at finde Enlige Mørkelvere.?"

Rune kiggede op på ham. Han havde mistede lidt af den energi, eller vrede, som havde brændt inde i ham:

”Jeg ved det ikke... Måske har jeg dummet mig... Det er for sent at gøre noget... Hun vil være død inden vi når hjem....”

Zest lagde en hånd på hans skulder: ”Nu må du holde håbet i live. Så skal vi nok hjælpe dig.”

Sam grinte, imens han slukkede faklen: ”Nu skal vi besøge en mørke-elver by... Vi har allerede set et Mørke-dværg fort, eller borg. Hvad det nu hedder.?”

Sirak smilte til ham, i det dybe, varme mørke, som man finder dybt under jorden: ”Og så skal vi fange en oik, til Rune.”

Rune nikkede og Henrik rejste sig op, og sagde: ”Mon de er så nemme at fange, som vi håber på.?”

Henrik drejede sig mod tunnelen, begyndte at gå hen mod den og trak hans sværd. Sirak trak også hans sværd, og fulgte efter.

Rune nikkede til Zest: ”Jeg lover ikke at jeg måske går bersærk på dem, hvis de ikke kan hjælpe os.”

Sam grinte: ”Endnu en grund til at denne mission bliver spændende.”

De fulgte efter de andre, ind i tunnelen.

Henrik kiggede ud i grotten, som var mørk, men havde blå-grønne selv-lysende planter på væggene.

Der stod en enkelt person i marken, mellem rækker med svampe. Steven havde beskrevet farmene, og det eneste sjove han havde oplevet hernede, var den måde rækkerne ikke var lige.

Som om alt andet var planlagt i mørkelvernes verden, men de havde sat en nærsynet til at plante rækkerne.

Henrik gjorde tegn til Sirak, som nikkede til ham. De havde slukket faklen, og var ved at vende sig til at se i mørke. Havde de været kloge, havde de ladet Zest lede gruppen, fordi hun havde næsten perfekt nattesyn, som elver.

Men så ville historien have taget en anden, bedre drejning end denne...

Personen som stod i marken, kiggede mod en tunnel, og begyndte at gå i den retning. Henrik listede frem fra tunnelen, og ned gennem rækkerne med svampe. Han brugte tid på at undgå at træde på svampene. Der var ingen grund til at ødelægge andres planter.

Sirak fulgte efter ham, og orker er mange ting, men ikke gode til at liste. Sam havde måske været bedre til det, men Henrik var for fokuseret på jagten.... Og hans blod pumpede i hans øre, så han ikke hørte alt det, som gik galt.

Han nåede hen til tunnelen, som den anden person var gået igennem, før der skete noget.

Rune havde fulgt Zest og Sam, ud fra den tunnel de havde været i. Han trådte næsten samme sted som Zest, men kun næsten. I mørket kunne han ikke se fælden.

Henrik stod og kiggede ind i tunnelen, da Rune skreg. Sirak vendte sig i tus-mørket, kunne intet se, men bare høre Runes smerte skrig.

Sirak kunne intet se, fordi Mørke-elverne havde kastede deres medfødte besværgelse 'Mørke' på dem, i det Rune skreg.

Henrik vendte også sig, og blev ramt bagfra af en gift flaske. Denne gift lammede ham, så han faldt for fødderne af Sirak.

Sirak havde gået et skridt frem og var på kanten af mørket. Han så Rune, som stod med det ene ben nede i en fælde, midt i grotten. En mørke-elver kom løbende ud af mørket, forbi Sirak, og han huggede hovedet af ham, af rent refleks.

Den næste mørke-elver blev ramt af Sirak i maven, og sablen gik igennem brynjen, og halvt ud på den anden side.

Sam havde en kaste-kniv klar, og så en mørke-elver som kom ud fra deres tunnel. Han kastede kaste-kniven, og ramte mørke-elveren lige i øjet. Han faldt ned og var død.

Zest havde først prøvede at hjælpe Rune, men så så hun at fjenderne angreb, fordi hun jo havde varme syn, fordi hun var elver.

Hun havde også kastede en kaste-kniv mod en mørke-elver. Den havde ramt, i skuldren på personen, som var faldt sammen.

Hun havde vandrestaven, som hun slog efter en af de andre mørke-elver. Hun ramte hans næse, nede fra, og slog ham ihjel med et slag.

Rune prøvede at komme op af fælden, og det lykkedes, men hans sko blev dernede. Hans ben var skade, men det var hans højre ben, så det var han vant til.

Han kastede Lys besværgelsen på loftet. Og et simpelt lys begyndte at skinne. De kunne se de mange mørke-elver kriger, som kom ud af de forskellige tunneler... I cirka ti sekunder, inden en mørke-elver kastede 'Mørke' på det samme sted.

Zest ramte Rune i hovedet, med vandrestaven, lige som han prøvede at skifte til drage.

Sam fik kastede en flaske i hovedet, som han nåede at blokkere med hans arm. Men den gik i stykker, og dækkede hans ansigt med et sovepulver. Han nåede at trække vejret tre gange hurtigt, før han opdagede hans fejl. Han sank sammen, og begyndte at snorke.

Sirak blev ramt af et mørke-elver sværd, som spidde ham, og han tabte sablen. Men det var lige meget, fordi han var død, inden han ramte jorden.

Zest var den sidste i live og vågen, omringet af fem mørke-elver med sværd, og flasker med gift eller måske sovepulver... Da en af mørke-elverne trådte frem mod hende.

I mørket, kunne hun ikke se meget andet end den røde silhuet af kropsvarme. Hun hørte en velkendt mørke-elver kvindelig stemme: "Så hvem har vi her.?"

19: Fanget

Rune vågnede i cellen. Han havde Sam siddende og snorke op af hans side. Han sad på en hård træ bænk, op af en sten mur. Der var intet lys i cellen, men lidt selv-lysende mos ved døren. Han rømmede sig lidt.

Noget flyttede på sig, og sagde: "Hvem der.?"

Rune genkendte stemmen: "Henrik. Det er Rune.. Hvad skete der.?"

En af skyggerne ved døren bevægede sig. Han kunne genkende Zests stemme som forklarede: "Vi blev fanget."

Hun kom hen til ham, selv om han ikke kunne se hende i det næsten totale mørke, så kunne han genkende hendes duft, og bevægelser.

Sjovt som man ligger mærke til de detaljer, men kun husker dem, når det er mørkt.

Henrik rejste sig og sagde: "Sirak er død. De lammede mig, og Sam er bedøvet."

Rune følte på hans ben, der var ømt, men det havde jo været brækkede... eller foden havde været forstuvet. Det var svært at huske præcist, ud over smerten.

Zest rørte ved hans ben og sagde: "Jeg healede dit ben. Hvordan har du det.?"

Rune prøvede at bøje hans ben, og det var ømt, men ellers okay. Han sagde: "Det virker godt."

Han rejste sig, og ramte hovedet mod loftet, og Henrik sagde: "Loftet er lavt ved siderne, men inde i midten, kan du stå op."

Zest sagde: "Vi er fanget af hende mørke-
elver præst datteren."

Henrik satte sig ned igen: "Så vi må håbe hun er glad for Zest.... og vil lade os gå."

Der var lidt støj uden for cellen. Zest sagde: "Der kommer nogen."

Den selv-lysende mos blev forstyrret at en skygge, som gik forbi den. Det var svært i mørket at se hvor mange der var...

En ældre kvindelig mørke-elver sagde, på dårligt dansk: "Så dette er min datters fangst. En sand skat. En høj elver præst, en ridder, en kender og en magiker... Ikke meget, som invasion styrke."

Zest som jo havde elver øjne og derfor kunne se varme, drejede sig: "Så dette er Matronen. Ikke meget at se på, her fra."

De kunne hører nogle som trak vejret ind, meget hurtigt, og en kommentar som aldrig blev sagt....

Et langt øjeblik var der ingen anden lyd eller handling end Sam, som snorkede på bænken.

Så blev der sagt: "Her er en modgift, til jeres kender ven... hans krop er for lille, så sovegiften virkede for stærkt på ham."

Henrik sagde: "Hans krop er normal størrelse for dem. Måske hvis du gik lidt mere ud, og så på verden..."

De kunne hører noget stof som blev bevæget. Zest så det røde omrids af en hånd, som blev ført ind i mellem celle dørens tremmer. Hun rørte ved den, og fik en lille flaske: ”Får ham til at dufte til denne flaske. Og så får ham til at gå lidt, så han forbrænder sovegiften.”

Hun begyndte at gå væk, imens Henrik spurte hende: ”Og hvad så med os.? Hvad bliver vores skæbne.?”

Hun stoppede: ”Min datter fortalte jer om vores krig.?”

Rune spurte: ”Den med de andre nekro mørke-elver.? Ja. Den korte version.”

Hun nikkede med hovedet, selv om det var tabt på Rune og Henrik, fordi der var intet lys...

Hun sagde: ”Vi skal bruge jeres sjæle til at betale dem. De bruger sjæle til at lave våben, så de kan kæmpe mod Mind-flayers.”

Henrik trådte hen til celle døren: ”Men var de ikke i kamp mod jer.?”

Hun gik uden at svare ham.

Zest gik hen til Sam og fandt hans ansigt. Hun spurte ud i cellen: ”Skal vi prøve om det virker.? Eller mon hun prøver at dræbe ham.?”

Rune sagde: ”Hun har ingen grund til at dræbe ham.”

Han smilte til sig selv: ”Jeg kan lave lys...”

Henrik stoppede ham: ”Vi prøver at vende os til mørket, så vi nemmere kan slippe ud.”

Zest åbnede flasken, og holdt den under Sams næse.

Han gav et lille spræt og sagde: ”Jeg er vågen. Jeg spillede bare, for at snyde hende heksen.”

Zest spurte: ”Hvad var din plan.?”

Sam sænkede stemmen: ”Fake at jeg fik det dårligt, så de måtte sende en vagt herind. Dræbe vagten... Det virkede i denne film jeg har set.”

Rune sagde: ”Vi kan jo godt bryde ud. Jeg kan skifte, og så bryde cellen op.?”

Sam grinte: ”Det lyder som en plan.”

Henrik kom hen til bænken: ”Men der er jo ikke plads nok.?”

Rune nikkede: ”Og jeg har aldrig gjort det i så lille et rum.”

Zest sagde: ”Vi kan også vendte på at Sirak respawner, og finder hans vej her ned.?”

Henrik fnøs højtlydt, og forklarede: ”Han kan ikke finde ud af et værelse, selv hvis der stod udgang over døren...”

Sam grinte: ”Og han ville måske også prøve at dræbe alle på vejen herved.”

Zest nikkede: ”Og det er umuligt at sætte hårdt mod hårdt, mod en by af mørke-elver.”

De vendte sig alle mod Rune, og Henrik sagde: ”Prøv at skift, og worst case, så loader vi i byen.”

Sam nikkede og sagde: ”Hvis bare vi havde gemt det tidligere, så vi havde mere tid.?”

De gik til siden, og Rune placeret sig ved celle døren. Han måtte skifte til drage form, uden at trykke livet ud af hans venner.

20: Flugten

Rune lukkede øjnene, og prøvede at skifte langsomt. Kun skifte arme og ben, så han havde styrken fra dragen, men ikke størrelsen.

Han kunne hører åndedrættet fra dragen, og hans ansigt skiftede form. Huden blev stærkere og fik skæld. Benene blev muskuløse, og armene blev lidt større. Han åbnede øjnene og et eller andet var gået galt, men samtidigt rigtig.

Rune kunne se gangen uden for cellen. Det var som om verden var pink, mørke rød og mørke orange. Han var dragen, men fyldte ikke rummet ud. Hans hale rørte knap ved bagvæggen, og hans snude rørte ikke ved celle døren. Men hans krop og arme føltes stærkere og det var det vigtige.

Han hørte Henrik som spurte: "Virkede det ikke.? Han er stadig lille.?"

Sam fik drage halen i hovedet og sagde: "Det var da en hale, men en lille en."

Zest, som jo kunne se varme i mørke, gættede: "Han skiftede men forblev lille."

Rune satte hans forben på cellen dør, og stemte imod med benene. Det var svære end han havde forventede, men langsomt tvang han døren til cellen op. Der var en støj, og det tog næsten et minut, men døren gik op. Han kiggede på de andre, og kunne se dem igennem drage synet.

Zest sagde: "Hvis de ikke har hørt det, så er de døde."

Sam sagde: ”Jeg kan hører dem komme. Hvor er vores våben.?”

Henrik grinte: ”De er for smarte til at ligge dem tæt på cellen.”

Rune gik ud af cellen, med hele hans hale viftende efter sig. Henrik gik bag ham og sagde: ”Hold formen, måske kan det hjælpe os.”

Rune nikkede, og kunne hører nogle komme løbende. Han havde en flamme besværgelse klar. Hvor han kunne huske den fra, det vidste han ikke. Den var der bare, medfødt.?

Tre mørke-elver kom rundt om et hjørne. Runes øjne kunne se dem, som var det klar dag... om end i farverne mørke rødt, pink og orange...

Han kastede besværgelsen, uden at gå igennem alle de normale trin... Og en rød stærk flamme kom ud af hans mund.

Den oplyste gangen, som de stod i med et rødt og gult skær, og sætte ild i de to første folk. Den sidste kastede sig til siden, og undgik flammen.

De to som brændte løb ned gennem gangen, og oplyste den. Den sidste kastede 'Mørke' besværgelsen, og dækkede hans egen flugt.

Rune kunne ikke se igennem besværgelsen, så der var altså begrænsninger på hans drage syn.

Zest kom hen til ham og Henrik: ”Jeg kan ikke se igennem mørket.”

Rune sagde med hans stærke dybe drage stemme: ”Mørke besværgelse. Jeg tror den sidste kastede det, som forsvar.”

Sam kom også hen til dem: ”Som en blæksprutte, som stikker af.”

Han pegede mod en lille tunnel: ”Der er flere derinde.”

Zest nikkede, som kun Rune kunne have set, hvis han havde kiggede på hende. Men hun spurte: ”Sam. Hvor er udgangen.? Hvis du ikke var bedøvet.?”

Han pegede frem ad, igennem det magiske mørke: ”Den vej han løb.”

Henrik havde fundet et sværd: ”Så går vi den vej. Rune, du er forreste.”

Rune gik ned af gangen, og ind i det magiske mørke. Zest sagde til de andre: ”Jeg kan hører ordet 'Draco' blev råbt, som sikkert mener drage på mørke-elvisk.”

De fulgte efter Rune, i hans lille drage form.

Han kom ned af en vindel-trappe, med snuden først. Han kunne dufte Siraks duft, og noget som lugtede metallisk. Noget han have læst, om at magi lugtede metallisk.... var det hans mester som havde sagt det.?

Hans mester som også kunne skifte til drage form...

Der lå en ork krop inde i et lokale. Det var svært at se at det var Siraks krop, fordi Rune havde ikke set den før, med dragens øjne, og i mørke. Men duften var Siraks duft.

Der lå også deres våben, og andre ting.

Henrik kom lige efter ham og fandt hans sværd og brynje. Sam fandt hans magiske dolk, og de små tasker. Zest fandt Runes vandrestav, men kunne ikke se hendes egen vandrestav. Hun gættede: ”Måske troede de, at min vandrestav var den, som healede andre.”

Hun tog Runes vandrestav: ”Nu bruger jeg denne, indtil vi finder et alternativ.”

De stod i rummet og kunne hører nogle komme løbende ned af en gang. Henrik sagde, imens han tog brynjen på: ”Så er vi vel klar til kamp.?”

Sam pegede på Siraks krop: ”Hvis Rune brænder kroppen, så skal Sirak ikke tilbage og røre ved den.”

Rune nikkede hans lille snude, og endnu en gang kom flammen ud af hans mund. Den brændte Siraks krop, og gav lys i det lille rum.

De kunne hører nogle stoppe op, i stilheden efter flammen. Nogle kastede en flaske ind i rummet, og den eksploderede i mange skår.

Henrik stod tættest og fik den største effekt fra de flyvende skår. Han nåede at dreje sig rundt, og de andre kunne se hans brynje havde taget de fleste, men nogle havde ramt halsen og ansigtet. Blodet begyndt at løbe ned af hans brynje fra skaderne.

Han havde trukket sværdet, men ikke nået at lukke hans brynje helt... idet to pile ramte ham i den åbne side. Han væltede langsomt til siden, og Sam prøvede at gribe ham.

Rune kastede endnu en flamme ud af døren. Der lød et skrig fra gangen udenfor.

Igen blev der mørkt i lokalet. Mørke-elverne havde igen kastede deres 'mørke' som forsvar.

Sam sagde: "Der er en lille dør bagerst i lokalet."

Zest løb hen til den, og åbnede den: "Der er ingen lyde, og den leder ud til en stor grotte."

De tre skyndte sig igennem døren. Runes vinger skulle foldes, for ikke at ramme siderne.

De kom ud i den mørke grotte, som var en form for markeds plads. Der stod fire boder, og der var en næsten plan overflade som torvets gulv.

Zest pegede mod en tunnel: "Der kommer en gruppe."

Rune sagde med hans drage stemme: "Jeg brænder dem."

Han galoperede hen til åbningen og sendte en flamme ind i gennem. Der lød et hyl fra dem som blev ramt af ilden.

Der blev skudt en pil mod ham, som ramte hans øje og blændet det.

Han sendt endnu en flamme ned af tunnelen, men den nåede ikke særligt langt.

Hans kræfter var ved at slippe op.

Han kiggede på de andre... de sidste to af hans venner, som stadig var i live: "Undskyld... Jeg fejlede."

21: Skolegården

Sirak tog VR-brillerne fra hans ansigt. Der var en funktion i spillet, hvor du kunne blive ved med at følge din gruppe, selv efter at du var død.

De kaldte den 'Ghost mode', fordi du kunne kun se og hører, men ikke interagere med de andre.

Han havde set Rune skifte, og hans angreb, og de andres død. I flere minutter, så det ud som en god ide, at bruge dragen som en spydspids, men så døde Henrik. Han hørte mobilen modtage en sms, måske et minut efter at Henrik var død, men han stoppede ikke med at følge de andre.

Til sidst stod Rune i hans drage form tilbage. Han var løbet tør for flammer, og havde en sort pil stikkende ud af hans øje. Der var magiker imellem mørke-elverne, og de kastede stærke besværgelser på Rune i hans drage form. Hans ene vinge blev brændt af, i et kulde angreb, og membranen som var spændt ud mellem de tynde finger på vingen, blev ødelagt. Så han kunne ikke flyve. De pressede ham op mod et hjørne, og der faldt en masse sten ned over ham...

Sirak satte sig op, på hans seng. Han havde en ide. Noget Sam sagde med at have tid nok, til at når det hele.

Han fandt en kladdebog frem, og begyndte at skrive ned.

Der var en måde at redde dem alle, og gøre hans karakter til helten... Han smilte.

De sad i skolegården. Mange børn legede i den varme dag, hvor solen stod højt på himlen.

De kunne se på Rune, at han var nedtrykt. Han rystede på hovedet: "Undskyld, jeg fik jer alle dræbt... Jeg gjorde det bare helt forkert."

Sirak grinte: "Du gik bare Ork mode, og prøvede at bruge styrke mod styrke."

Zest rettede på hendes smukke, lyse hår: "Og det virker kun for orker."

Henrik kiggede mere på fodboldbanen, end på hans venner: "Og det virker kun for Sirak... når det virker."

Rune rystede på hovedet og kiggede på Zest, som jo var meget smuk... Han glemte hvad han havde tænkt og planlagt at sige...

Han startede forfra: "Undskyld. Det var bare, at jeg ville beskytte min mor."

Zest nikkede: "Fordi din egen mor, ikke er så ..."

Henrik smilede lidt: "Grunden til at jeg spillede dette spil først, var at jeg blev forelsket i denne NPC.."

Han grinte til Zest: "Jeg slog op med min rigtige kæreste, fordi denne npc karakter, var så.."

Zest smilte til Henrik: "Jeg vidste ikke at du havde en kæreste.?"

Han grinte igen, imens han kiggede mod fodboldbanen: ”Det har jeg så hellere ikke længere...”

Sirak havde hans kladdebog fremme, imens Henrik sagde: ”Vi loader bare igen, og prøver en ny måde. Er det I orden at jeg spiller lidt...”

Han nikkede hen mod de drenge, som spillede fodbold, og havde næsten rejst sig.

Sirak fandt den rette side i bogen og sagde: ”Hvis vi loader det ældste gemte spil, så kan vi redde Runes mor, ødelægge alteret, og blive helte.”

Sirak havde skrevet en plan ned, og den var nem at følge.

Rune rejste sig og bolden blev skudt hen mod ham. Han skød den tilbage mod fodbold spillerne, og den røg godt afsted.

Henrik stod og kiggede på Rune: ”Du skød med din højre fod.?!?”

Sirak rejste sig også op: ”Er det, det venstre ben som er defekt.?”

Rune kiggede ned af hans ben. Han havde bare trænet de øvelser, som han gjorde hver morgen.. men nu han tænkte over det, så var det ikke så svært at bruge benet....

Henrik kiggede på Zest: ”Du healede ham i spillet.? Var det højre ben.?”

Zest sad på bænken og rynkede på hendes ellers perfekte pande: ”Ja. Du faldt jo ned i den fælde, og havde ødelagt ben.”

Sirak rynkede også på panden: ”Trækker du noget over fra spillet, over til den virkelige verden.?”

Klokken ringede, og de gik ind til deres undervisning.

22: Forfra

De stod i byen, Gurn Thurim. Skyerne og mørket var tilbage og nogle enkle fakler var tændt ved gade hjørnerne... Alteret var tilbage, og tiltrak skyerne, som dækkede for solen. De begyndte at følge efter magikeren, i den blå let slidte kåbe, som ledte dem hen mod porten. Henrik havde sagt, at de ikke skulle sige noget om det de vidste.

Magikeren førte dem igennem den store træ port, og den tykke by mur. Muren var tykkere end i deres egen by, fordi de var tættere på bjerget. Han pegede mod en gruppe af store sten, som stod måske hundred meter væk: ”Jeg har en guide som gemmer sig derover. Han kender bjerget som sin egen baghave.”

Sam gik ved siden af ham: ”Hvor kender du ham fra.? Du virker ikke som en vandrings mand, dig selv.?”

Magikeren nikkede: ”Han redde mit liv, da jeg faredede vildt. Nu hjælper jeg ham med...”

Vennerne nikkede til hinanden, og kom til stenene. Magikeren bankede på en sten, som blev til trolden. Magikeren nikkede til trolden og gentog: ”Dette er min ven. Han vil føre jer op til alteret.”

Sirak kunne ikke holde sig tilbage: ”Er det sikkert.? Han ville ikke prøve at slå os ihjel.?”

De kiggede på magikeren, og så den skygge som dækkede hans ansigt et øjeblik.

Magikeren stod lidt uroligt, og sagde: ”Han er meget venlig. Det ... han vil guide jer.”

De sagde farvel til magikeren, og gik efter trolden som var begyndt at gå op at en sti.

Sam sagde: ”Jeg kan huske vejen, så vi behøver ikke at følge efter ham.”

Henrik nikkede, men drejede efter ham, da trolden drejede: ”Men måske har Sirak fundet en løsning.”

De kom til den samme klippe, som de havde holdt pause ved sidst. Sirak lavede et bål og tændte det. De havde ikke brug for at diskutere det denne gang. Trolden ville dræbe dem, hvis de ikke gjorde det.

De satte en vagt, som mest af alt skulle holde bålet i gang. Men natten gik stille og roligt, lige som sidste gang de spillede det.

Næste morgen kom første ide fra Sirak. Han sagde til trolden, på orkesk: ”Der er en gruppe mennesker, som følger os. Vi vil gerne dræbe dem. Kan du hjælpe os.?”

Trolden forstod, fordi orkesk var tæt på dets eget sprog. Den nikkede og spurt: ”Hvor er de henne.?”

Han kiggede på stien bag dem, og ned af bjergsiden. Sirak smilte med hans to mindre stødtænder: ”De kommer op af en sti, på den anden side af højdedraget.”

Troldens hoved blev lagt på siden, som om han ikke troede på Sirak, men så begyndte den at gå op mod højdedraget.

De kom over højdedraget, regnen var så stille begyndt, men de fandt den sti som gruppen ville komme op af. Efter en time, ventende i regnen, kunne de se gruppen af mennesker, som kom op af stien.

Trolden kiggede på Sirak: ”Dræbe dem.?”

Det var den gruppe på seks mennesker i læder-brynjer, men med meget få rigtige våben. Sirak nikkede, trak hans sabel, og løb skrigende hen mod dem.

De havde våben fremme og Siraks sabel ramte ind i et løftet sværd, og snittede ansigtet på personen. Trolden løb bag ved Sirak og ramte den næste med et slag, som slog personen i gulvet.

Rune havde også hans besværgelse klar. Han kastede 'Magiske Missiler' mod de bagerste tre i gruppen. Fire røde magiske lyn, ramte dem, og dræbte dem på stedet. Den første fik to lyn, og begyndte at brænde.

Sirak ramte hans modstander med hans albue i ansigtet, og han gik ned.

Der stod en person tilbage, som trolden ramte med et spark, som fik ham til at bukke sammen. Det ramte måske mere i mellem benene end i maven. Det var svært at se, fordi gutten havde en form for kilt på.

På under et minut var kampen over.

Sirak havde slået en person ud. Rune havde dræbt tre, og den ene brændte stadig. Trolden havde slået to ud.

Zest, Sam og Henrik stod ved toppen af stien og kiggede på dem. Sirak sagde til trolden på orkesk: ”Vi skal videre mod alteret. Vil du med og dræbe flere.?”

Trolden kiggede på gruppen, som de havde dræbt eller slået ud: ”Nej. Her er mad nok til familien.”

Sirak nikkede og gik med Rune op mod de andre. Da de kom op til de andre, spurgte Henrik: ”Så han er i orden.?”

Sirak smilte og kiggede over hans skulder: ”På en trolde måde... Han har mad nok til en måned.”

Han kiggede på Zest, som rynkede på panden: ”Du ville ikke vide det.”

Hun nikkede: ”Så det var del et af din plan.?”

Han smilte: ”Jeps. Og her er del to.”

23: Del To

De gemte sig bag ved klippe fremspringet, som de havde brugt første gang. Det regnede meget, fordi de var tæt på alteret. Henrik kiggede op mod Alteret: ”Der er kun de fire præster.”

Han vente sig mod Sirak, som havde planen... mest i hans hovedet, fordi de ikke kunne tag papir med ind i spillet. Sirak nikkede: ”Hende elver præsten kommer først i morgen. Vi sov en gang ekstra, sidst... og så endnu en gang, efter jeg stak mig selv med min sabel...”

Zest sagde: ”Og jeg måtte heale dig, så du ikke døde.”

Sirak smilede: ”Ja. Tak for det.. Hvis jeg glemte at sige det, sidst.”

Zest kiggede med en forundring på ham, et eller andet var ændret ved Sirak. Stadig sjov, stadig glad for at angribe, men nu med en plan.

Sam kiggede også op mod alteret: ”Så hvis vi er en dag før, hvad sker der så nu?”

Sirak trak hans sabel: ”Med lidt held, så er den hær enhed ikke kommet endnu, så det vil være nemt at dræbe præsterne...”

Henrik nikkede og trak hans sværd: ”Og ødelægge alteret?”

Sirak grinte mod Rune: ”Nej. Det er del to, part to. Rune som drage, flyver ned til magikernes tårn med den.”

Rune nikkede: ”Jeg kan nok svæve ned af... bærende jer alle.”

Sam kom tilbage: ”Så længe jeg må styre...”

Sam og Rune kiggede på hinanden, og Rune nikkede. Sirak forsatte: ”Fordi hvis vi er dem, som giver alteret til magikerne, så er det os som er heltene...”

Zest smilte til ham: ”Du styrer fortællingen. Og stopper andre fra at sige noget andet.”

Hun fandt hendes kaste-knive frem, og gjorde sig klar: ”Men hvad så med hende pigen mørke-elveren.?”

Sirak rynkede lidt på panden: ”Hende møder vi aldrig.. hvis vi følger denne plan.?”

Hun nikkede. Alternative tidslinjer, var indimellem lidt mærkelige...

Henrik gik hen mod klippen: ”Så 'dræb præsterne', og håbe der ikke er en hær, som venter over højdedraget mod vest.?”

Sam grinte: ”Ellers må vi loade endnu en gang.”

De begyndt at løbe op mod alteret. Det havde stadig et blå lys op mod himlen, og skyerne over dem. Regnen faldt stærkt, og dæmpede deres angreb.

Sirak løb hurtigst, fordi han bar mindst beskyttelse. Et lændeklæde og hans sabel. Rygsækken var blevet sat neden for bakken.

Der var fire præster og to menneske slaver. Da de hørte Sirak råbe, imens han kom løbende, trak præsterne deres mindre håndvåben.

Knive og et segl, som dem man bruger til at skære græs med. De to slaver angreb den ene præst, men ramte forbi. Den præst prøvede at stikke dem, og de tre begyndte at kæmpe.

Rune kastede hans 'Magiske Missiler', men begge ramte forbi. Det fik dog præsterne til at dække sig lidt.

Sirak nåede den første præst, som havde en kniv, men Siraks sabel hug ramte præstens ansigt og huggede det næsten i to.

Henrik var den næste, som nåede frem, og han stak hans sværd i maven på den næste præst. Sværdet som jo havde en form for magi, gik næsten igennem præsten. Men præsten nåede at svinge hans segl i ansigtet på Henrik. Det ramte i gennem metal hjelmen og efterlod et blodigt hul i hans kind.

Zest havde en kaste-kniv fremme og kastede den, mod den sidste præst, og satte den i brystede på ham. Han var dødeligt såret, og sank sammen, hvor han havde stået.

Sam kom sidst, og stak den præst, som kæmpede med slaverne, i siden. Præsten havde ikke nogen mulighed for at undgå dolken, og var død inden de to slaver havde givet slip på ham.

Den ene slave var såret i maven, men ikke seriøst. Sam skar deres bånd over, og sagde: "I er fri, stik af mens I kan."

Zest gik hen til Henrik, som var ved at trække det blodige segl ud af hans kind, igennem åbningen på hans hjelm.

Det havde ramt ind gennem kinden og ind i hans mund. Zest hjalp ham, og healede hans skade.

De to slaver talte dansk og den ene af dem spurte Sam: ”Er hun en rigtigt præst, som kan heale.?”

Sam nikkede og sagde til Zest: ”Har du flere heale besværgelser, så har vi endnu en skade person her.?”

Hullet i Henriks kind havde lukket sig, og kun efterladt blod og et frisk ar. Zest nikkede og gik hen til den slave, som var såret. Han havde et sår fra en dolk i maven. Zest lagde hendes hænder på hans mave, og kastede hendes besværgelse. Efter et øjeblik, var såret lukket, og slaven kiggede med stor øjne på Zest: ”Hun kan heale.?”

Sam nikkede: ”Ja. Der er en ægte præste skole i Isca Dumnoniorum. Det var Zest, som startede den.”

Henrik spurte slaverne: ”Så skulle I ofrets til alteret, eller hvordan.?”

Den ældste af dem nikkede: ”Ja. De sagde noget om en krig mod en Ældre-Hjerne.?”

De havde taget kåberne fra de døde præster: ”Vi kommer fra Kna Nalore, og blev fanget for to uger siden. Vi var fiskere, før krigen.”

Den anden spurte: ”Står byen stadig.? Der var nogle som sagde at den var faldet.?”

Henrik rystede på hovedet: ”Nej. Ingen af byerne er faldet. Så skulle det have været sket, i de sidste to dage.?”

Sirak kom hen til dem: ”Vi ødelægger alteret, og tager det ned til magikernes Tårn.”

Henrik nikkede: ”Så skyerne burde forsvinde, efter en dag eller to.”

Sam grinte: ”Så har Helte Orken Sirak stoppede mørke alteret.”

Zest grinte også: ”Og drevet de mørke væsner på flugt.”

De to slaver gik ned af bjerget, og vennerne stod tilbage og kiggede på alteret.

Zest gav Sirak hendes vandrestav: ”Brug denne til at fjerne ædelstenene.. hvis de giver stød.”

Rune nikkede, da Sirak kiggede på ham: ”Du ville jo være helten, som redde verden.”

Sirak gik hen til alteret, som summede af energi. Han lukkede det ene øje, og prikkede til en ædelsten, som faldt ned fra dens pind, uden noget specielt.

Sirak grinte: ”Damn. I var lige ved at gøre mig bange.”

Han grinte lidt mere højlydt, som en form for forløsning efter kampen.

24: Del 2, Part 2

Sirak, Sam og Rune havde fordelt de syv ædelsten mellem dem. Rune fik tre og de andre to hver. Regnen var begyndt at lette, men skyerne var stadig tætte.

Sirak havde hentede hans rygsæk, og stod igen ved alteret. Det havde mistede noget af sin magiske aura, og lignede mere og mere et halvtomt glas hylster.

Henrik kiggede på alteret: ”Så skal vi to løfte det, op på Runes skuldre, når han er skiftet?”

Sirak nikkede: ”Ja. Så svæver han ned med det til magikernes tårn.”

De kiggede begge på Rune som nikkede. Sam smilte: ”Fra ædelt mytologisk væsen, til pakæsel i et enkelt trin.”

Henrik havde handsker på og rørte ved alteret, som nemt vippede lidt: ”Det vejer ikke så meget.”

Sirak kom hen til ham: ”Jeg skubbede det over sidste gang, men har ikke løftet det før.”

De hjalp med af løfte alteret op. De gik hen mod de andre, med hver deres ende. Sirak sagde til Rune: ”Hvis du ikke vil skifte, så kan vi bære det ned. Det vejer ikke så meget.”

Rune nikkede og kiggede mod vest: ”Lad os gå hen over det højdedrag. Så kan jeg skifte på den anden side. Der er det nemmere at svæve ned.”

Henrik kiggede på Sirak, som nikkede, og de begyndte at bærer alteret mod højdedraget.

De andre gik efter. Sam begyndte at løbe i forvejen: ”Jeg spejder, så vi kan undgå fjender.”

Zest fulgtes med Rune bag Sirak og Henrik: ”Så hvordan vil dette hjælpe Rune og hans mor.?”

Sirak bar den bagerste tunge ende af alteret: ”Trin tre, er at vi fanger nogle mørke-elfer.”

Han smilte, imens de begyndt at gå op mod højdedraget: ”Jeg har sendt besked til alle mine onkler, om at hjælpe med det.”

De nåede op på højdedraget, og ned på den anden side, uden at se nogle andre folk.

På den anden side af højdedraget kunne de se sletten, med sumpen til højre og deres egen by mod venstre. Græsset på sletten var halvt brunt og der var nogle små bække som var nye.

Sirak satte alteret ned og sagde: ”Næste høst vil være god, med alt det vand...”

Henrik nikkede: ”Hvis det holder op med at regne...”

Efter et øjeblik kiggede de på Rune.

Han nikkede og startede skiftet.

Først hørte han efter dragens åndedræt. Så begyndt hans ansigt at skifte, og blive længere. Hans hud blev rødere og fik skæld. Hans ben voksede, og han faldt forover, på hans nye stærke arme. Vingerne skød ud fra hans ryg, og halen voksede... Hans ansigt rejste sig de tre meter op i luften.

Han tog et par tests slag med vingerne og halen. Hans drage krop løftede sig lidt fra jorden.

Han kiggede på Sam, og sagde med den dybe, stærke drage stemme: ”Så kan I stige om bord.”

Sam grinte højt, og kravlede op på Runes brede drage skuldre. Zest kom efter ham, og hjalp med at guide alteret op på ryggen af Rune.

Henrik tog pladsen bag Zest, og holdt alteret, imens Sirak kravlede op.

Sam sagde: ”Så er vi klar.”

Han pegede med hans dolk: ”Magikernes tårn, her kommer vi.”

Runes første forsøg gik halv-dårligt. Han holdt højden på måske to meter over jorden... Men den gruppe træer, som de gik forbi sidst, var lidt for høje, så han pløjede igennem dem.

Ingen faldt af, og Runes stærkere drage skind, kunne klare at blive ramt af træ toppene.

Næste del gik næsten værre. Der var en lille bakke, som de havde holdt pause på sidst, men Rune ramte den på maven, og gled hen over den.

Han fik nogle buske i ansigtet, og en enkelt i munden. Han tyggede på den, og håbede at dette talte som fiber kost.

Det tog ham næsten en time at svæve tæt over jorden, før han fik Magikernes tårn i sigte.

Hans drage øjne kunne se den, i det startende mørke. Han landede, lidt uheldigt og så på Tårnet:

”Skal vi flyve derned nu.? Vi kunne vente til det bliver lyst.?”

Sirak sagde fra hans placering sidst på ryggen: ”Nej. Vi skal skynde os. Hvis vi kan bruge portalen, så vi kan være i Thug Boldir.. inden det bliver for mørkt.”

Rune nikkede. De fulgte Siraks plan, så de måtte hellere skynde sig.

25: Kort Besøg

Rune begyndte at løbe ned af bjergsiden i drageform, og hoppede i luften. Denne gang gik det godt, og han svævede i tre meters højde, ned over bjerget.

Der var vagter på muren, som slog på nogle klokker, for at advare magikerne, da gruppen svævede ind i gården, ved magikernes tårn.

Rune landede i gården, og faldt på hovedet, og de andre blev kastede af. Kun Runes drage skæl holdt ham fra at dø. Han rullede hen mod muren ud mod byen, og endte med halen op i vejret.

Der kom en gruppe vagter løbende fra et lille hus, som var blevet byggede tæt på porten. I vinduerne på tårnet stod der magiker, og kiggede ned på gruppen.

Sirak rejste sig, og kiggede på alteret. Det havde overlevet turen, selv om han selv havde fået et par blå mærker.

De andre kom også op og stå. Zest havde brækkede en hånd. Sam havde ikke en gang mistede nogle af hans tasker, eller våben. Henrik havde fået hans hjelm slået tilbage, og et blåt mærke, men ellers var han okay.

Vagterne pegede på Rune i drage form med våben, og nogle magiker kom løbende. Rune lå med hovedet ned af, halen op af og vingerne op mod muren.

Han rystede på hovedet, og begyndte at skifte tilbage. Hans krop skiftede tilbage, men de skader han havde fået, blev der. Sam kom hen og hjalp ham op.

En af vagterne råbte: ”Stop med det der.”

Henrik kiggede på ham, imens han hjalp Zest op: ”Med at skifte, eller med af komme tilskade?”

Sirak rejste sig med alteret ved hans side: ”Vi skal nok lade være med at skade os selv...”

Sam hjalp Rune op. Hans vandrestav var brækkede, og kåben revet i stykker. Sam spurte: ”Så det der med at lande?”

Rune smilte: ”Detaljer... Du må spørge Sirak om det var planen.”

En af senior magikerne, i hans hvide kåbe, kom hen til dem. Vagterne gjorde plads for ham, og han kiggede på gruppen: ”Så hvad sker der her.?”

Henrik rettede sig op, og satte hans hjelm korrekt: ”Orken Sirak og hans venner, har fjernet det mørke alter, som lavede skyerne.”

Han pegede på Sirak, som stod med Alteret. Sirak sagde med en stærk stemme, så alle kunne høre det: ”Vi tænkte at magtfulde magiker måske kunne bruge alteret til noget.”

Sam gik hen til Sirak: ”Eller i det mindste holde mørke-elverne fra at bruge det.”

Magikeren gik tæt på alteret, og kiggede på det. Han kastede en besværgelse på det. Efter lidt tid, kiggede han på Sirak.

Dette var måske det tætteste magikeren havde været på en ork, i lang tid: ”Så du og dine venner fjernede alteret.?”

Sirak nikkede: ”Vi ville stoppe mørke-elverne, og det så ud som den bedste måde.”

Han satte alteret, så det stod af sig selv: ”Vi kommer fra byen Isca Dumnoniorum, som jo er belejret af mørke-elvere.”

De andre kom også hen til ham, og Henrik sagde: ”Hvis vi fjernede alteret, så ville belejringen, måske blive brudt.”

Magikeren i hans hvide kåbe kiggede på gruppen, og hans øjne hang fast ved Rune, i hans sørgelig tilstand: ”I har en magiker, som kan skifte til drage form.?”

Sirak nikkede: ”Troldmand.. Han bar alteret og svævede ned fra bjerget.”

Sam grinte: ”Han skal øve sig på at lande... men ellers var det sejt.”

Nogle af de yngre magiker i gruppen smilte, fordi de også kunne tænkte sig at prøve det.

Henrik kiggede på Sirak, imens det sidste lys fra den nedgående sol ramte bjerget: ”Skulle vi..?”

Sirak nikkede: ”Vi har en pressende aftale i en anden by.”

De begyndte at gå hen mod portalen, som jo stod uden for biblioteket, i gården. Sam sagde højt: ”Husk at det var Orken Sirak og hans venner fra Isca, som tog alteret fra mørke-elverne.”

De gik hen til portalen, og Zest kiggede på Sirak: ”Har vi tid til at jeg kan heale lidt...?”

Sirak nikkede: ”På den anden side. Der skal vi sove i nat.”

Zest kiggede på Rune. Han lignede en gut, som havde gået ti runder i en boksering. Hans højre øje var næsten lukkede og næsen pegede lidt til venstre. Han sagde: ”I det mindste, var det ikke en pil i øjet, denne gang.”

Han satte hånden på portalen, og kiggede på Sirak: ”Thug Boldir.?”

Sirak nikkede og sagde: ”Der kan vi sove hos min onkel, og så angribe mørke-elverne i morgen.”

Rune lukkede hans øjne og kastede portal besværgelsen. Det tog lang tid, næsten ti sekunder, før der var en forbindelse. Måske fordi han havde så mange skader.

De begyndte at gå igennem, og til sidste var det Sirak og Rune. Rune spurgte: ”Orken Sirak og hans venner.?”

Sirak stod på kanten af portalen: ”Kan du bedre lide ... Sirak og hans drage.?”

Rune slog efter Sirak, i det han gik igennem portalen.

26: Krigs Planen

Rune kom ud på den anden side. Der stod en gruppe orker, med våben i deres hænder. Sirak stod i mellem dem, og hans andre venner stod lidt til siden.

Han lagde hånden på portalen og sagde: ”Portal luk dig.”

En af de ældste, mest arrede kiggede på Rune, og Sirak sagde: ”Dette er så Rune. Troldmanden, hvis mor vi skal hjælpe.”

Den arrede ork nikkede mod Rune: ”Jeg er mest her for at kæmpe...”

Han smilte mod resten af orkerne: ”Og jeg har endnu ikke dræbt mørke-elver.”

De andre lo og nikkede, imens Sirak forklarede: ”Vi sover her i nat. En time før sol opgang, rykker vi ud.”

Orkerne nikkede og de begyndte at gå hen til det hus, hvor Siraks onkel boede og havde hans slagter butik.

Vennerne gik bagerst i gruppen, og de kunne hører Sirak fortælle om hans eventyr.

De nåede hen til butikken og fandt en anden gruppe orker. Denne gruppe havde opsat nogle telte foran huset, og var startede på lidt mad. De to grupper orker satte sig sammen, og Sirak kaldte på vennerne: ”Vi får lov til at sove indenfor.”

En af orkerne sagde: ”Sådan er det at være en helt.”

En anden sagde: ”Og leder af hæren.”

De andre i gruppen bankede deres våben sammen, i takt, eller slog sig på brystede.

De gik ind i butikken, og Zest spurte Sirak: ”Græder du?”

Sirak smilte, nikkede med våde øjne: ”Ja. Det er den højeste ære af lede hæren.”

Hans tante kom ud af baglokalet: ”I må hellere skynde jer.. ellers er der ikke mere mad tilbage.”

De gik igennem baglokalet, som også var køkkenet. Døren til baggården blev åbnet til endnu en gruppe orker. En af dem rejste sig, og de kunne genkende Siraks onkel, som havde slagter butikken: ”Så I hundehoveder.. Dér er han jo, min nevø.”

Han trådte frem mod dem, og sagde til resten af gruppen: ”Så håber jeg I har gemt mad til ham, og hans venner.”

Han gav Sirak et stort knus: ”Så hvordan er det at være en helt.?”

Orkerne satte sig, og snakkede sammen.

Efter lidt tid fik tanten fundet noget kød og lidt stegte roer frem. Og de fik muligheden for at spise.

Sirak kom tilbage fra de andre orker, og satte sig ved siden af Henrik: ”Så er I klar til kampen i morgen.?”

De nikkede alle sammen, og Henrik spurte: ”Så hvad er jeres kamp plan.?”

Sirak grinte: ”Orker løber frem ad, og slå fjenden i hovedet.”

Sam grinte: ”Orker har ikke meget kamp taktik. Det ved du da..”

Sirak nikkede, og kiggede på Henrik: ”Hvad ville en god plan være.?”

Henrik kiggede på orkerne, som sad og halv sov, snakkede stille sammen, eller spiste lidt rester.. Han nikkede: ”En simpel plan er tyren. Zulu krigerne brugte den... hvis jeg husker rigtigt.”

Sirak nikkede, imens hans tante kom forbi med lidt rester. Henrik brugte de hakkede roer til at ligge en kamp plan. Tanten kiggede med, og spurte lidt til nogle ting.

Sirak sagde: ”Så vi splitter gruppen i fire enheder.? Panden i midten, hornene på siderne, og nakken som reserve.?”

Henrik nikkede: ”Pandens styrken. Hornene skal være de hurtige, og reserven skal være de ældste, som kan holde sig tilbage.”

Tanten kiggede på planen: ”Vi kvinder tager panden, med første gangs krigerne.”

Henrik kiggede på hende: ”Kan ork kvinder kæmpe.?”

De låste øjnene for et kort øjeblik, og så kiggede han på gruppen af orker i baghaven. Der var også en del kvinder i mellem.

Sirak grinte: ”Ork Kvinder er stærkere, men mindre voldelige..”

Sam sagde fra hans plads til siden: ”Nogle af de mest kendte helte orker er kvinder...”

Zest kiggede på ham, og han tilføjede: ”Historien holder det bare skjult.”

Henrik nikkede til Zest: ”Okay. Kvinderne er styrken i panden. De unge er hornene, og de ældste er reserve.”

De gik til ro i det ekstra sove rum og Zest brugte hendes evner på Runes mange skader. Hun havde allerede healede hendes eget håndled, lige som de kom igennem portalen. Hun ville ikke vise hendes evner til magikerne, fordi det ville give for mange spørgsmål.

27: Slaget

De blev vækket før det var lyst. Der var støj udenfor, og Sam kiggede ud af det lille vindue i rummet. Måske halvtreds orker stod udenfor, og gjorde sig klar til kampen. De sang en mørk, langsom krigs sang, og Sam kunne genkende ord som blod, ærer og respekt.

Respekt for fjenden.

*Bladet som renses,
bladet som skiller kriger fra kujon.
Den eneste respekt du får,
er den du giver din fjende.
Den der frygter at dø,
kæmper med åbne øjne.*

De gik ned til orkerne som stod og gjorde sig klar. Intet andet end våben, og skjolde tog de med.

Sirak mødte dem, med et stort smil. Han pegede på en gruppe af orkerne: ”De er reserven, og I kan holde jer med dem.”

Han skulle til at gå frem foran gruppen: ”Jeg skal være i midten, så jeg kan lede slaget.”

Han var væk, før de kunne spørge ham om noget. Henrik smilte og sagde: ”Lede slaget...”

Gruppen af orker begyndte at gå mod porten mod vest. De kom til den, og den blev åbnet. Vagten valgte at åbne porten, selv om det ikke var tilladt, før solen stod op.

Orkerne ville måske selv have åbnet den, hvis vagten ikke havde gjort det.

De kom ud på vejen som ledte fra Thug Boldir og hjem til Isca Dumnoniorum.

Vejen var brolagt, så man kunne køre vogne på den. Store hvide eller grå sten, som gjorde det nemt at gå på den. Det var kongens vej, og den blev vedligeholdt af kongens folk. Nogle få steder var vejen defekt, med sten som var ødelagt. Der havde været krig, og så var det svært at vedligeholde den.

Efter måske en kilometer, begyndt himlen mod øst at lyse op, og solens stråler ramte skyerne nede fra.

Vennerne gik bagerst i gruppen, og en af de ældre orker sagde: ”Det er rart med lidt sol. Du savner den, når den ikke er der.”

Der blev fløjtede to gange fra forrest i gruppen, og den gamle ork smilte: ”Så løber vi.”

Rune kiggede på Sam. De havde haft problemer med at holde hastigheden, bare når orkerne gik i deres normale tempo. Rune spurgte: ”Så dette er langsomt.?”

Orken grinte, og begyndte at løbe.

Henrik og Zest kunne nemt følge med, men Sam og Rune havde svært ved det.

De første i gruppen så den fjendelig lejr. Den var befæstede, med træ hegn, og spyd sat ned i jorden. Som en form for bolværk mod kongens hær, som snart skulle have været klar.

Der er tre ting som mørke-elver ikke kan lide. Sol-lys, skiftende vejr og overraskelser.

Den vagt som stod og holdt vagt nærmest Isca Dumnoniorum, havde fundet en plads, hvor der ikke var noget sol. De andre dage havde der været lidt solstrejf, de første par timer. Sky dækkede var kun tæt, rundt om bjerg-kæden. Solen kunne stadig ramme ind under skyerne, tidligt om morgenen, og sidst på aften.

Der var en støj, men hvem var ude på dette tidspunkt.?

Der var ikke meget kamp plan over orkernes angreb. De havde delt sig i fire grupper, som Henrik havde foreslået, og de første minutter holdt planen.

De hurtige unge holdt sig på ydersiderne, og de stærke, store orker i midten, sammen med kvinderne.

Reserven holdt sig lidt tilbage, imens de forreste stormede ind i lejren.

Dem som var midten stormede ind af den lille åbning, som var ud mod vejen. De angreb vagterne, og nogle ødelagde hegnet indefra, så de andre kunne komme nemmere ind.

Dem som var hornene i tyren, løb rundt langs hegnet, og fandt andre indgange, som de brugte til at angribe ind af.

Reserven med Vennerne nåede frem, i det der lød et horn fra inde i midten af lejren. Det var alarm hornet, som vækkede alle i lejren.

Fjenden er inde i lejren.

Orkerne havde momentummet, men mørke-
elver er opvokset med kamp. Orkerne havde
styrke, men fjenden havde smidighed, og erfaring.

Efter et par minutter begyndt mørke-
elverne at trænge orkerne tilbage.

Orkerne blev trængt tilbage, og begyndte at
blive presset ud af lejren... Slaget var ved at være
tabt.

Sirak havde dræbt to mørke-
elver, og var i nærkamp med en tredje. Modstanderen havde et
sværd, som var buet, og havde små blade ved
håndtaget. Sirak havde brugt styrke, og vildskab
mod de første to. Denne modstander var bare for
god, til at det virkede.

Sirak blev tvunget tilbage, og Mørke-
elveren råbte på dårligt dansk: "Jeg dræber min første
ork, inden dagen er startede."

Han ramte Siraks ben, og gav det et dybt
hug. Sirak havde svært ved at stå på benet, og
humpede baglænds, imens han brugte sablen til at
afværge angrebene.

Mørke-
elveren grinte, ondt: "Du er død, og
den lille ork hær, vil være udslettede inden dagen
er over."

Sirak prøvede alle de trick han havde lært
ved at kæmpe med Henrik, intet virkede... Og så
huskede han en af Sams skøre ideer.

'Du er stærk. Du kunne jo bare holde sværdet, og stikke modstanderen.'

Sirak grinte, og det fik mørke-elveren til at stoppe hans angreb... med sværdet inden for rækkevidde af Sirak.

Han greb fat i sværdet, og stak sablen mod brystkassen på mørke-elveren.. som ikke prøvede at stoppe det, fordi normalt ville hans brynje havde taget det... Men sablen gik ind i brystede, fordi mørke-elveren havde ikke fået metalbrynjen på, fordi de var blev overrasket.

Nu var de begge såret, og mørke-elveren trak en kaste-kniv. Han kastede den og ramte Siraks skuldre. Den gav ham endnu et blodigt flænge, men kniven gjorde ikke meget skade.

Sirak slog efter ham, men slaget ramte sværdet, og sendt modstanderen tilbage.

Mørke-elveren sagde: "Der kommer ingen hjælp. I er i undertal, og vi vil vinde."

Der lød endnu en fanfare.

Mørke-elveren kiggede op, og hen mod bymuren. Det var dér lyden kom fra.

Sirak tog chancen, og huggede endnu en gang med sablen, og denne gang ramt han den andens mave. Sablens hug lavede et langt rødt sår, hen over maven.

Mørke-elveren satte sig ned: "Jeg dør, for at give præsterne tid nok."

Sirak kiggede mod midten af pladsen. Der stod fem præster i en lille cirkel. Der var et rødt og hvidt skær fra jorden i mellem dem.

De havde tilkaldt noget, fra et andet plan.
Noget stort, rødt og med sorte horn.

28: Byens Hær

Byens porte åbnede sig, og en stor gruppe kriger kom ud af den. Det var en blandet flok, af mennesker, elver, dværge, og andre racer.

Elverne havde deres buer, mennesker og dværge deres nærkampsvåben.

Det var måske ikke en stor samlet hær, men mere nogle blandede grupper, som arbejdede sammen. Fordi de havde set muligheden for at bryde belejringen.

Sirak humpede hen mod Zest, som havde slået flere mørke-elfer ned med hendes vandrestav. Mørke-elfer hader de fleste overfladeracer, men især deres broderfolk, de normale overflade elfer.

Han sagde: "By folkene kommer. Jeg gav min mester besked, om min plan."

Zest kiggede på hans ben: "Skal du have hjælp, eller klar du den?"

Sirak prøvede at bukke benet, men han skar ansigtet i smerte. Han kiggede på Rune, som stod tæt på Zest, med Sam ved hans side: "Rune.. Kan du skifte til drage?"

Rune nikkede: "Ja... Bare lige giv mig et minut. Hvorfor?"

Zest satte sig på hug, og healede Siraks skade, imens Sirak fortalte hvad han havde set.

Imens de talte sammen, begyndte menneskerne og de andre fra byen, at angribe de bagerste af mørke-elverne. Kampen begyndte at gå mere ligeligt...

En dværg kom hen til Sirak: ”Hej knægt... Så fik du endelig nogle kamp ar.”

Sirak smilte til ham: ”Ja. Mester, og jeg fik ledt en hær af orker. Hvis jeg så også lærer at lave et sværd... så har jeg nået langt.”

De andre genkendte dværgen, under hjelmen, som var smed i byen og Siraks mester.

Han gik til Siraks brystkasse, bar en slidt brynje, og en gammel jern hjelm. Et skjold der var næsten hans egen højde, blev holdt i venstre hånd. Den højre hånd havde en krigshammer, med en flad side, og en spids side. Den spidse var til at slå igennem plade brynjer.

Sirak pegede mod de fem præster, som var ved at fremkalde noget fra et andet plan.

Hvad end det var, så var det større end noget andet i lejren. Det var rødt og havde sorte horn.

Sam sagde: ”Det ligner en dæmon. Som den vi mødte i magikernes bibliotek.”

Dæmonen var rød, tre meter høj og havde store muskler. Den kiggede rundt på kampene i lejren. En af præsterne pegede på nogle orker, og råbte noget til den. Den greb en ork og kastede ham ind i en anden ork.

Rundt om i lejren begyndt de kæmpende, at kigge efter dæmonen.

Det var som om mørke-elferne havde været forberedt på dette, og brugte dæmonens fremkomst til at kæmpe endnu hårdere.

Henrik kom hen til vennerne: ”Så har vi en plan, eller hvad. Sirak.?”

Sirak kiggede på dæmonen og nikkede: ”Rune skal have tid til at skifte. Nogle ideer.?”

Henrik kiggede rundt på kampene. Han vendte sig rundt. Så pegede han: ”Får nogle af de stærkeste orker til at holde dæmonen.”

Sirak råbte efter en gruppe orker, som kom hen til ham. Han sagde: ”Dæmonen er for stærk. Hvis vi arbejder sammen kan vi holde ham.”

De fleste nikkede, men en af dem spurgte: ”Men vi har ingen våben, som kan gennemtrænge hans hud.”

Sam råbte: ”Henriks våben kan. Det er magisk, og lavede af en dæmon.”

Henrik havde hans sværd fremme, og selv om det var plettet af blod, skinnede det lidt i den opgående sol.

Sirak nikkede og råbte: ”Vi griber ham.”

Orkerne begyndte at løbe mod dæmonen. Den havde ryggen til, da den første ork nåede ham. Orken havde en stor kølle i hånden, og ramte dæmonens ben. Dæmonen var måske svær at sårer, med han hoppede rundt efter det slag.

De næste orker nåede frem og greb fat i armene, og væltede ham ned på jorden. De kæmpede bravt, men Dæmonen var for stærk.

Rune kunne se det, og lukkede øjnene.

Selv i larmen, råbene og lyden af våben mod våben, kunne han hører dragens åndedræt. Han begyndte at passe hans åndedræt til dragen...

Hans ansigt blev længere, og huden skiftede farve. Hans krop blev til en stor rød drage, og denne gang var den næsten fem meter lang.

Hans hoved steg op ad til de tre meter.

Nu begyndt kampene at stoppe.

En stor dæmon var en ting, men nu var der både en dæmon og en rød drage.

Dette måtte alle se.

Dæmonen kastede to af orkerne af sig, og kom op igen.

Mørke-elver præsten råbte noget mod Rune i hans drage form. Han havde måske troede at den rød drage var på deres side... eller måske prøvede han at kontrollere Rune....

Han råbte noget som lød som "Draco Maji."

Henrik råbte til Sirak: "Stop præsten."

Sirak kiggede på præsten, som havde fire andre ved hans side. Og gik hen mod ham.

De andre orker gik tættere på dem, og stoppede dem fra at deltage.

Nu var det Dæmon mod Drage, for kampen om byen.

29: Drage mod Dæmon

Rune i hans drage form, stod på alle fire og kiggede på dæmonen. Han var ikke meget for at angribe, fordi det var jo ikke hans normale måde at være på.

Han havde aldrig angrebet nogle, eller været oppe og slås, fordi han havde et defekt ben... men her i spillet, kunne han jo gøre hvad han havde lyst til, fordi det var et spil.

Dæmonen kiggede på ham, fra den anden side af pladsen. Pladsen i midten af lejren var blevet tømt, med undtagelse af de døde, og forskellige våben tabt i kamp. Han drejede hovedet lidt, med de to sorte horn. Han spændte hans muskler og gjorde klar til at angribe Rune.

Rune tænkte på hvad han skulle gøre. Han havde flamme ånden, men kunne dæmoner blive skadet af ild.? Han var stærkere i hans drage form, men stærk nok mod en rigtig dæmon.?

Højeste præsten som havde tilkaldt dæmonen råbte noget til den, og den kiggede på præsten. Sirak stod tæt på præsterne, og pegede på den præst: "Får ham til at holde mund.!"

En ork tog fat i præsten, som kastede en flaske i hovedet på ham. Det var måske en gift, men den tog tid at virke... Og orken brugte tiden til at vrid halsen om på præsten.

Sirak holdt hans sabel hen i ansigtet på den nærmeste præst, af de tilbage værende fire præster: ”Jeg håber du har en modgift... Ellers kommer du hjem i små afskårede pakker.”

Præsten sagde på dårligt dansk: ”Sove gift, ikke dø, men sove.”

Orken som havde fået giften, sank i jorden, og begyndte at snorke. Præsten tilføjede: ”Ingen døds-gift, i nærkamp.”

Sirak nikkede og for et øjeblik, så det også ud som om dæmonen nikkede mod Sirak.

Den kiggede på Rune, og begyndt at løb mod ham, over den tomme plads, i midten af lejren.

Henrik råbte: ”Flamme ånde!”

Rune nikkede og brugte hans flamme. En simpel rød flamme kom ud af hans mund og ramte dæmonen i brystet.

Dæmonen blev stoppet, og mistede et trin, men holdt sig oppe. Han trådte tæt på, slog Rune på hans drage snude, og greb efter den, men missede.

Rune stod op på hans bagben, og var næsten samme højde som dæmonen. Han gik et skridt frem og greb fat i dæmonens arme.

Sam råbte 'spark ham', og dæmonen sparkede efter Rune, men ramte kun på det ene ben, uden den store effekt. Rune sagde ud af siden af hans mund: ”Sam. Lad være med at give ham ideer.”

Dæmonen prøvede at kæmpe sig fri af Runes greb, kom fri og gav Rune en uppercut, som sendt ham tilbage.

Sirak kom over til Vennerne, som stod tæt på kampen: ”Danser de eller bokser de?”

Henrik sagde: ”Kick-boksning... selv om Rune aldrig har været oppe at slås før.”

Rune prøvede at spark med hans drage fødder, men en drages krop er ikke bygget til kick-boksning. Så sparkede nåede knap en meter, og langt fra dæmonens krop.

Dæmonen kiggede på vennerne og så på Rune. Der lå en kølle fra en ork, og dæmonen samlede den op.

Rune så sit snit til at bruge flammerne igen. Denne gang ramte den direkte i hovedet på dæmonen. Han brugte hans arme og køllen til at dække for hovedet, og køllen begyndte at brænde.

Dæmonen sænkede hovedet, og gjorde sig klar til at løbe ind i Rune med hornene først. Han løb de tre skridt ind i Rune, ramte ved siden af med hornene og løftede Rune i hans drage form.

Sam råbte: ”Brug vingerne... løft ham.”

Rune kiggede på Sam, og prøvede at nikke. Han var ikke vant til at skulle reagere så hurtigt på kommando, men hans vinger blev strakt. Han greb fat rundt om dæmonen, af rent instinkt.

Han begyndte at slå med vingerne og løfte dæmonen op i luften. De steg op fra lejren, og var næsten hundred meter oppe da dæmonen spurte, i en mere afslappede stemme:

”Så hvad er din plan.?”

Rune kiggede på Dæmonen, som han stadig holdt i armene: ”Jeg har ikke en plan, ud over at beskytte mine venner.”

Dæmonen smilte til Rune: ”Du er ikke vant til at være drage.?”

Rune rystede på hovedet: ”Næh. Jeg tror dette er min ottende gang, at jeg har skiftede.”

Rune var ved at blive træt i vingerne. En skør følelse, at være træt i en del af ens krop, man ikke rigtigt har...

Dæmonen sagde: ”Så hvor højt vil du flyve mig op. Jeg kan overleve et meget højt fald...”

Rune begyndte at svæve, fordi det gjorde knap så ondt i vingerne: ”Sidst vi mødte en dæmonen sendt vi den tilbage... Er du okay med det.?”

Dæmonen nikkede og kiggede ned på mørkelver lejren: ”Ja. Ham som styrede mig er død, Så jeg kan gøre det selv.”

Rune begyndte at svæve ned mod lejren: ”Det er godt, fordi jeg ved ikke hvordan.”

De kom ned til jorden, og Rune droppede dæmonen af ved hans venner. .. og ramte på hovedet ned i jorden, og tumlede ti meter.

Dæmonen kiggede på Runes mislykkede landing, og smilte til Sam: ”Han skal lærer at lande.”

Sam grinte: ”Det sagde jeg også til ham.”

Henrik havde hans magiske sværd fremme, og pegede mod dæmonen: ”Så er vi cool.?”

Sirak havde også hans sabel fremme, og flere orker kom hen mod dem med våben klar.

Dæmonen holdt hænderne oppe: ”Præsten er død, så jeg er fri.”

Han kiggede på Sirak: ”Jeg havde bare lyst til at prøve kræfter mod en drage.”

Rune havde skiftede tilbage til menneske form igen, og kom hen til dem. Han havde flere skader på kroppen, og hans arm pegede den forkerte vej.

Dæmonen pegede på armen: ”Det der er ikke min fejl.”

Henrik nikkede, og smilte lidt skævt til dæmonen: ”Rune skal lærer at lande.”

Zest kom hen til Rune og healede hans arm, så den virkede igen. Dæmonen kiggede med stor forundring på det hun gjorde.

Rune nikkede til dæmonen: ”Jeps. Hun kan desværre ikke heal min mor.”

Han drejede sig mod lejren. Nogle få mørke-elfer var blevet taget tilfange, men resten var stukket af. Solen var ved at bryde frem mellem skyerne, og mørke-elfer hader solen.

Rune gik et skridt frem mod gruppen af mørke-elfer fanger: ”Nu skal vi finde den mørke-elfer, som kan neutralisere min mors forgiftning.”

30: Modgift

Rune var sur, og stod foran gruppen af mørke-elver fanger. Rundt om dem stod en gruppe af orker, mennesker, og de andre racer.

Han trådte et skridt tættere på en af dem, som bar et våbenskjold på brystet. Der var en stor chance for at det var en klan ledere, eller det var det som Sirak havde gættede på.

Han kiggede på gruppen, og fik øjenkontakt med en af dem: ”Jeg leder efter en modgift, mod en gift som min mor har fået.”

Han forklaret omstændighederne for hans mors forgiftning. Han afsluttede med at sige: ”Jeg udslettede de tre mørke-elver, fordi de gjorde mig sur, og bange.”

Sirak stod bag ved Rune, og tilføjede højlydt: ”Så hvis I vil hjem, så skal I gøre ham glad.”

Den mørke-elver med våbenskjoldet på brystet, rejste sig og sagde: ”Vi kan ikke hjælpe dig.”

Han pegede på liget af højeste præsten: ”Fader Charthugu var vores ekspert omkring gifte.”

Zest trådte frem og sagde: ”Vi fik at vide, at jeres gift var klan hemmeligheder, og at kun en anden fra klanen, kendte til den.?”

Lederen rynkede på panden: ”Hvem fortalte dig dette.? Det er sandt, men også en af vores hemmeligheder.”

Zest kiggede på Henrik, som nikkede til hende. Hun sagde: ”Vi var dem som fjernede alteret. En af præsterne fortalt os det.”

Sam trådte også frem: ”Ork helten Sirak og hans venner fjernede Alteret. Snart vil solen begynde at skinne igen.”

Lederen kiggede på Sirak: ”Du var ansvarlig for det, og for angrebet.?”

Sirak nikkede og indikerede resten af hans venner: ”Min plan, og med mine venners hjælp...”

Henrik havde stadig sværdet fremme: ”Så har du en modgift.? Runes mor er i livsfare.”

Lederen rystede på hovedet: ”Nej. De fleste af os har forskellige modgifter.. men forstå dette. Den forkerte modgift, vil virke som en gift.”

Sam nikkede: ”Hvis du ikke ved, hvad du healer, så kan du gøre mere skade.”

Sirak trak hans sabel: ”Så skal vi bare dræbe dem.?”

Henrik stoppede Sirak fra at gå frem: ”De er krigsfanger.”

Sirak nikkede og hviskede til ham: ”Det ved jeg, men måske hvis vi truer dem..?”

Henrik rystede og hviskede tilbage: ”Det er så hellere ikke tilladt.”

Sam som jo havde lange øre, tilføjede: ”Det er gift så hellere ikke.”

Lederen rystede på hovedet: ”Du er helt i din ret til at dræbe os. Sådan er mørke-elfernes regler. Men derfor kan vi stadig ikke hjælpe jer. De tre var ikke i vores klan.”

Han drejede hovedet og kiggede på Rune:
”Er du drage magiker.?”

Rune rynkede på panden: ”Vi kalder det troldmand, men ja.”

Lederen sagde noget på Mørke-elvisk til gruppen af fanger. De begyndte at snakke lavmælt indbyrdes.

Han vente sig mod Rune: ”Så er det dig, vi er efter.”

Henrik havde sværdet fremme og pegede mod lederen. Orkerne som holdt vagt rundt om fangerne, trak også deres våben og var klar.

Lederen satte sig ned på hug, for at virke mindre farlig. Han tyssede på hans folk. Da de stoppede med at tale, sagde han: ”Vi er i en krig, under jorden.”

Sam nikkede: ”Mod en anden gruppe mørkelver. Vi har hørt den korte version.”

Lederen nikkede: ”Den længere version er at fjende har fundet ud af at lave magiske våben. Vi kan få en våben fred, hvis vi gav dem drage magikeren.”

Sirak rystede på hovedet: ”Så Rune skulle blive ofret, for at I kunne få fred.?”

Lederen rystede på hovedet, og spurte en af de andre fanger om nået. Fangen sagde noget tilbage, og så skiftede han til dansk: ”Nej. Drage magikeren, skulle bruges som våben mod de fjenden.”

Sirak spurte Sam: ”Var det den Ældre-Hjerne, som de talte om.?”

Lederen rystede på hovedet: ”Jeg ved det ikke. Jeg er klan leder for krigerne, ikke politiker. Deres ordre var at find, fange og bringe drage magikeren til de ældste i vores samfund.”

Han kiggede på Henrik, og tilføjede: ”Så uskadt som mulig.”

Sam sagde: ”Så skal I i gennem os først.”

Et par af orkerne rundt om dem, gav den samme besked, måske lidt mere groft og højlydt.

Lederen nikkede: ”Jeg kan se nu at vi fejlede.”

Rune nikkede, sørgeligt: ”Både du og jeg...”

Han kiggede på Sirak: ”Lad dem gå.”

Sirak nikkede og sagde til orkerne: ”Ransag dem og så lad dem gå.”

Lederen rejste sig og holdt en hånd oppe: ”Vi har våben, som I ikke kan tag. Familie våben, som går mange generationer tilbage....”

Sirak kiggede på ham, og så på Henrik, som sagde: ”Okay. Læg jeres våben, som ikke har affektions værdi...”

Det tog dem cirka ti minutter at efterlade alle de normale våben, og begynde på turen hjem til deres verden i UnderMørket.

Solen havde bevægede sig op på himlen, og skyerne var spredte, da Rune og vennerne skulle til at gå ind i byen.

Sam spurte: ”Hvad med dæmonen.?”

De vente sig og så Dæmonen som havde fundet en boks at sidde på.

Han havde et vin-skind i hånden og kiggede på vennerne: ”Så hvor er din mor.? Måske kan jeg gøre noget.”

Han rejste sig i sine tre meters højde: ”Og jeg mangler stadig en vej hjem.”

31: Hjemme Igen

Rune åbnede døren til troldmandens hus. Troldmanden havde været død, i mange måneder, men Rune tænkte stadig på huset som hans mesters hus.

Der var ingen personer i hoved rummet, så Rune gik igennem det, og ind til hans og hans mors rum. Han bankede på døren og åbnede den.

Bag ham kom hans venner ind i rummet. Dæmonen måtte bukke sig langt ned, for at kunne komme ind i rummet.

Rune fulgte døren med øjnene, imens den åbnede sig. Først bordet med hans papirer, Hans seng oppe mod væggen ud til gården, og tilsidst hans mors seng. Han kunne se hans mor som lå i sengen, og sov.

Han håbede at hun sov.

Han trådte ind i værelset, og hen til sengen. Han kunne hører hendes anstrengte åndedræt i stilheden. Hans venner larmede lidt i hovedrummet, men han kunne hører hendes snorken.

Arret på hendes kind, var sort, og det dækkede det meste af hendes ansigt. Men fordi de havde sprunget tilbage og loadet et tidligere spil, så var hun ikke dødeligt syg endnu.

Han stod og kiggede på hende, og prøvede at regne ud, hvor lang tid han havde til at redde hende.

Der var vist tre dage, før giften ramte blodet. Han gik ud af værelset, uden at vække hende. Hun havde brug for alt den hvile hun kunne få. Især fordi de endnu ikke havde fundet en kur.

Vennerne havde sat sig på stolene i hovedrummet. Og dæmonen havde sat sig på sofaen, fordi hans krop jo var lidt længere end de andres. Sam kiggede på ham: "Nu bryder sofaen ikke i brand eller noget.?"

Dæmonen smilede til Sams spørgsmål nummer fem hundred, på de sidste ti minutter. Han rystede på hovedet: "Nej. Min hud er hård, og næsten brand-sikker. Men jeg brænder ikke."

Henrik lagde en hånd hen over Sams mund, for at stoppe ham, og spurte selv: "Så hvordan kommer du hjem.?"

Sirak nikkede: "Der var en portal, udenfor."

Dæmonen nikkede: "Jeg så den. Men måske kan jeg hjælpe jer, først.?"

Sam fjernede Henriks hånd: "Kan du heale eller fjerne en gift.?"

Dæmonen rystede på hovedet, og i det sammen kom Esther, troldmandens enke ind af døren ude fra baggården. Hun kiggede på gruppen, og så lidt længere på dæmonen: "Så har I fundet en modgift.?"

Henrik rejste sig og rystede på hovedet: "Nej. Dem Rune slog ihjel, var en anden klan, så de kunne ikke hjælpe os."

Sirak holdte en hånd op: ”Og en ork dræbte den eneste præst som kunne hjælpe.”

Zest havde siddet og tænkt: ”Dæmonen der, kunne måske hjælpe.?”

Esther kiggede på Dæmonen: ”Og har han et navn.?”

Dæmonen rejste sig og rørte næsten ved bjælkerne, som gik hen over loftet: ”Or'gon, frøken. Jeg vidste ikke om hvad der var galt...?”

Hun nikkede: ”Herre Or'gon. Så hvordan er du kommet ind i alt dette.?”

Or'gon nikkede: ”Elverne tilkaldte mig, for at kæmpe på deres side... men høj præsten døde, før de kunne sende mig tilbage.”

Sam tilføjede: ”Mørke-elverne.”

Or'gon smilede: ”Og så var der muligheden for at kæmpe mod en drage... Det kunne jeg, da ikke sige nej til.”

Esther nikkede: ”Og der er ikke nogen som savner dig, derhjemme.?”

Or'gon smilte til Sirak: ”Min kone er højgravid, med tvillinger. Så jo længere væk...”

Han satte sig ned i sofaen igen: ”Så hvad kan vi gøre for at hjælpe den, som er forgiftede.?”

Esther kiggede på Henrik, idet Rune kom ind i lokalet. Hun vendte sig mod Rune, og sagde: ”Din mor har det godt. Hun har været oppe og gå, i dag.”

Zest sagde: ”Det skal hun ikke. Så spreder giften sig hurtigere.”

De andre nikkede, imens Rune fandt en stol at sidde på. Han sagde: "Vi kan prøve UnderMørket, og finde den klan, som forgiftede hende."

Han kiggede mod Zest: "Eller kan Elverne gøre noget.?"

Zest rystede på hovedet: "Nej. Mor havde sendt en besked til farbror, der var ingen hjælp."

Hun kiggede på Esther: "Hvis de ikke kender giften, så er det svært at finde en modgift."

Sam sagde: "Så er der Oinoloth, eller hvad.?"

Sirak kiggede på Or'gon: "Hvad havde du af ideer.?"

Or'gon rystede på hovedet: "Ingen. Udover at finde nogle mørke-elver og..."

Han gjorde fagter i luften, som lignede at han dræbte nogle. Han stoppede sig selv, og kiggede på Sam: "Hvad er en Oinoloth.?"

Sam rejste sig fra hans høj stol: "Den skulle kunne kurer alt, for en pris. En form for Yugoloth...?"

Sam kiggede på de andre: "Jeg har læst lidt om dem, da Rune skulle bruge en."

Or'gon rejste sig fra sofaen: "Yugoloth er lejesoldater... Og deres våben er sygdomme. Jeg kan prøve at finde dem, men så vil I måske lukke jeres verden op for pest."

Sirak kiggede på Rune: "Vi ved hvordan man bekæmper pest."

Rune rejste sig: "Hvis du kan... hvad koster det så.?"

Or'gon smilte, som så skræmmende ud på dæmonen: ”En omkamp... men først skal jeg jo finde dem.”

Sirak havde en af hans ædelsten, en af dem som lyste med et indre lys: ”Vi har disse ædelsen.?”

Or'gon rystede på hovedet: ”Dette der er ikke bare ædelsten. Det er sjæle sten, som er meget værdifulde.”

Han kiggede på Rune: ”Var der en portal, som jeg kunne låne.?”

De gik ud af huset, og hen til portalen. Der stod en masse mennesker, for at se på dæmonen. Or'gon spurgte: ”Hvad er tegnet, for denne portal.?”

Rune viste det tegn som stod på den sorte sten, under portalen: ”Jeg bruger dette tegn, når jeg skal åbne den.”

Or'gon nikkede: ”Jeg vil forsøg at finde Yugoloth, men måske er din veninde et bedre håb.”

Han åbnede portalen, og portalen blev rød, og inden i den var der en verden fyldt med ild, lava, og røde farver. Han sagde: ”Held og lykke.”
Og så var han forsvundet.

Rune havde gjort regnestykket færdigt. Der var tre dage tilbage, til at hans mor ville dø.

32: Valget

Vennerne sad dagen efter, og kiggede på hinanden. Rune sad uroligt, og kiggede hele tiden på døren: ”Jeg håber Or'gon kan hjælpe.”

Henrik nikkede: ”Han virkede som en god person.”

Sam nikkede: ”Minder mig om en kammerat jeg har. Elsker hans kone, men er altid klar til at komme forbi til en pizza og en øl.”

De kunne hører alarmen udenfor. Belejringen var over, og der skulle være en stor fest om aften, men vagterne holdt stadig vagt, ved portalen.

Der blev ringet med alarmen uden for huset, og vennerne skyndte sig hen til ydre døren.

Henrik var hurtigst, og åbnede den. De gik ud af døren, og hen til det lille torv.

Torvet havde fire vagter, og flere var på vej. Og der stod en stor dæmon, ved navn Or'gon.

Vagterne pegede på ham med deres våben, imens vennerne kom nærmere. Han vinkede til Rune, og råbte: ”Jeg har fundet den Oinoloth.”

Vagterne kiggede på Henrik, som var først henne ved dæmonen. Henrik sagde: ”Han er venlig-sindet... Sådan cirka.”

Or'gon grinte højtlydt, og flere hunde begyndte at hyle. Han trådte frem mod Henrik, og Sirak som var lige bag ham: ”Jeg har fundet den der tingest... Men det koster.”

Rune trådte ind imellem vagterne: ”Vi har penge, eller ædelstene.”

Or'gon nikkede: ”Sjæle sten, hedder de. Men det er ikke prisen.”

Vagterne begyndte at sende, alle de andre folk som havde samlet sig, væk fra torvet. En af dem råbte: ”Falsk alarm. Gå tilbage til jeres hjem.”

En anden af dem kiggede på Henrik: ”I tager ansvar for dette.?”

Henrik nikkede og forklarede: ”Ja. Han hjælper troldmanden, med at finde en modgift.”

Vennerne fulgte Or'gon til huset, og de gik ind igen. Esther havde lavet nogle boller, som hun serveret til dem.

Or'gon spiste en med stor nydelse, og sagde: ”Vi mangler denne slags mad. Vi har svært ved at gro planter i vores verden.”

Sam smilte: ”Du kunne jo starte et import firma, med boller, brød og søde sager.”

Sirak nikkede: ”En god undskyldning for at rejse hjemme fra.”

Or'gon nikkede: ”Ja. Nu ham præsten er død, så er den anden mulighed lukket.”

Rune rynkede på hans pande: ”Er det altid den samme som tilkaldte dig.?”

Or'gon nikkede: ”Ja. Der er flere måder at gøre det på.. Men hvis han kender dit navn, så kan han tilkalde den samme dæmon flere gange.”

Han lagde hovedet lidt på siden: ”Jeg ved det ikke, men han gjorde det på denne måde.”

Rune nikkede med hovedet: ”Men du har fundet den der Oinoloth.?”

Or'gon nikkede og tog en ekstra bolle: ”Ja. Men prisen er meget stor.”

Henrik nikkede og spurgte: ”Men ikke guld eller ædelsten.?”

Or'gon rystede på hovedet, imens han tog en bid af bollen: ”Nej. Prisen er to delt.. Din mors helbred. Hun vil tabe alt hendes liv.”

Han kiggede på Zest: ”Så du skal være klar til at heale hende, lige efter.”

Zest nikkede: ”Det skal jeg nok.”

Han kiggede på hende i et langt øjeblik, uden af blinke. Henrik nikkede til Zest: ”Hvad er den anden del af prisen.?”

Or'gon kiggede på Henrik: ”Du lader Yugoloth komme ind i denne verden.”

Sam nikkede fra hans høje stol: ”Og de vil angribe os, hvis vi åbner vejen.?”

Or'gon rystede på hovedet: ”Nej, eller måske. De vil kende denne verden, og hvis de ser jer som et nemt mål, så vil de...”

Rune stoppede ham: ”Vi tager chancen.”

Han kiggede på de andre, og de nikkede hver især til ham.

Or'gon rejste sig og ramte en af bjælkerne under taget. Efter at han havde flyttede hans hovedet lidt, sagde han: ”Okay. Så tager vi afsted til et andet plan.”

De andre rejste sig, fandt deres våben, og udstyr frem.

De gik ud af huset, og hen til portalen.

Or'gon stoppede dem ved portalen: "Så har nogle af jer besøgt andre planer.?"

Sam var den eneste som rakte en hånd op.

Or'gon nikkede: "Hold hænderne indenfor i vognen.."

Han lagde en hånd på portalen, og den begyndte at lyse lyse-rødt.

33: Yugoloth

Verden var mørk, med små samlinger af røde eller blå lys. Henrik havde hans sværd fremme, da han trådte igennem. Sirak trak hans sabel, da han så Henrik havde våbnet klart.

Rune trådte igennem lige efter Zest, og så på verden. Det var et stort landskab, med hvad der lignede en sort sand slette, med enkelte grå og visne eller rådne planter rundt om på sletten.

Sam kom samtidigt med Or'gon. Han havde lige fem-ti andre spørgsmål til dæmonen.

Or'gon tyssede på ham, og sagde: ”Dette er et af dæmonernes riger, eller planer. Her lever der forskellige slags dæmoner.”

Sam spurte ham: ”Ligner de dig, eller ..?”

Or'gon nikkede: ”Nogle gør, andre er mere en mellem ting mellem en edderkop eller et skaldyr, og en dæmon.”

Han pegede mod et hus, som kunne ligne en kro. Han bevægede sig hen mod kroen: ”Vi kan møde den herinde.”

De begyndte at gå hen mod kroen. Rune kunne se at verden de gik i ændrede sig, jo længere de kom fra portalen. Det ene øjeblik lignede sletten en sort grus eller sand slette, den næste en mørke-grøn græs slette. Han kiggede endnu en gang, og det var et stort, mørkt hav...

Or'gon kom til døren på kroen og sagde:

”Dette er sidste chance. Går vi ind her, så er vi ind for det hele...?”

Henrik og Sirak kiggede begge to på Rune, som tænkte over det endnu en gang. Var der en anden mulighed.?

Rune nikkede til Or'gon, som tog fat i døren og åbnede den. Det lignede en kro, som hvis den 'Gyldne Gås' også serveret for dæmoner, hest-mennesker og andre væsner.

De gik et par skridt ind af døren, og Zest nikkede: ”Det er en kro... som den der hjemme.”

Or'gon smilte til hende: ”Ja. Hvad skulle det ellers have været.?”

Han gik hen til bar disken, og de andre fulgte med ham. Der stod en kentaur ved disken. Henrik kiggede rundt på de andre i lokalet: ”Så er alle disse Yugoloth.?”

Or'gon bestilte en 'hvad det end var' som mindet om øl. Han tog kruset og vente sig om: ”Næh. Det er lidt svært at sige. De kan skifte form, og nogle er halv et eller andet, og halvt dæmon.”

Han tog en slurk fra kruset, og tilføjede: ”Vi går ikke så meget op i racer her.”

Rune vendte sig rundt, med hans vandrestav. En kentaur, som stod ved siden af dem, blev ramt af den. Kentauren sparkede Rune, og ramte hans venstre ben.

Nogle andre i kroens hoved-rum kiggede på dem, og en enkelt dæmon rejste sig op. Han var næsten samme type som Or'gon.

Kentauren sagde: ”Pas på din stav..”

Rune humpede rundt på hans højre ben:
”Undskyld. Første gang på dette plan.”

Kentauren kiggede på Rune, på resten af vennerne: ”Okay. Bare pas på hvem du rammer.”

Or'gon spurte ham: ”Vi leder efter en Oinoloth. Skulle hænge ud her.?”

Kentauren rystede på hans hoved og manken bølgede: ”Det kender jeg ikke noget til.”

Sam havde kravlede op på en stol, så han var i dens hovedhøjde: ”Kan jeg ride på dig.?”

Kentauren smilte og nikkede: ”Ja. Men ikke lige nu. Det ville ikke se mandig ud.”

Sam nikkede: ”Så er der Yugoloth, her.?”

Sirak tilføjede: ”Vi mangler en til at heale min vens mor.”

Kentauren rystede på hovedet: ”Ja og nej. Der er en Oinoloth her, en rigtige Yugoloth, men ham kan man ikke stole på.”

Rune holdt vandrestaven tæt på ham: ”Min mor er syg, forgiftede. Han skulle være god til at fjerne gift.?”

Kentauren nikkede, langsomt: ”Prøv i kælderen.”

Han pegede mod en trappe, som gik ned under huset. Han kiggede på Or'gon: ”Hold øje med ham.”

De gik hen til trappen. Den var lavede af sten som var slidt ned, nogle steder. Som om en million fødder havde gået på trappen.

Væggene var af sten, med lidt mos og der sad en enkelt fakkell, halv vejs nede.

Sam sagde: "I kan da gro mos her..."

Or'gon nikkede imens de gik ned af trappen.

Der var en enkelt dør som stod lidt åben.

Or'gon forklarede: "Ingen hurtige bevægelser. Den kan både heale og forgift. Og bliver den skræmt..."

Han bankede på døren: "Undskyld. Vi leder efter en Oinoloth.?"

En stemme sagde: "Kom ind, men efterlad magiske våben, udenfor."

Rune sagde: "Or'gon og jeg går ind. Så kan I andre vendte."

De nikkede og Or'gon skubbede døren op. Der sad en skikkelse i skyggerne, fra faklen på gangen. Han bevægede sig lidt, og lyset faldt på ham. Han lignede en mand som havde gedehorn. Måske lidt tynd, med grå hud. Hans hænder var lange med klør for enden.

Rune trådte ind i rummet, og døren blev åbnet lidt mere. Or'gon dækkede for lyset, men gik til siden...

Rune kunne nu se at, gede-mandens hud var fyldt med bylder, og sår. Som var han to timer væk fra at dø af bylde-pest.

Stemmen sagde: "Så hvorfor kommer I her.?"

Rune sagde: "Min mor er døende. Hun er blevet forgiftede, af en ukendt gift. Jeg hørte at du kan kurer gift.?"

Manden nikkede: "Ja. Hvis du er klar til at betale prisen."

34: Gedemanden

De fulgte ham til portalen. Rune åbnede den, efter lidt hjælp fra Or'gon. Han havde aldrig åbnede portaler mellem to planer, men teorien var enkelt nok.

Gedemanden forlangte at de med magiske våben holdt god afstand til ham. Så da de åbnede portalen, gik Henrik og Sam først igennem.

De advarede og holdt vagterne på afstand, så de ikke ringede på alarm klokken. Det var ikke et smuk syn, da gedemanden kom ud af portalen.

I det skygge fyldte lokale under kroen, med den simple fakkel, som gav svagt lys, var han skræmmende.... Men her i dagslys, så var den uro han vækkede, mange gange stærkere.

Rune gik forrest, og det var måske den eneste grund til at vagterne ikke skreg, og kaldte på forstærkning.... Igen.

Rune ledte gedemanden over til hans hus. Han åbnede døren, og fik Esther til at gå ud af bagdøren. Hun ville måske sætte sig imod, hvis hun så ham.

Han stod i hovedrummet og lod gedemanden og Or'gon komme ind i huset. Efter dem kom Sirak og Zest. Henrik og Sam ville blive udenfor på gaden, som reserve, hvis noget gik galt.

Gedemanden kiggede rundt i rummet, og sagde: "Så hvad har I at tilbyde.?"

Rune nikkede og tog en ædelsten frem, og lagde den på bordet: ”Dette er en sjæle sten. Den burde være flere tusinde guldstykker værd.”

Gedemanden slikkede sig om munden, og hans øjne lyste op. Men han holdt sig tilbage: ”Jeg kan ikke bruge ædelsten.. Jeg ønsker guld.”

Han havde en hånd på stenen, som om han allerede havde taget den, som betaling.

Rune nikkede: ”Jeg kan sælge den, imens du behandler min mor.?”

Gedemanden tænkte lidt, nikkede, og gav slip på stenen, med hans lange skarpe negle. Han nikkede og kiggede rundt i rummet: ”Og hvor er så denne mor.?”

Rune ledte Gedemanden ind i hans værelse, og Or'gon fulgte tæt efter. Gedemanden knælede ned og rørte ved den sorte flænge i Runes mors kind. Hans mor rørte på sig, og klynkede lidt.

Gedemanden nikkede, og kiggede på Rune: ”Jeg skal have rummet for mig selv.”

Han stod op og kiggede på Rune: ”Gå og sælg sjæle stenen, og hun vil ikke længere være forgifte, når du kommer tilbage.”

Or'gon stoppede Rune, som var ved at løbe ud af rummet. Han spurte: ”Er du sikker på dette.?”

Rune kiggede på gedemanden, og nikkede: ”Jeg må tag chancen, for at redde min mor.”

Or'gon kiggede en sidste gang på gedemanden og Runes mor, og så fulgte han Rune ud af værelset.

De stod udenfor værelset i husets hovedrum. Rune nikkede på Zest og Sam: ”Sørg for at han gør det han skal. Jeg tager til magikernes tårn, og sælger mine sten.”

Sirak havde to ædelsten, og holdt dem i hans hånd: ”Du kan også tage disse to..”

Han kiggede på Or'gon: ”Vi deler i vores klan.”

De gik udenfor og fandt Henrik og Sam. Or'gon sagde til dem: ”I skal ikke lade ham forlade huset, før vi er tilbage.”

De nikkede og Rune og Or'gon gik hen til pladsen med portalen.

Or'gon smilte: ”Når vi har en portal, så kan vi tage et andet sted hen....”

35: Dimensions Basaren

Basaren er kendt af alle, som har noget at sælge, og evnen til at rejse i dimensioner....

Or'gon satte hånden på portalen: ”Jeg er ikke meget for at efterlade den dæmon, med de unger... men dette sted, er det hurtigste sted at sælge magiske ting.”

Han lukkede øjnene og sagde en sætning på et fremmede sprog. Portalen begyndte at lyse med grønne farver. Og inden i den kunne Rune se et marked...

De gik igennem portalen, og Rune trådte ind i Basaren. Titusinde boder, og støj og dufte fra hundredetusinde handlende... Her kunne du købe alt fra en almindelig skrue trækker, til en automatisk byvagt. (Ikke elektronisk, men mekanisk.) Folk råbte på tusinde forskellige sprog, og der lød musik, fra mange forskellige instrumenter.

Or'gon var allerede ved at gå væk, imens Rune stod og kiggede på marked. Han stod på et lille torv, med en strøm af folk, som gik frem og tilbage. Der var fire boder som han kunne se. En med slik, en med varme retter, en med tøj, som skiftede farver, imens du kiggede på dem...

Men den sidste var en smykke butik. Ringe, halskæder og nåle... hver med et lille kort, som forklarede hvad de kunne. Rune trådte tættere på, og begyndte at læse på et kort...

'Flyve ring. To gange om dagen, kan du hæve dig op til ti meter.'

En, et eller andet, tæt på en ørne-zebra hybrid, kom tættere på Rune: "Ser du noget du kan lide.?"

Sagde den i ud af dens næb, imens Rune læste på endnu et kort.

Or'gon havde en hånd på Runes skulder: "Vi har en aftale et andet sted."

Ørne-zebraen nikkede: "Kom igen, når du har penge at bruge..."

Or'gon førte Rune ned af en af gangene i mellem boderne: "Jeg er ikke meget for at lade den Oinoloth, alene i din verden."

Rune nikkede, men sagde: "Men han virkede da flink nok.?"

Or'gon havde fundet den rigtige butik, med mørk lilla sider og ledte Rune ind i den, og sagde lavmælt: "Hvis han får penge, og ikke starter en ny pest..."

Butikken lignede en juvelerbutik. Rækker og rækker med montrere med sten, ædelsten og smykker som bar ædelsten. Der stod fem andre folk af forskellige racer i butikken.

Rune stoppede Or'gon: "Pest. Bringer han pest.?"

De andre i butikken kiggede på Rune, og Or'gon nikkede: ”Det var derfor at jeg tjekket at vinduet var lille nok, så han ikke kunne komme ud af det.”

Or'gon gik hen til en af de ansatte i butikken: ”Jeg leder efter Juveleren.”

Personen lignede en blå dæmon, men med hænder som havde blæksprutte fingre. Han stod bag en disk, med forskellige mindre ædelsten.

Han nikkede og gik ud i baglokalet, bag et let forhæng. Efter et øjeblik, blev forhænget forstyrret, men ingen kom igennem det.

En lille person kravlede op på disken. Han var mindre end en halv meter, og selv om han stod på disken, var han i øjenhøjde med Rune.

Or'gon bukkede, og gestikurede mod Rune: ”Jeg ønsker at får vurderet nogle sjæle sten.”

Juveleren kiggede på Rune, som bukkede og tog de fem ædelsten frem. Han lagde dem, tre til en side, og de to sidste til den anden.

Juveleren nikkede og gik hen til dem. Hans hænder havde lidt længere fingre, end man ville forvente af en lille person. Måske alle de år med at lave fine smykker, havde udvidet hans hænder.

Han spurte på et fremmede sprog Or'gon om noget. Or'gon sagde: ”Hvorfor har du sat dem, på den måde?”

Rune pegede: ”Dette er mine, og disse er min vens.”

Han vendte sig mod Or'gon: ”Hvis jeg må røre ved ham, så kan jeg forstå hans sprog.”

Or'gon forklarede det, til Juveleren som rystede på hovedet. Han sagde noget, pegede på de forskellige sten og Or'gon oversatte: "50 25 35 – 20 og 25."

Han rørte ved en af Siraks rød sten, og rettede det så efter et øjeblik til 30.

Or'gon bukkede sig mod Rune: "Det er tusinde..."

Rune var forbløffede, og nikkede: "Det er cirka hundred gange mere end jeg forventede."

Or'gon oversatte det, og spurgte så Rune: "Acceptere du priserne.?"

Rune nikkede og smilte: "Ja. Hvordan kan vi bærer alt det guld hjem.?"

Or'gon sagde noget til juveleren som smilte lidt, og Or'gon forklarede: "De har papir penge her."

Rune nikkede og forstod. Guld er godt, hvis du har ti eller femten af dem. Har du mere end tusinde, så vejer de for meget.

Juveleren kaldte ud i baglokalet, og en anden person kom igennem forhænget. Han havde nogle store brede sedler, som lignede forhistoriske penge sedler. Rune fik en stak på cirka ti centimeter, talt op.

Han havde hans lille rygsæk på, og de lagde pengene i den. Or'gon sagde: "Andre ting, før vi kan komme hjem.?"

Rune rystede på hovedet, og de sagde farvel til juveleren.

De gik ud af butikken, og hen til portalen.
Or'gon smilte: ”Du skal vel øve dig i at åbne
dimensions portaler.?”

Tegnet stod over portalen.. Rune rørte ved
den, og åbnede portalen til hans egen lille verden.

36: Pesten

Rune trådte ud i Isca Dumnoniorum, på det lille torv, tæt på hans hjem. Han smilte, fordi verden virkede på vej til at være et godt sted igen.

Or'gon kom efter ham, og de gik over til huset. Rune trådte ind i huset, og så Zest og Sirak sidde med deres våben fremme.

Rune spurgte dem: ”Hvordan går det.?”

Zest rejste sig: ”I er jo lige gået.. Der er ikke gået fem minutter.”

Sirak sagde: ”Vi har ikke hørt noget fra værelset...”

Han rejste sig og gik hen mod værelset, og Rune fulgte efter ham. Sirak åbnede døren, og kiggede ind i rummet. De trådte begge ind i rummet, Runes mor lå der stadig, men gedemanden var forsvundet.

Rune skulle til at gå hen mod hans mor, da Or'gon kom ind i værelset. Han skulle dukke sig, fordi han var så høj.

Rune kiggede på hans mor, og den lange sorte flænge på hendes kind, havde skiftede farve. Den var nu end mere naturlig lyserød.

Han skulle til at røre ved hende, da Or'gon råbte: ”Rør hende ikke.!”

Sirak tog fat i Rune og holdt ham væk. Rune kiggede forvirret på Or'gon: ”Men hun er jo blevet rask.?”

Or'gon gik tættere på sengen med hans mor: ”Ja. Og det var gratis. Lyder det rigtigt i dine ører.?”

Sirak rynkede på panden, og kiggede på Rune: ”Ja. Ham gedemanden snakkede meget om betaling, uden at ...”

Der blev slået på alarmen uden for. Or'gon kiggede efter lyden: ”Ork. Gå ud og se hvad der sker.!”

Sirak kiggede på Rune, og løb udenfor. Or'gon trådte et skridt tilbage fra sengen: ”Har du en pind, som vi kan brænde, bag efter.?”

Rune kiggede rundt i værelset, og fandt en lille træ pind. Han viste den til Or'gon: ”Hvorfor skal den brænde.?”

Or'gon svarede ikke på det, men sagde bare: ”Løft klædet fra hende.”

Han havde pegede på dynen, og Rune brugte pinden til at skubbe dynen til side.

Hans mors krop var tynd, og slidt efter at have kæmpede mod giften, de sidste mange dage.. Men det var ikke grunden til at Rune gispede.

Nede under dynen, var hans mors krop dækkede af bylder. Nogle små, nogle store, og enkelte helt sorte. Rune havde en evne for at læse meget, og han havde læst en bog om bylde-pest. Hvis byldeerne var lyse, var der en chance, med moderne medicin, at redde personen. Men hvis byldeerne var sorte, med en meget hvid midte, så var der intet andet end at brænde personen.

Rune trådte tilbage, i det Sam kom ind i rummet. Sam gik to skridt ind i rummet, og kiggede på Runes mor: ”Der er da ikke byldepest i spillet.?”

Or'gon nikkede: ”I lod Yugoloth ind, og de valgte at angribe jer. De bruger pest og andre sygdomme til at svække fjenderne... Før de sender deres soldater.”

Sam nikkede: ”Alarmen var ham gedemanden.. Han har brugt portalen.”

Or'gon kiggede på Sam: ”Så du hvilken et plan, eller portal han trådte ud af.?”

Sam nikkede: ”Jeg genkendt det. Det var Gurn Thurim. Det var det sidste sted vi brugte portalen til.”

Or'gon nikkede: ”Han brugte måske det sted portalen sidst var åbnet til... på det samme plan.”

Sam gik hen til Rune: ”Du bliver nødt til at brænde hende.?”

Rune nikkede, men stod med pinden i hånden: ”Men kan Zest ikke...?”

Zest kom ind i rummet, og så på Runes mor: ”Vi kan ikke heale det der.”

Rune begyndte at græde. Han vidste hvad han skulle gøre, men det føltes som at sætte ild til sig selv.

Zest lagde en hånd på hans skulder: ”Vi er der, hvis du ikke selv kan.”

Han nikkede, og drejede sig rundt i rummet. Han kiggede på Sam, gennem tårerne og sagde: ”Tag papirerne og bogen fra bordet.”

Han pegede for Zest, hen mod den reol, med nogle tegninger, et lille skrin og et brev: "Tag de ting. Brevet er det sidste min mor skrev til mig."

Han kiggede på Or'gon: "Han har vel ikke forgiftede de ting.?"

Or'gon rystede på hovedet: "Det virker kun på levende ting."

Sam og Zest tog tingene ud af rummet. Or'gon sagde til Sam: "Advare vagterne."

Sam nikkede, lagde tingene på bordet i hoved-rummet, og gik videre ud af huset.

Rune kiggede på Or'gon: "Jeg sætter ild til hende."

Or'gon nikkede: "Jeg kan klare din ild."

Rune nikkede og klemte endnu en tåre ud af øjnene.

Han lukkede øjnene og lyttede til dragens åndedræt. Det var hurtigere end normalt, måske fordi dragen også var ked af at miste hans mor.

Han havde ikke behov for at skifte, ikke for denne lille besværgelse. Rune trak vejret dybt og spyrede en flamme ud over hans mors seng.

Hans mor bevægede sig lidt, og Rune skulle til at røre ved hende. Or'gon havde en hånd på ham, og trak ham væk fra sengen, som brændte.

Or'gon trak ham ud af rummet, og ind i hovedrummet. Zest tog og holdt om ham, og Rune lod tårerne løbe.

En uge senere, efter at de havde begravet hvad der var tilbage af Runes mor, kom der tre klare slag på klokken ved portalen. Det var signalet for en officiel besked.

De gik ud af huset, som nu manglede det ene hjørne, efter at det var brændt ned.

Der var mange vrede og sure ansigter som kiggede mod Rune, da han trådte ud af huset.

De gik hen til pladsen, og så at der stod en af kongens sendebud, med hans lilla vest. Han havde en skriftrulle, som så meget officiel ud, med gyldne kanter, og rødt metal rør i toppen.

Sendebuddet ventede på at de fleste mennesker var samlet, og så læste han op fra beskeden.

Gode folk i byen Isca Dumnoniorum.

Kongen har befalet at alle byer skal isolere sig selv i 10 dage. Indtil præsterne har fundet ud af hvad der får folk til at dø.

Der lød et par onde kommentarer hen mod Rune. Rygtet havde spredt sig om Rune og hans gedemand, som havde noget som lignede meget de bylder folk fik, kort før de døde.

Zest sagde: ”Vi må hellere forsvinde, inden flere begynder at forbinde ting.”

Henrik nikkede: ”Tilbage til huset.”

De gik tilbage, før nogle opdagede det... nu var byldepesten blevet spredt til hele landet.

37: Glemte Mission

Vennerne sad den næste dag og snakkede, rundt om bordet... Undtagen Rune.

Han var for nervøs, og gik rundt i rummet.

Han havde været offline, og søgt på måder at heale byldepest. Der var mange måder at gøre det på. Stik hul på det sted som var sygt, eller sætte igler på, til at trække det ud.

Alle ideer var prøvede.

Rune stod og kiggede på menuen i spillet.

Han sagde ud i rummet: "Skulle jeg gemme nu.? Så vi har dette som et punkt.?"

De andre nikkede, og Rune begyndte at finde gemme menuen. Sam råbte: "Ikke den ældste, det kan være vi vil tilbage til byen med trolden."

De andre kiggede på Sam, som rejste sig op, på stolen, så hans hoved var i den samme højde, som de som sad ned. Han kiggede på Sirak: "Du har jo stadig en mission. Den med en ørken by.?"

Sirak nikkede, og åbnede hans journal: "Men det var bare en side mission."

Henrik nikkede også og tilføjede: "Nu er han jo blevet helten, som redde byen."

Zest nikkede: "Og så skal vi gøre alle de andre ting igen."

Henrik kiggede på Sirak: "Og alteret skal jo stå der... Ellers kan vi ikke rejse i ørkenen.?"

Sam nikkede til deres forskellige punkter, men han havde et underfundigt smil på hans læbe: "Hvad ledte vi efter, da vi startede?"

Sirak sagde: "Vi skulle have fundet en modgift for Runes mor?"

Sam smilte mod Zest: "Vi mangler en præste besværgelse, som er svær at finde... fordi alle præster er forsvundet?"

Zest nikkede: "De bøger jeg fandt, havde kun de første besværgelser og intet om at fjerne gift."

Sam smilte til de andre: "Var det ikke mærkeligt at Sirak fik en mission, cirka samtidigt med at Runes mor blev forgiftede?"

Sirak nikkede, imens han lukkede hans menu: "Jo. Den mission er blevet lukket."

Henrik kiggede på ham: "Hvornår.? Da vi lukkede alteret ned, eller..?"

Zest nikkede: "Da Runes mor døde?"

Sam grinte: "Vi gik en anden vej, end den missionen foreskrev..."

Sirak nikkede: "Mission sagde at vi ledte efter en by, som var tabt, ødelagt eller glemt..."

Sam nikkede: "Måske omkring tiden, hvor præsterne blev fordrevet?"

Rune kom hen til bordet: "Sirak. Er du i orden med ikke at være helt?"

Sirak nikkede: "Ja. Jeg kan jo blive helt igen. Din mor skal jo reddes."

Rune kiggede på de andre: "Skal vi hente det gemte spil, byen med trolden igen?"

De nikkede alle sammen, og Rune fandt det gemte spil frem igen.

En uge senere:

Sirak gik ned af gaden. De havde nået de fleste ting, og Sirak var blevet helt igen. Folk hilste på ham, og han var glad.

De havde hentet det gamle spil.

De kom til byen, og valgte at rejse ind i ørkenen, i stedet for op af bjerget. Efter en dag i ørkenen fandt de nogle ruiner. Der var en hvid, elfebens kirke i ruinerne. De havde fundet døren lukket, og hverken Rune eller Sirak havde kunne åbne den.

Zest og Henrik, de kunne tilsammen...

Da de havde gået ind, var indgangen der ikke længere, for de andre. Rune havde prøvet flere ting, og var ved at skifte til drage form, da Henrik kom ud igen.

Efter et øjeblik kom Zest også ud. Hun havde to bøger, som Henrik forklarede: "De lå på et dobbelt alter derinde."

De havde derefter valgt at gå rundt i ruinerne, og fandt en lille sten bygning at sove i. Det var bare tre sten vægge, og et råddent træ tag.

Næste dag, da vennerne vågnede igen, var den hvide kirke forsvundet. Sam fandt en gammel portal, som ikke havde været brugt i mange år... men Rune fik den til at virke.

De tog til magikernes tårn, fordi det var nemmere at komme op den vej, til alteret... Men det var ikke nødvendigt.

Den gruppe af kriger, som de havde mødt første gang på vej ned af bjerget, havde angrebet og ødelagt alteret. De havde mistet to af deres folk, i kampen. Sam spurgte dem, 'Hvorfor de ikke hentet spillet igen?'

De kiggede mærkeligt på ham, og gik væk.

Vennerne havde taget portalen videre til Thug Boldir, fordi Sirak havde stadig den del af hans plan.

Denne gang fik han dræbt præsterne, før de tilkaldte dæmonen... Så måtte Or'gon blive hjemme hos konen.

Da de holdt festen, efter belejringen var brudt, blev Sirak hyldet som helt, igen...

Zest havde læst de to nye præste-bøger, og fundet en bøn, som fjernede gift. Hun brugte den på Runes mor, og neutraliserede giften.

Det sorte Ar på hendes kind var der stadig, men inden i det, var farven blevet lyserød, i stedet for mørke-grønt.

Sirak smilte over livet. Han var på vej til hans mester, for at lærer mere om at smede sværd.

Siraks mor flyttede på VR-brillerne, og spurgte: "Har du tid til at spise aftensmad?"

Han nikkede og slukkede for spillet.

Han var blevet en helt, og hjulpet Rune, så nu kunne han være social med hans familie.

38: Epilogen

Sam hed egentligt Samuel, og var End-User tester. Han sad ved bordet i møderummet. Der var ti andre i rummet. Nogle programmører, flere tester som ham, og nogle fra ledelsen.

Den højeste leder, som sad for enden af bordet, sagde: "Så har vi nogle spor.? Politiet bliver ved med at spørge, og vil lukke spillet ned."

En af de andre af lederne sagde: "Kan de ikke bare have taget deres eget liv.?"

Lederen for enden af bordet nikkede: "Ja. Politiet sagde 'Alt tyder på at de begik selvmord.'"

Samuel løftede hånden: "Jeg har fundet ud af at et monster kaldt Ældre-Hjernen, er den som startede krigen. I det som kaldes UnderMørket."

En programmør, som havde hans bærbar foran sig, sagde: "De syv spiller som er savnet, var alle nåede ned til UnderMørket."

Der sad to gutter meget tæt, i matchende tøj. Den ene tyk og med et stort fuldskæg, og den anden meget tynd og uden skæg. Den tykke sagde: "Det kan betyde meget lidt. Vores AI skulle lave specielle missioner til hver gruppe og person."

Lederen for enden af bordet spurgte: "Hvordan kan den det.?"

Den tykke skulle til at sige noget, men blev afbrudt af den tynde: "Vi skanner deres andre spil og spil-vaner. Dem som har mange timer med bygge spil, får missioner i den retning."

Den programmør med bærbaren åben begyndte at taste løs. Imens de andre begyndte at tale om de fire typer spiller som der findes. Jægeren, opdagelse-rejsen, social, og trofæ samlere.

Ledelsen havde bedt om, at spillet skulle have alle elementer, fordi så kunne de få flest mulig spillere.

Den programmør som sad på bærbaren hævdede hans stemme: "Øh, Gutter. Jeg har fundet og samlignede data på de syv."

Han rystede på hovedet, imens de andre kiggede på ham. Lederen sagde: "Hvad har de til fælles.?"

Han kiggede et langt øjeblik på lederen, før han sagde: "Hard Core killers."

De andre rystede på hovedet, så han fortsatte: "De har spillet og gennemført spil, som er ekstremt svære at overleve. De har alle gennemført to eller tre spil. 'Dark Souls' 1 eller 2 og 'Sekiro: Shadows Die Twice' "

Den tykke af de to tvillinger, grinte: "Det er da logisk."

Han kiggede på hans tynde makker, som nikkede: "Skræmmende, men logisk."

Resten af gruppen omkring bordet, ventede på en forklaring. Den tynde startede: "Vi ville have missioner, som passede til spilleren.?"

Den tykke sagde: "Og vores AI gør det, til en perfekt grad. Så de som vil bygge sandslotte..."

Den tynde forsatte: ”Får missioner som gøre det muligt at bygge sandslotte.”

Samuel gættede: ”Og dem som elsker umulige livsfarlige missioner...”

En anden sagde: ”Ender i UnderMørket.?”

Lederen nikkede, langsomt: ”Det lyder logisk... Skræmmende, men logisk. Politiet sagde at to af dem, havde selvmords breve på deres computere... Men de var ikke skrevet færdige.”

Han kiggede rundt på de andre ved bordet: ”Det var derfor de kiggede på dem, som selvmord.”

Programmøren sagde: ”Så vores spil, Jeres AI, har fundet en måde at trække spiller ind i spillet, og dræbe dem.?”